LINDA SNOW

Nisipuri roz

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU

Majoritatea femeilor preferă exaltaţii, de nimic. Iar Cassie nu făcea

excepţie.

JeSSlea North

Samantha are unele îndoieli în privinţa scrierii memoriilor lui Ma'rk Westland, în ciuda farmecului pe care bătrânul actor îl degajă. Şi, când urmarea imediată a acestui fapt este apariţia lui Blaize Leighton, hotărât să obţină favoarea ca numele mamei lui să nu apară în carte, viaţa ei se complică.

Blaize este la fel de fermecător ca Ma'rk, dar insistenţa lui o face pe Samantha să se întrebe dacă este sincer sau dacă nu urmăreşte decât să-şi atingă scopul.

Capitolul I

Apăreau dintr-o dată. Doi lei de piatră, ghemuiţi în aşteptare, de o parte şi de alta a porţii cu feronerie complicată care se deschidea spre o alee umbrită ducând spre zidurile înalte şi turnurile profilate pe cer.

Exteriorul de piatră care, cu trecerea timpului, se deschisese la culoare, nu anunţa cu nimic ambianţa pestriţă a castelului. De pe metereze se vedea o panoramă fantastică a

Oceanului Indian, cu valurile sale prelungi şi înspumate îngenunchind pe stâncile roase de curenţi în forme fantastice şi întinderile nesfârşite ale plajelor aurii care la apusul soarelui deveneau roz.

Şoferul lui Sir Basil Harvester îi aşteptase la aeroport, cu o maşină albastră ca safirul, pe care o opri acum în faţa uşii masive şi-i ajută să coboare.

Barbara, obosită după zbor, îşi mişcă umerii supli în taiorul elegant, de culoarea păsatului de ovăz. Avea articulaţiile ţepene, iar muşchii de la ceafă o duneau. Părul arămiu îi era pieptănat în jurul feţei, peste urechi, şi strâns într-un coc pe care orele de zbor nu reuşiseră să-l deranjeze. Ochii verzi ca jadul, limpezi şi cu gene închise la culoare, nu dădeau nici un semn că se simţea frântă de oboseală şi era gata să cadă grămadă la picioarele lui Sir Basil.

Deşi funcţia ei ca secretară personală a lui Sir Basil o proiectase într-o viaţă rapidă şi captivantă ca epoca zborurilor cu reacţie în care se născuse, mai era şi istovitoare şi exigentă.

Călătoriile frecvente cu avionul şi sejururile la hoteluri scumpe sau reşedinţe particulare remarcabile, frecventate de patronul ei în calitatea lui de preşedinte ale firmei Harvester International - fabricantul de mobilă sculptată celebru în întreaga lume - erau la ordinea zilei.

Când se întorcea la castel, Sir Basil devenea un amfitrion modern şi însufleţit pentru o mulţime de prieteni - în majoritate, parteneri de afaceri, înalt, drept în spate şi lat în umeri, cu păr argintiu ca platina şi ochi albaştri pătrunzători, îi zâmbi relaxat Barbarei, întrebând-o:
-Obosită?

Fata zâmbi uşor, fără vlagă. - Puţin, Sir Basil.

Asfinţitul era o simfonie de culori care cădeau pieziş pe chipul bronzat şi părul argintiu al lui Sir Basil, accentuându-i albastrul ochilor - al unor ochi capabili, alături de trupul cu membre lungi, să stârnească invidia multor bărbaţi mai tineri.
- Te ascunzi bine, remarcă el. Ca de obicei. Ochii Barbarei se îndreptară spre femeia cu păr argintiu apărută în uşa masivă a castelului, în capul scării cu trepte evazate în formă de evantai. Lilian Harvester semăna mult cu fratele ei şi, în timp ce cobora treptele, le zâmbi lui Sir Basil şi Barbarei.

- A, Basil, Barbara...! Ce bine-mi pare că vă văd! Ce faceţi?

Barbara rămăsese cu un pas mai în spate dar, ca răspuns la

zâmbetul cald şi salutul prietenos al lui Lilian, întinse mâinile.

- Cred că eşti frântă de oboseală, Barbara, continuă Lilian cu vocea ei profundă şi surprinzător de răguşită pentru o femeie atât de mignonă. Totuşi, nu se vede în nici un caz, în pofida călătoriei, ca de obicei.

Aruncă o privire spre fratele ei şi, râzând uşor, spuse:

- Nu trebuie să-i permiţi lui Basil să te obosească prea mult, acum că te-ai întors, Barbara.

- E foarte îngăduitor, răspunse Barbara. A fost mai degrabă o vacanţă la Roma, decât o călătorie de afaceri. Cred că are toate motivele să aştepte mai mult de la mine.

Chiar în timp ce vorbea, însă, se gândea la răstimpul scurt dar delicios petrecut pe metereze, de unde putea privi ceţurile plutind dinspre mare înainte ca tenebrele nopţii să înghită ultimele raze ale asfinţitului. Ascensiunea aceea pe scara de fier în spirală merita orice efort, iar Barbara ştia din experienţă că mai târziu avea să se întindă cu desfătare pe patul ei cu saltea de plastic umplută cu apă, închisă etanş şi controlată termostatic, lăsând s-o fure somnul.

Lilian, la fel de măruntă pe cât de înalt şi masiv era fratele ei, îi conduse în marele hol unde erau expuse spectaculos piese de mobilier Harvester în combinaţie cu plante exotice de interior. O statuie spaniolă antică şi un crucifix de fier, ambele din secolul al saptesprezecelea, arătau ca acasă lângă scaunele sculptate şi tapiţate cu piele roşie lucioasă.

- Barbara trebuie să se ducă direct în camera ei, spuse Sir Basil, ca întotdeauna la întoarcerea din câte o călătorie de afaceri. Fata asta trebuie să fie complet • epuizată.

Aruncă o privire spre Lilian, care răspunse zâmbind:

- Desigur, sunt de acord din toată inima. Dar vino să bei un pahar cu noi, Barbara, înainte de cină.

- Mulţumesc. De fapt, acum sunt o călătoare călită, răspunse Barbara, deşi dintr-o. dată trebui să facă eforturi pen tru a vorbi. Călătoria fusese deosebit de încărcată - însemnări scenografice amănunţite de descifrat, rapoarte de dactilogra fiat şi, pe deasupra, o atmosferă caniculară şi umedă, înăbuşitoare.

- Voi pune sâ-ţi trimită o tavă cu ceai în cameră, spuse Lilian.

Obişnuită cu sistemul de la, castel, Barbara murmură:

- Mulţumesc, Lilian. O să fie minuat.

Ocupând o poziţie dominantă deasupra râului şi a lagunei, pe o proprietate întinsă şi luxuriantă, cu terase, balustrade şi statui, castelul fusese construit de zidarii scoţieni pentru bunicul lui Sir Basil, care sosise din Scoţia cu nava *„Morning Glory"* şi dorise o *versiune* - versiunea *lui* - a unui castel. Construirea castelului durase cinci ani şi, după cum afirma Sir Basil însuşi, era un haos de detalii arhitectonice. „Toată aiureala asta e complet absurdă", spunea el cu un fermecător zâmbet de-o clipă în colţul gurii, „dar aparţine totuşi familiei Harvester."

Camera Barbarei avea vedere în. lungul uneia dintre numeroasele galerii cu arcade din jurul curţii interioare unde

se afla o magnifică piscină - căci, desigur, tot castelul suferise modificări, datorită faptului ca actualul lui proprietar lua foarte în serios confortul.

Camera avea uşi masive, lăcuite, iar Barbara putea privi din pat pe sub sase arcade, spre uşa dublă, plină de încrustaţii, pe unde se ajungea în camerele lui Gregory Harvester. Nu-l cunoscuse niciodată pe Gregory, din simplul motiv că vizitele lor la castel nu coinciseseră niciodată. Totuşi, ştia că şi Gregory făcea afaceri în cadrul firmei, călătorea mult şi era posibil să ia la un moment dat locul tatălui său.

Lângă peretele galeriei, plante exotice îşi aruncau umbiele pe pereţi, întreaga scenă având un aer maur. Barbara se întreba adesea ce-or fi avut în cap zidarii aceia scoţieni. De afară, castelul arăta impresionant ca orice fortăreaţă, dar interiorul şi numeroasele galerii deschise arătau ca într-un palat marocan - frumos lucrate şi fermecător de moderne.

Cu un mic oftat, Barbara îşi desfăcu agrafele şi acele de păr ce-i ţineau strâns cocul, lăsându-şi pletele să se reverse pe umeri. Zărindu-se în oglinzile uşilor unui dulap din perete, care ocupa o întreagă latură a camerei, se duse în faţa uneia dintre ele, privindu-şi imaginea reflectată.

Nu era atât de conştientă de sine însăşi, cât de mediul ambiant, cu care ajusese în sfârşit să se obişnuiască. Era atât de diferit de cel pe care-l cunoscuse în copilărie - ferma care-i crea mereu probleme tatălui ei. Acesta plecase din Anglia, dornic de soare - dar nu prevăzuse vântul şi seceta, şi nici grindina urmată de ploi torenţiale.

Barbara se născuse în Africa de Sud şi, până la vârsta de treisprezece ani, fusese dusă cu maşina de mama ei

englezoaica pe un drum brăzdat de roţi, până la o scoală care după standardele sud-africane, era considerată la d aruncătură de băţ" de fermă. Apoi fusese trimisă la un interna' şi, m sfârşit, se calificase ca secretară internat

înainte de a-şi termina studiile, părinţii ei muriseră iar când u fusese prezentata lui Sir Basil Harvester şi, după dJa timp, candidase pentru funcţia de secretară - şi o obLse situaţia ei devenise asigurată. ' ' ~

O cameristă aduse, pe o tavă antică, un mic ceainic de argint cu accesorii. Uniforma stacojie i se reflecta în argintu tăvii m timp ce o punea pe o măsuţă. Toată argintar" s porţelanurile aveau monograme. «"gmrana şi

- Nici nu-ţi pot spune cât îmi va plăcea ceaşca asta de ceai Theresa, spuse Barbara, zâmbindu-i negresei.
- Vă e sete?

Theresa arăta incredibil de calmă şi relaxată

Ridicând din umeri, Barbara răspunse:

- Nu credeam să mai ajungem aici - drumul de la aeronort Port pare atât de lung, când eşti obosit...
- Este un drum lung.

Ba Ochn mari şi căprui ai Theresei se îndreptară spre valiza

- Doriţi să vă calc ceva? întrebă ea, ridicând din nou ochii u OCm spre faţa Barbarei.
- Nu, mulţumesc, Theresa. Mâine, poate, după ce mă p ma organizez.

-Biiine.

Faţa rostise cuvântul aproape cântat, cu accentul d misionar O toca stacojie îi stătea cochetpe părul negru care, î « ™

Undeva în castel, nişte câini începură să latre, iar Theresa spuse:

- Vizitatori. Auziţi: când latră câinii, latră şi tot latră, sunt vizitatori.

Ascultară un moment, apoi, cam încordată şi deznădăjduită, Barbara spuse:

- Da, aşa se pare.

De obicei, sosirea vizitatorilor însemna că trebuia să rămână mult timp după cină, participând la conversaţie, şi-şi dădu seama ca era posibil să fie chemată înainte de masă, ceea ce o obliga să se grăbească. Totuşi, după plecarea Theresei, îşi duse tava în baia decorată cu roz pal şi verde-chitră. Cada se afla în mijlocul covorului miţos, iar pe gresia din jur mai era pusă un mic vas cu trandafiri galbeni şi de culoarea caisei. Barbara răsuci robinetele în formă de lebădă, încordată, aşteptând ca Lilian să dea telefon ca s-o întrebe când avea să se simtă destul de odihnită pentru a li se alătura.

Apa parfumată era relaxantă, iar Barbara începu să soarbă din ceai, în timp ce se spăla cu săpunul scump care-i fusese pus la dispoziţie, apoi se îmbrăcă, alegând un caftan subţire de mătase aurie care-i scotea în evideţă părul arămiu şi ochii verzi ca jadul. Se simţea mult mai odihnită.

După ce-şi termină toaleta, porni în direcţia scării de fier în spirală din turnul exterior, care ducea pe metereze. Vederea de acolo îmbrăţişa Oceanul Indian şi două laturi ale litoralului, inspirând o nemărginită linişte şi atemporalitate, alături de romantismul castelului construit cu atâţia ani în urmă.

Datorită terenurilor sale extinse, care coborau spre lagună şi plajă cu ajutorul unor trepte de piatră rudimentare, precum şi din cauza zidurilor înconjurătoare, castelul era parţial rupt

de civilizaţie. Luminile de pe coastă licăreau ca nişte ciorchini de nestemate, amintind că se întâmplaseră multe de pe vremea când bunicul lui Sir .Basil locuise la castel. Părul arămiu al Barbarei flutura peste faţă, iar umezeala uşoară din atmosferă i se prindea pe braţe.

Deveni conştientă de umezeala de pe piele când se întoarse în camera ei şi începu să se pieptene, strângându-şi părul la spate în cocul sofisticat pe care-i plăcea să-l poarte în prezenţa lui Sir Basil.

Dinspre bibliotecă se auzea muzică. O fată, cu o voce prea magnifică pentru a putea fi descrisă, cânta muzică soul. Din cine ştie ce motiv, Barbara avu sentimentul că avea să ţină minte acel cântec multă, multă vreme.

Cât de bine ajunsese să cunoască biblioteca - o cameră pătrată, cu lambriuri şi tavan înalt, având pereţii acoperiţi cu cărţi legate în scoarţe de piele ciocolatie în contrast armonios cu canapeaua de un albastru regal pe care erau împrăştiate perne de culoarea caisei, printre care se spăla pisica albă a lui Lilian.

- A!, o întâmpină Sir Basil, ai venit tocmai la timp pentru un cocteil, Barbara.

Şi deodată, în chip copleşitor, Barbara deveni conştientă de prezenţa încă unui bărbat în cameră - o versiune mai tânără a lui Sir Basil, devastator de chipeş din toate punctele de vedere. Era înalt, zvelt, cu ochi albaştri şi păr brunet, dar puţin mai scund decât tatăl lui - încât, nu mai trebuia să-i spună nimeni, era fiul lui Sir Basil, Gregory. Totuşi, Barbara fu luată complet pe nepregătite.

- Barbara, continuă Sir Basil, venind spre ea, desi-mi eşti secretară de atâta vreme, încă n-ai avut ocazia să-l cunoşti pe fiul meu, Gregory.

în timp ce timpul stătea oprit în loc, cu Barbara se întâmpla ceva - ceva tulburător. Şi în fundal se întâmpla ceva, iar fata cu voce de aur cânta:

- „Nu mai e nici un secret... Vârfurile degetelor tale îmi spun tot ce vreau să ştiu..."

Acordurile pianului erau atât de frumoase, încât Barbara îşi simţi muşchii gâtului comprimându-se, apoi se pomeni spunând:

- D-da, niciodată n-am reuşit... cumva...

Era uimită că vocea putea să-i sune atât de controlată.

Prima ei impresie despre fiul lui Sir Basil fu că era, probabil, un om imprevizibil până la nechibzuinţă, dar vrednic de încredere - calm şi stăpân pe sine.

Zâmbind, acesta spuse:

- Tatăl meu nu m-a pregătit pentru un asemenea... soc.
- Şoc? repetă Barbara, privindu-l cu ochi mari.
- Credeam că eşti mult mai în vârstă.

îi simţi curiozitatea crescândă, în timp ce continua:

- După cum spuneai, niciodată n-am reuşit să ne întâlnim. Probabil pentru că am o viaţa dublă şi atât de complicată, zâmbi el ironic.
- Am spus eu că Barbara e bătrână? întrebă Sir Basil, în timp ce turna băuturile.

-Nu, ridică din umeri Gregory, am presupus doar eu că ar fi... mă rog, mult mai în vârstă. Scrisorile acelea redactate perfect mi-au făcut impresia asta - păreau de-a dreptul pedante.

- Cele pe care mi le-a dictată tatăl dumneavoastră? întrebă j prosteşte Barbara, cam înţepată - apoi, dându-şi seama cât de| absurd se simţea, zâmbi.

- Unde-ai să stai? întrebă Gregory.

Era vioi, sigur pe sine, la fel ca tatăl lui. Zâmbea uşor şi dădea impresia că se bronzase în Bermuda şi Jamaica. Totuşi, ceva îi spunea că, dacă se impunea, Gregory Harvester putea fi aspru şi neînduplecat.

în acel moment, Sir Basil se apropie de ea şi-i oferi un pahar.

- Te simţi mai bine? o întrebă el.

- Da, răspunse Barbara, cu zâmbetul ei politicos. Mult J mai bine, vă mulţumesc. E uluitor cât de repede îţi poţi J reveni după genul de oboseală pe care o provoacă zborurile.

- Fiindcă eşti atât de tânără, renţarcă Gregory. Ia spune-mi, Barbara, ce părere ai despre mobilierul sexy Harvester?

Barbara stătu un moment pe gânduri.

- Nu ştiu dacă sunt de aceeaşi părere, spuse ea. Eu nu l-as numi tocmai... „sexy".

în timp ce vorbea, îşi dădu seama că nu avea întru totul dreptate. Mobila Harvester avea puterea de a stimula simţurile - aşa că, probabil, putea fi considerată sexy.

- După părerea mea, continuă Gregory, mobila poate, la fel ca .toate lucrurile din viaţă, să ne deprime, să ne însufleţească, să ne suresciteze sau chiar să ne calmeze. Ce efect are asupra ta mobila Harvester? Nelăsându-i timp să răspundă, adăugă:

- Ştii, pe mulţi îi şochează.

Luând o mină nevinovată, Barbara răspunse:

- Nici cu asta nu ştiu dacă sunt de acord. Cred că firma Harvester a creat genul de mobilă care...

Se întrerupse, căutându-şi cuvintele, apoi continuă:

- ...creează o *necesitate.* Vreau să spun, e epoca tehnolo giei spaţiale, în fond, iar oamenii gândesc - şi trăiesc - în spiritul ei.

în apropiere, fata cu voce de aur continua să cânte:

- „Nu-mi şopti lucruri pe care nu le crezi..."

Iar pianul, cu acordurile sale sincopate ingenios, mici apregii ciudate mereu în coborâre, conducea instrumentele celelalte.

- Scaunele, de exemplu, continuă Barbara, scaunele de perspex, tapiţate cu piele, se poate spune că forţează la limită era spaţială.

îşi îndreptă ochii de jad în direcţia lui Sir Basil, încercând să adopte o expresie senină, în timp ce adăuga:

- Totuşi, pot şi să-ţi trezească dorinţa de a face parte dintre ele - doar asezându-te.

Mişcând cu zgomot cuburile de gheaţă în pahar, Sir Basil spuse:

- Tocmai asta urmăreşte mobila Harvester, Barbara.

- Mă întrebam adesea, interveni Gregory, cum s-a simţit tata când a făcut schimbările - pentru că, după cum fără îndoială ştii, mobila Harvester n-a fost aşa dintotdeauna.

- Aş fi crezut că schimbările vi s-au datorat *dumneavoastră,* râse Barbara.

- Pare-mi-se, interveni vesel Sir Basil, că eu sunt sigurul de-aici care e conştient că trăim într-adevăr în epoca spaţială, cum spunea Barbara adineaori. Cu toate acestea, iau foarte în serios confortul şi frumuseţea.

Muzica trecuse la un soi de blues, şi în acel moment li se alătură şi Lilian.

- Iertaţi-mă că am întârziat, se scuză ea cu un zâmbet forţat, strâmbând uşor din nas.

Sufrageria castelului Harvester arăta ca un „palat marocan". Arcadele ogivale, cu paravane dantelate de fildeş prin care intra o lumină albastră blândă, reproduceau trecutul, dar se combinau armonios cu mobila model Harvester. Un enorm lampion marocan în tonuri de chihlimbar, iris şi smarald, stătea suspendat între arcade, iar în faţa paravanelor, două vase de bronz cu frunze verzi-închise lucioase stăteau pe o poliţă ivorie. Mâncarea, de la pasta de somon până la fragii cu şampanie, fu consumată în acordurile - foarte discrete, desigur - ale lui Hemy Mancini, iar Barbara se întreba câte fete aveau norocul de a se afla într-o postură asemănătoare cu a ei.

Se întrebă unde era şi ce făcea în acel moment.Rod Haden. Rod lucra în Uvongate şi-l văzuse destul de des, înainte de a pleca în Italia cu Sir Basil.

înalt, brunet şi cu ochi căprui, Rod avea o expresie meditativă aproape constantă, dar aparenţele erau înşelătoare, iar Barbara ajunsese să-l cunoască destul de bine spre a-şi îla seama că aceea era marca lui personală de muniţie pentru cucerirea femeilor. Rod nu se codea să experimenteze cu ele, iar acea atenţie discretă pe care le-o acorda putea fi înlocuită

de bombardamente, dacă nu-i făceau pe plac. Cu ea, însă, relaţia progresase cu rezerve, din partea lui Rod, care Barbarei îi conveneau de minune. Dar ceva îi spunea că Rod nu făcea decât să tatoneze - şi totuşi, într-un fel, nu putea fi chiar atât de sigură. Rod era prea abil pentru ca vreo fată să fie sigură de ceea ce i se întâmpla până când totul se termina, iar el se îndrepta spre alta, fără nici o privire în urmă. Până acum, Barbarei îi plăcuse compania lui, şi-i promisese să-l sune imediat ce se întorcea - dar telefonul putea să mai aştepte până a doua zi. Pe moment, se simţea neliniştită şi, percepând o implicare emoţională în privinţa sentimentelor ei pentru Gregory Harvester, intră în baia alăturată şi începu să se pieptene. Ochii ei verzi începură să urmărească mişcările periei, iar când termină, o puse pe poliţa de toaletă şi şopti în oglindă:

- Barbara Knight, ai ştiut perfect de bine, când ai primit funcţia de secretară personală a lui Sir Basil, că *trebuie* să fii dură ca pielea argăsită - acelaşi gen de piele cu care se tapiţează mobila Harvester. -Ai ştiut că trebuie să fii dură ca să rezişti, dacă vei pierde postul la un moment dat şi va trebui să-ţi iei rămas bun de la tot luxul ăsta şi, lăsând luxul la o parte, de castelul care a devenit casa ta. Nu-ţi îngreuna situaţia îndrăgostindu-te de seducătorul lui fiu, Gregory.

Intorcându-se dinspre oglindă, îşi lăsă ochii să cutreiere baia şi camera.

- Şi *eşti* dură, şopti ea din nou, pentru a-şi înăbuşi acele sentimente. *Trebuie* să fii dură, de fapt, dacă poţi reuşi să păstrezi o funcţie dificilă ca asta - sărind din avion în avion, luând încontinuu însemnări, mereu la discreţia lui Sir Basil.

Uneori, nu credea că Sir Basil îşi dădea seama cât de exigent era cu ea. Oricum, ceva îi spunea că acum trebuia să fie şi mai dură. Gregoiy Harvester putea să dispară din viaţa ei, la fel de brusc şi de dramatic pe cât apăruse. Nu trebuia să caute înţelesuri ascunse care nu existau, iar deviza ei avea să fie: „păstrează distanţa".

Meterezele o aşteptau şi, când ieşi de pe scara de fier, auzi freamătul valurilor pe plajă. Marea era caldă încă, iar brizanţii se spărgeau cu însufleţire.

Era ciudat că jinduia întotdeauna să vină în acel ioc, pentru că acolo se simţea singură şi tristă. Undeva departe, un câine urla la lună, iar Barbara, ascultându-l, fu amuzată, căci nu era unul dintre câinii lui Sir Basil. Aceia erau mult prea bine-crescuţi pentru aşa ceva.

Singură, în izolarea pe care şi-o crease urcând acolo, încercă să-şi închidă uşile minţii, blocând astfel amintirile despre părinţii ei şi fermă... Simţea aerul răcoros al nopţii pe faţă.

Când îi auzi glasul, se întoarse cu respiraţia tăiată, într-o rază de lună.

Nu veni imediat spre ea. Privirea lui lungă era calculată şi estimativă, şi avea puterea de a o face să se simtă absolut frumoasă.

Capitolul 2

- Faţa ta arată tânără şi sălbatică, spuse el încet. Piele arămie, întinsă perfect şi argintată de lună.

- Mă... mă gândeam, răspunse ea, cu părul roşcat fluturându-i în jurul feţei. Jenată, pentru că în fond era secretara personală a lui Sir Basil, şi-l prinse, ţinându-şi-l pe loc.

- Lasă-l, îi spuse el. Lasă-l să-ţi fluture în jurul feţei. Când mă uit la tine, îmi creşte inima de bucurie.

Susţinându-i privirea, Barbara spuse:

- Mă tem că am ajuns într-o situaţie...

- Ce fel de situaţie? o întrerupse el cu blândeţe.

- Mă rog, ştiu că n-ar trebui să fiu aici. De fapt, nici n-am cerut permisiunea.

Gregory se apropie de ea.

- Nu-ţi mai ţine părul, îi spuse el. De când te-am văzut, mi-am dorit să ţi-l despletesc.

Cu voce tremurătoare, Barbara răspunse:

- Cu el strâns, mă simt mai eficientă.

- Dar nu eşti eficientă? replică el ironic. Am înţeles că eşti foarte eficientă.

-Păi... da, aşa cred.

Singură cu el, în acele condiţii, era foarte nesigură de sine. , Jos, valurile se rostogoleau şi se retrăgeau foşnind. După o scurtă pauză, spuse.-

- Nu credeam că mai vine cineva aici.

îl vedea profilat pe cerul spuzit de stele - chipeş, relaxat şi încrezător. Marea trăgea în *jos* norii de pe coline, întinzând fuioare de ceaţă peste licărirea lunii şi a stelelor.

- Arătai atât se însingurată, stând aici, comentă el.

- Ai spus... tânără şi sălbatică, pare-mi-se, râse ea încet, jenată.

- E acelaşi lucru.

- N-aş crede. Dar, în orice caz, mă gândeam doar. Uneori mă plimb prin grădină. Alteori, mă duc la Templul Dragostei.

- A, unul dintre capriciile bunicului meu. Mi s-a spus că le proiecta singur arhitectura, şi nu mă mir. De fapt, când sunt acasă, ceea ce se întâmplă destul de rar în ultima vreme, mă plimb şi eu într-acolo.

- Şi eu îl voi evita... pe viitor, spuse ea cu sufletul la gură şi o undă de zâmbet pe buze.

- Nu înţeleg. De ce să-l eviţi şi tu? întrebă Gregory - dar Barbara ştiu, doar din tonul lui, că ştia prea bine *de ce.*

- Nu vreau să-ţi *acaparez* toate locurile favorite.
- Parcă ne lămuriserăm cu asta, nu?

- Mulţumesc... dar, în orice caz, am să păstrez distanţa... Se întrerupse, apoi spuse:

- Acum, trebuie să plec. Am venit aici doar ca să simt vântul pe obraji, înainte de a mă culca. E un loc spectacu los, şi nu se schimbă niciodată - întotdeauna mă simt fermecată.

- Mă rog, este un loc pentru visători, dacă întâmplător îţi place să visezi. Aici, singurul acoperiş e cerul. Ce loc mai potrivit pentru a visa ar putea să existe?

- Cred că oricui îi place să viseze, în unele ocazii.

- Iar *asta.* era o asemenea ocazie?

- Ar fi grăitor, nu? Dar, în orice caz, pe metereze am un sentiment de evadare din trecut, spuse Barbara; apoi adăugă, râzând puţin ca să-şi ascundă jena. Şi, puţin, spre viitor. Ei bine, acum am să-ţi urez noapte bună, încheie ea, strângându-şi cu degetele fusta lungă.

- Stai, lasâ-mă să te ajut. Treptele pot fi amăgitoare, deşi văd că ţi-ai scos pantofii.

- Mă tem să nu-mi intre tocul prin capacul ăsta, spuse Barbara, privind în jos.

Gregory îi întinse o mână.

- Mulţumesc, nu e nevoie, se bâlbâi ea, dând să treacă pe alături. Sunt obişnuită. Cred că as putea urca până aici şi legată la ochi.

Aruncându-i o privire, adăugă:

- Cred că mă găseşti ridicolă, că vin aici, singură?

- Sunt doar puţin nedumerit, atâta tot, răspunse Gregory, urmând-o. Caftanul tău e făcut pentru a sugera autoritatea. Cumva, exprimă starea de nemărginită linişte şi atemporali tate care domneşte pe aceste creţieluri. De-asta ţi'l-ai luat? Fiindcă intenţionai să vii aici?

Barbara râse.

- îl port pentru că e comod. - Lasă-mă s-o iau eu înainte, ca să te ajut când cobori. Muscându-şi buzele, Barbara îl privi cum cobora câteva trepte, după care îi întinse mâna, spunându-i:

— De fapt, as prefera să nu mai vii aici... singură. Tatăl meu ştie? Dar Lilian?

— Nu, ţi-am mai spus. Nu ştie nimeni. Cel puţin, aşa cred. Niciodată n-am cerut permisiunea să vin.

Dibui după trepte cu piciorul, rugându-se să nu cadă în braţele lui.

- Lilian a spus o dată că se teme de acest loc...

În clipa următoare, îşi pierdu echilibrul şi alunecă peste două trepte înguste de fier, oprindu-se chiar lângă el, astfel încât rămaseră unul lângă altul pe treapta strâmtă. După un moment de tăcere, Gregory spuse, cu buzele lângă părul ei:

- Acum înţelegi ce vreau să spun?

Barbara încercă să se sprijine, iar el o trase mai aproape.

- Lăsând la o parte pericolul, n-ai ce să cauţi aici singură. Ce-ai face dacă te-ar ataca dintr-o dată un monstru?

Cu ochii mari, chipurile speriată, Barbara răspunse:

- Un monstru? Şi de unde să vină, din mare? Un monstru marin?

- Nu, zâmbi el glumeţ. Nu ştiai, Barbara, că un savant nebun locuieşte într-unul din turnuri, pe care-l foloseşte ca laborator?

Barbara simţea că se sufoca - dornică să coboare mai departe, dar şi jinduind să stea pe loc.

- Nu, răspunse ea cu voce slabă. N-am ştiut, de fapt.
- Aşa este - şi a asamblat un monstru.
- Mă sperii, râse ea uşor.

- Tocmai *asta* aveam de gând. Ai fi putut să cazi rău, adineaori. E periculos.

îi atinse fruntea cu buzele şi se retrase, coborând pe treapta următoare. După câteva secunde, Barbara îl urmă, ţinându-se de balustrada metalică.

în hol, îi mai spuse:

- Noapte bună.

Şi, nelăsându-i timp să răspundă, fugi în camera ei.

* * *

A doua zi dimineaţa, când se trezi, cerul arăta ca o catifea albastră, iar soarele arunca raze chihlimbarii pe toată lungiema galeriei. Servitoarea care-i adusese serviciul antic de cafea deschisese uşile, iar Barbara vedea din pat uşa apartamentului lui Gregory. Era deschisă larg, lăsând să intre aerul curat.

în timp ce-şi bea cafeaua, se uită pe ferestrele mari din capătul camerei, peste marea argintată de soarele dimineţii.

îşi alese hainele cu obişnuita ei grijă la amănunte: un costum de mătase roz Schiaparelli cu pantaloni care, în chip destul de ciudat, se asorta cu parul ei arămiu. Apoi, înainte de a coborî la micul dejun, ieşi pe galerie şi se uită în curtea interioară, unde bazinul scânteia în soare. Piscina îi stătea la dispoziţie oricând dorea, fiind garnisită cu mobilă de răchită şi un magnific policandru de fier. Chaka, unul dintre câini, intră în apartamentul lui Gregory, iar Barbara se întoarse repede spre camera pentru micul dejun, unde mancă singură, familiarizată cu obiceiul casei. Toţi cei de la castel păreau să ia micul dejun la ore diferite.

După aceea, se duse în bibliotecă, unde o aştepta corespondenţa nedesfăcută. Ştia din experienţă care plicuri să le deschidă şi pe care să le lase pentru Sir Basil. Când acesta intră în sfârşit în bibliotecă, o întrebă:

- Ei, te-ai odihnit bine azi-noapte, Barbara?

- Da, mulţumesc, zâmbi ea scurt. Am sortat corespon denta, Sir Basil. S-a adunat foarte multă, în lipsa noastră.

- Văd şi eu.

Ochii lui se îndreptară spre biroul enorm, apoi reveniră către faţa ei.

- Deci, eşti gata să facem puţină treabă?

îşi băură ceaiul de dimineaţă în bibliotecă, apoi Sir Basil îi dictă o lungă scrisoare pentru o firmă specialiaztă în tăbăcărie, care producea piele de multe tipuri şi texturi, într-o impresio-nantă gamă de culori.

După plecarea lui, Barbara căscă, privind spre lucrările pe care le avea de iacut în timpul zilei. Urma să lucreze până cu o oră înainte de masă, când avea de gând să-şi ia costumul de baie şi să facă o baie în piscină, întrucât îi promisese lui Rod Haden să-l sune când ajungea înapoi, se uită la ceasul de pe consolă şi-i formă numărul cel mai recent. Rod se muta mereu dintr-un loc în altul. Imediat ce o auzi, întrebă: - Când am să te văd?

Avea un glas melancolic, potrivit cu aspectul lui neguros şi meditativ. Vorbea rar, ţuguindu-şi buzele într-un fel care le înnebunea pe femei.

- Mă tem că voi fi ocupată toată ziua, îi răspunse Barbara. S-au adunat o grămadă de treburi. Nu văd cum aş putea fi liberă azi - poate nici chiar mâine.

Urmă o scurtă pauză.

- De ce... poate *nici* c/j/ar mâine? întrebă el, iar Barbara şi-l putu imagina îngustându-şi ochii, suspicios.

- Tocmai am încercat să-ţi explic, Rod. Nu pot fi liberă decât cel mai devreme mâine - pe seară. Mereu e aşa când ne întoarcem din câte o călătorie.

- De ce n-aş putea venit să te iau la masă? înţeleg că mănânci de prânz, nu?

- Sigur că mănânc de prânz, dar nu voi avea timp aproape deloc. De obicei, iau masa aici, la castel, cu Sir Basil şi Lilian şi, desigur, cu musafirii, dacă se întâmplă să vină cineva.

Imediat, se gândi la Gregory şi-şi muscă buzele.

- Apropo de musafiri, spuse Rod, nu cumva l-am văzut ieri după-amiază în oraş pe moştenitor?

- Posibil, întâmplător, e aici.

Surprinsă, îl întrebă:

- De ce? îl cunoşti?

- Suntem membri ai aceluiaşi club de golf, dacă asta înseamnă că-l cunosc. Deci, l-ai întâlnit deja?

în cuvintele lui se simţea o anume precauţie, şi încă ceva, gelozie, poate.

- Da... De fapt, da, l-am cunoscut.

- Aşa se explică, fără îndoială, chestia cu... ăă... *nici chiar* mâine - sau, cel mai devreme, *pe seară.*

Tonul îi devenise sarcastic, iar Barbara îi vizualiza buza de jos răsfrângându-se uşor. Se întrebă nervoasă de ce-l suporta pe Rod Haden, cu toate toanele lui.

- Nu neapărat, se răsti ea involuntar. Pur şi simplu, aşa merg lucrurile aici. întâmplător, sunt secretara lui Sir Basil, adu-ţi aminte.

- Exact.

Starea Iui de spirit devenise vădit ostilă.

- Bine, atunci... mâine, *pe seară,* să fie. Dacă nu-s indiscret, Ia ce oră „pe seară"?

- Dacă vrei să luăm undeva cina împreună... să zicem, pe Ia şapte jumătate, dacă n-ai nimic împotrivă, dar dacă intenţionai...

Rod o întrerupse:

- Cât timp prevezi că vei sta aici, de data asta?

- A...

Ridică din umeri, în jacheta roz Schiaparelli.

- Destul de mult, cred. Sir Basil are un plan nou...
- Ce plan nou?

- Păi, se deschide o cameră nouă de prezentare, la Uvongate. Vor fi nu mai puţin de... nu-mi amintesc exact pe moment, dar să zicem, treizeci-patruzeci de garnituri de mobilă. Va fi ocupat şi cu consultantul ăla internaţional de culori şi decoruri, Lucas Hollander. Ai citit despre el, nu? Va veni la Harvester. Şi mai e şi o expansiune fenomenală în com plexul de fabricaţie de la Uvongate. în ultimii doi ani, şi-a dublat întinderea, ceea ce-i foarte neobişnuit, în zona asta. Deci, cred că vom sta pe loc un timp considerabil, până să ne luăm din nou zborul.

Râse uşor, încercând să-l îmbuneze.

- Nu ţi-am cerut tocmai un buletin informativ, replică Rod. Ceea ce uiţi e că pentru mine firma Harvester nu prezintă acelaşi interes ca pentru tine.

- Mă rog, e munca mea. întâmplător, *muncesc pentru* Harvester International, preciza ea, întrebându-se de ce părea Rod întotdeauna atât de meschin când venea vorba despre numeJe Harvester. Deci? Ce să fie, Rod? Cina...?

I se tăie respiraţia, căci chiar atunci Gregory Harvester intră în bibliotecă, îşi coborî genele.

- Un aperitiv şi cina, răspunse Rod. Trec să te iau pe la sase.

- Bine.

Barbara încercă să nu se lase intimidată de prezenţa lui Gregory în cameră.

- O să fiu gata.

- Nu mi-ai spus ce-ai făcut la Roma.

- Am... în fine, pe lângă muncă, am admirat puţin peisajele. Era îngrozitor de cald, şi umed - o căldură umedă, apăsătoare.

- Nu te-am întrebat cum era vremea. Te-ai plimbat singură?

^ - Nu, n-am fost singură.

începea să-şi piardă răbdarea.

- Nu?

- Nu. Cu... o stewardesă. Avea liber. Acum, îmi pare rău, dar trebuie să mă scuzi. Am de lucru. Ne vedem mâine. Pa!

închizând telefonul, expiră scurt, nervos, apoi ridică genele.

-Bună dimineaţa...

Constată că nu ştia cum să i se adreseze.

- Nu trebuia să-ţi scurtezi conversaţia, spuse Gregory. Puteam să revin mai târziu.

în timp ce-l privea, fu conştientă de o undă de aroganţă -conştiinţa faptului că era un Harvester. Apoi, fiind clar că Gregory dorea ceva, îl întrebă:

- Pot face ceva pentru dumneata?

- Mă întrebam dacă mi-ai putp scrie ceva la maşină, când ai timp.

"\V

Da, desigur.

- Doar dacă nu cumva tatăl meu te-a îngropat în lucrări... Aşa se pare, judecând după cum arată biroul ăsta, zâmbi el pe neaşteptate.

- Unele sunt urgente, altele - cele mai multe - nu sunt, răspunse Barbara.

- E un raport al firmei Haivester, îi explică el, punând o mapă pe birou. Cred că este destul de clar. Dacă nu înţelegi ceva... ştii unde să mă găseşti. Apropo, nu e nevoie să ţii uşile închise.

- A... murmură ea, încurcată. Uneori... se face curent. - Serios? zâmbi ironic Gregory. Mă rog, dacă eşti *alergică* la adieri... Totuşi, în legătură cu raportul, poate ar *fi* bine să-ţi *precizez* că de la... ia să vedem, întoarse primele două *pagini.*

-Aşa, de aici: „cercetarea şi elaborarea de roi materiale"... până aici: „atenţia deosebită a firmei Harvester faţă de detalii şi celebra sa măiestrie sunt..."

Barbara încerca disperată să-i ignore *prezenţa fizică. Se* strădui să se concentreze asupra explicaţiilor, iar la sfârşit spuse:

- înţeleg.

Ridicând ochii spre el, îl întrebă:

- Câte exemplare? Nu mi-ai spus.

Gregory răspunse zâmbind.

- Parcă-ţi spusesem, nu? Trei exemplare.

- O, da, desigur. Scuză-mă, în dimineaţa asta sunt cam distrată.

Ochii lui îi contemplau părul.

- Arăţi foarte sobră, în dimineaţa asta. Nuanţa de roz pe care o porţi o fost făcută pentru un păr roşu ca ăsta şi...

îi susţinu privirea.

- ...acest verde ca jadul... al ochilor.

Barbara îşi atinse nervoasă cocul cu degetul, apoi spuse:

- Mă rog, *sunt* sobră.

- Serios?

- Foarte serios. Oricum, n-as spune că părul meu e roşu. E doar un arămiu obişnuit.

- Eu nu l-as descrie chiar aşa.

- Te voi ruga să mă scuzi. După cum vezi, am de lucru. Acum chiar trebuie să încep.

- Cred că încerci să scapi de mine.

Ochii lui o sileau să-l privească. Barbara îl privi,:dar nu spuse nimic.

- Dacă tatăl meu continuă cu barajul ăsta nemilos de muncă, nu voi apuca să te văd niciodată.

Gregory vorbea în continuare relaxat, aproape amuzat, dar în ochii lui albaştri se zărea o expresie pe care Barbara nu prea ştia cum s-o descifreze. Simţise o schimbare de dispoziţie, însă, şi ştiu că nu mai glumea.

- Mă rog, pentru asta sunt plătită, răspunse ea. Şi-n plus, tocmai ne-am întors din Italia, unde am avut mai degrabă o vacanţă, iar acum trebuie să recuperez timpul pierdut.

- Asta nu mă consolează cu nimic, zâmbi el, dar şi eu am multă treabă, aşa că acum te las.

Mai târziu, radiind de energie, Sir Basil intră în bibliotecă şi semnă scrisorile dactilografiate de Barbara.

- Se cuvine să spun că meriţi o baie în piscină înainte de masă. puse pe masă stiloul şi se rezemă de spătar.

- Te-ajută să te răcoreşti.

- Va fi minunat, murmură ea.

Dintr-o dată, devenise conştientă de distanţa dintre ea şi familia Harvester. în fond, era doar angajata lui Sir Basil, nu o invitată şi nici o rudă.

Câinii începură să latre surescitaţi, apoi se auzi râsul unei fete, un râs răguşit, senzual.

-Jos, răule! Jos, am spus!

•Sunetele se auzeau din holul mare de lângă bibliotecă, iar Sir Basil se îndreptă în scaun, privind spre uşile duble.

- Ia auzi, spuse el, asta pare să fie Reina.

Aruncă o privire către Barbara.

- Fina mea, frumoasa şi neastâmpărata mea fină. Nu ştiai, nu-i aşa£,

-Nu...

Barbarei i se usca gura. Ştia că acest lucru i se întâmpla pentru că se gândea la Gregory şi la râsul răguşit şi senzual care nu aparţinea unui copil, ci unei femei tinere şi atrăgătoare.

- Ei bine, spuse Sir Basil, o vei cunoaşte imediat.

Din cine ştie ce motiv, Barbara se simţea abătută şi deprimată. Cumva, ştia dinainte că Reina, fina lui Sir Basil, era seducător de frumoasă.

Şi nu se înşela. Fata care intră în bibliotecă era la nivelul aşteptărilor.

înaltă, zveltă ca o trestie, avea un aer trufaş şi arăta ca un vis - blondă, cu părul despletit pe umeri. Ochii, de un verde-albăstrui, i se îndreptară imediat spre- Sir Basil.

- Iubitule... murmură ea tărăgănat, apropiindu-se. Ia spune-mi, ce mai face naşul meu favorit? Nu mă săruţi?

Făcu un pas înapoi, glumeaţă, iar Barbara îl văzu pentru prima dată pe Sir Basil nestiind ce să facă.

În spatele fetei, Lilian se încruntă, clătinând din capul ei cu părul coafat impecabil. Ochii reci ai Reinei se opriră asupra gurii lui Sir Basil, care ridică din umeri şi păşi uşor într-o parte, în timp ce spunea zâmbind:

- Ai crescut prea mare, cu siguranţă, ca să te mai săruţi cu naşii şi unchii bătrâni.

Punându-şi mâinile bronzate pe umerii ei supli, adăugă:

- Când ai sosit, acum?

- Da, *acum,* iubitule.

Picioarele lungi ale fetei fremătau nervos în pantalonii marinăreşti roz pe care-i purta. Aşadar, ambele fete erau îmbrăcate în roz, singurele deosebiri fiind între materiale, modele şi nuanţe. Dacă rozul Barbarei părea să se îmbine cu părul ei roşcat, rozul Reinei contrasta violent cu blondul părului ei, dar efectul era de-a dreptul magnific.

- Acum de unde-ai mai venit? întrebă Sir Basil.

- De ce ţi-aş spune? se îmbufna Reina. Mai ales dacă n-ai să mă săruţi.

Ridică din umeri.

- în orice caz, iubitule, am să-ţi spun... Nu de foarte departe. Din sălbaticul Zululand, dacă trebuie neapărat să ştii, de la o cabană de-acolo, într-o atmosferă de safari de lux. Ştii, iubitule, bătrâna Africă, în ritm de tam-tam-uri aşa şi pe din colo, băuturi sub cerul romantic plin de stele, rezervaţii de vânătoare, rangeri...

în spatele Reinei, Lilian se strâmbă din nou, cu faţa ei mică încordată, dar când Sir Basil se uită s|re ea zâmbi, cu buzele strânse, fără să-şi arate dinţii.

- Ei, comentă Sir Basil amuzat, excelent. Ne bucurăm că ai venit, *copilă,* sublinie el, deşi Reina avea douăzeci şi trei de ani. Barbara, vino s-o cunoşti pe fina mea - Reina Geray. Vei descoperi că mă numeşte „unchi", sau mai bine zis, aşa îmi spunea înainte de a ajunge la acest „iubitule". Nu sunt unchiul ei, desigur, dar a fost întotdeauna un semn de respect din partea ei. îmi zice „unchiule" de când era de-o şchioapă. Tatăl ei a fost cel mai bun prieten al meu.

Un moment, ochii Reinei rămaseră aţintiţi asupra lui, apoi spuse.-

- Iubitule, nu-mi dai voie să uit niciodată, asa-i? Tu crezi în principiile astea învechite - semne de respect, de exemplu -eu nu. A sosit timpul să te numesc „Basil", sau „iubitule", după cum îmi vine. „Unchiule" e pentru puştoaice, hai s-o recunoaştem.

Se întoarse spre Barbara:

-Bună.

Atât spuse - dar pe ce ton...!

- Reina Geray - Barbara Knight, făcu scurt Sir Basil prezentările.

- Deci, asta-i secretara ideală? remarcă Reina, măsurând-o pe Barbara cu o privire ostilă. Cumva, niciodată n-am reuşit să ne întâlnim - ştii, când eu sunt aici, nu eşti tu, şi viceversa.

înfiorată de tonul rece al celeilalte, Barbara răspunse: J

- Ei, acum, că în sfârşit ne-am cunoscut, sunt foarte încântată, j Reina râse uşor.

- E cam indiscret ce spui.

Se întoarse spre Sir Basil.

- Apropo, unde-i Greg?

După o scurtă tăcere, Sir Basil răspunse:

- A, deci ştii că s-a întors, nu?
_ sigur că da. Veştile circulă repede.
- Aşa se pare, replică el sec. Ce planuri ai înainte de masă?
- Cum adică, ce planuri am înainte de masă? ripostă cam ftăgoasă Reina.
- Păi, Barbara vrea să facă o baie în piscină. Mă gândeam poate mergi şi tu.
- întâmplător, speram să fac baie în piscină împreună cu }reg.
- Greg a plecat la Uvongate, interveni Liliân, cu autoritate :almă. S-ar putea să întârzie la masă. Ar fi bine să înoţi acum dacă-vrei cu adevărat, desigur.
-Capitulez.

Reina îşi scutură pe spate părul negru, iar Barbara profită de ocazie ca să spună:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, mă duc să mă schimb. A, apropo, Sir Basil, iată declaraţia aceea pe care o căutaţi.
- A, bun, răspunse preocupat Sir Basil.

În timp ce studia demonstrativ declaraţia respectivă, Barbara ieşi din bibliotecă şi descoperi că Liliân o urmase.

- Mă scoate din *minţi,* fata asta, spuse ea cu vocea ei răguşită şi profundă. Nu i-ar strica o mamă de bătaie! E abso lut înnebunită după bărbaţi, dar cu toate astea i-ar plăcea să pună mâna pe-un Harvester, şi puţin îi pasă dacă-i tatăl sau fiul. Când s-a născut, părinţii ei i-au cerut lui Basil să-i fie naş.

Ridică din umeri.

- A fi fost o bădărănie să refuze, mai ales că Paul Geray a fost cel mai bun prieten al lui Basil. Deşi a ţinut întotdeauna la ea, în ultima vreme Basil o găseşte cam prea autoritară - dar, la fel ca tine, Barbara, nu are părinţi, au murit

amândoi

to * » * ^ *

iuă paharul de pe masa din ceramică în formă
ımase în picioare.
-am spus de-atâtea ori, pernele astea sunt
____F£UC sai · s ă , £ cute pentru costume de baie ude.

mea du^'^ o ^ SPU™ ceva urâr" n * ^1 Din capâtul opUS al pisdnd S£ ™Z[™ pleSditı Ş* ""^
înăbuşitoare * ^ dldura asta e de-^ d*uă se întoarseră întrıaco10ı în timp ce Gregory ieşea la

de-a dre Barbara putu folosi piscina «ir.™-- • - ~ venj şi eaj

- S-o aştept şi pe ea? întrebă BasiJ.

- N-as crede, răspunse LiJian, făcând o mutră răutăcio, Parc-as fi o cată bătrână, asa-i? Şi cred că sunt într-adevăr, sunt sigură că dacă PauJ ar trăi, i-ar eră]-' câteodată.

să

- Stai>s şi reJaxează-te

- Sunt udă, LiJian.

ra.

- Şi...Gregory o pJace? întrebă Barbar, Lilian ridică din umeri.

-. Bărbaţii sunt nişte proşti. Dar nu, n-as crede. Râzând, adăugă:

Mă tem că atmosfera e cam încărcată femeiească!

^^A^^. ^- -

prafaţâ după ce parcursese o lungime întreagă de bazin pe

ib apă.

- Mă întreb cum a reuşit să scape de Reina, şopti Lilian.

Apoi, cu un zâmbet fermecător, strigă:

- Bravo! De unde ai suflul ăsta, Gregory?

- Nu fumez, răspunse el, privind spre ţigara Lilianei. Să te

;ândeşti la asta, draga mea mătuşă.

- Mă *gândesc,* răspunse ea veselă, dar n-am voinţă.

Gregory se săltă afară din apă, zâmbindu-i Barbarei.

- Şi tu? întrebă el, în timp ce-i studia cu un interes abia

disimulat trupul aproape gol. Fumezi?

- Nu. Niciodată n-am simţit nevoia, deci cred că am noroc,

răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc.

- Apropo, ai văzut-o pe Reina? întrebă Lilian.

- I-am văzut maşina afară, răspunse Gregory fără nici o

- A fost la o cabană în Zululand.

- Aşa? Şi aici de de-a venit?

- Intreabă-mă să te-ntreb, dragă băiete. ^S-a dus în camera

ei să se schimbe.

Lilian se uită la ceas.

- Dacă nu se grăbeşte, o să facă baie - şi o să mănânce -

singură.

Gregory se uită la Barbara.

m

- Te-am văzut de sus, remarcă el. Frumoasă performani

în mod normal, Barbara ar fi replicat în glumă: „Deci, n spionat?" Totuşi, pentru că era fiul lui Sir Basil, răspunse di atât:

- Apa era minunată.

- Dă-mi mie paharul tău - doar dacă nu vrei cumva să bei unul...

- Nu, mulţumesc, spuse ea, dându-i paharul gol.
- Mai vino în apă, o chemă Gregory, privind spre piscin]
- N-aş crede.

Vocea Barbarei devenise crispată.

- E timpul să mă schimb pentru masă.

- Ei, hai du-te, Barbara o îndemnă Lilian. Ai timp deşt pentru o baie scurtă, pani mergem sus să ne pregătim, înoai i cu Gregory.

- Atunci, va trebui să fie foarte scurtă... Şi, pentru că era stânjenită, plonja scurt în piscină şi oţ traversă într-un crawl lent, în timp ce Gregory sărea după ea.

- M-ai luat pe nepregătite, spuse el, scuturându-şi părul ud din ochi.

- Ei, râse Barbara, am *spus* că trebuie să fie scurtă.

Lilian se ridică.

-'Ne vedem la masă, tinereţe! le strigă ea. - Eu ies acum.,

Barbara, încerca să pară nonşalantă, dar ştia că nu reuşe; în voce i se simţea ceva aproape de disperare. - Aşteaptă-mă, Lilian!

Chiar în acel moment, Reina Geray apăru pe terasă, într-u: bikini galben.

Ei, nu vreau să vă reţin, spuse ea dulce, uitându-se către (arbara, apoi la Gregory, căruia îi spuse: te căutam. Ştirile irculâ repede, nu? Am auzit că eşti aici şi... ei bine, iată-mă!

Ochii îi scăpărau de emoţie.

Barbara ieşi din apă, îşi luă prosopul şi ochelarii de soare li alergă spre uşile glisante care dădeau într-un hol al castelu-d. în urma ei, Reina continua să vorbească, dar pe un ton iult mai scăzut, aproape în şoaptă. Răspunsul lui Gregory, însă, se auzi desluşit.

- Şi ce vrei acum, să fiu impresionat? comentă el ironic.

Protesta de formă în faţa Reinei, îşi spuse Barbara 'nemulţumită, dar era pregătit să-i facă jocul, fără îndoială.

Capitolul 3

^

În timp ce se schimba cu costumul de mătase roz j pantaloni, Barbara se întrebă cum de se Jăsase să se implij emoţional atât de profund în situaţia dintre Gregory Harvesti şi frumoasa fină a lui Sir Basil. Avea o funcţie bună la căşti ce-şi putea dori mai mult?

Sufrageria, cu arcadele sale ogivale, înalte până-n tavan, ei plină de lumina albăstruie reflectată dinspre mare. Pe masa q tăblie de marmură erau puse mici feţe de masă verzi, asortatei cu pernele de pe scaunele în stil lalea şi frunzele plantelor dinj vasele de bronz.

Reina era de/a acolo, îşi luase o rochie de voal verde cui decolteu pătrat şi nişte cercei mari, în formă de flori. Părul îi j era neîmpletit. Intorcându-se spre Barbara, spuse:

- Ai o poziţie fabuloasă la castel, nu-i aşa? Vreau să spun, până şi masa o iei împreună cu Harvesterii.

- Asta nu înseamnă că nu-mi cunosc locul, replică Barbara cu nervozitate stăpânită.

-Zău?

Reina o privi un moment tăcută.

_ M-am întrebat de multe ori cum eşti. De fapt, persoana | m-a preocupat considerabil. Ultima secretară a lui Basil nu decât o babetă - cum e şi cazul, după părerea mea. _ în ce fel te-a preocupat persoana mea? întrebă Barbara.

- Hai, nu fi medievală. De ce o poate preocupa o fată pe ta? Auzisem că eşti tânără, de-asta. Sinceră să fiu, mă [grijora. După mine, doar fiind tânără, îi satisfăceai lui Basil lumite necesităţi, cu rezultate tulburătoare pentru el.

- Ce fel de rezultate tulburătoare?

Barbara simţea că începea să se enerveze.

- în momentul de faţă, consider că munca e cel mai iportant lucru din viaţa mea.

- în momentul de faţă? Dar mai târziu? Vreau să spun, când m bărbat, un bărbat vital ca Basil, ajunge la o anumită vârstă, ire nevoie să i se amintească, de către o fiinţă tânără şi docilă, :ă nu-şi arată vârsta şi că încă mai e fermecător de chipeş şi iril. Basil nu e genul de om care să se mulţumească să stea cu lâinile-n sân şi să îmbătrânească. O femeie mai bătrână, de wsta lui Lilian să zicem, ar avea exact aceleaşi calificări ca [tine, poate chiar mai mult, datorită experienţei. Ii ochii ei scapără o licărire de ostilitate.

- Trebuie că eşti mândră de tine, asta-i tot ce pot spune, pentru că ai ajuns în lumea asta a stilului şi a distincţiei, şi cred că vrei să-ţi asiguri neapărat poziţia.

Nervoasă, Barbara răspunse:

- Nu-s deloc sigură unde baţi, dar am idee, desigur. Cred că a fi nefiresc să nu fii imatură, cu un creier ca al tău.

Tremura de furie şi fu uşurată că Lilian alese tocmai acel moment să intre.

- Iar avem o zi proastă, declară ea, destul de veselă, o să întârzie.

- Cum e marea, în zilele astea? întrebă Reina, nepăsătc

- Nu ştiu. N-am intrat în apă, de-o vreme-ncoace. Ce nuri ai, Reina? Cât de mult intenţionezi să stai?

- Cum îi spuneam lui Greg nu de mult, n-am nici un , Sper că nu te deranjează.

Cu o atitudine arogantă, luă o crăiţă aurie din vaza de masă, o mirosi şi o puse la loc. l

- De ce foloseşti florile astea scârboase? Put de-a binele

- Există crăiţe *şi* crăiţe, replică lilian cu un sarcaj deliberat, iar astea, întâmplător, sunt nişte specimene perfd

- prea frumoase ca să nu fie folosite într-un aranjament floi A, uite-l pe Gregory, deci cred că putem începe masa.

Le servi un valet african, într-un costum alb imaculat. •

- Apropo, remarcă Reina, cu o privire spre Barbara, l mică e lumea! Ştii cu cine m-am întâlnit recent, ultima dai când am fost aici, de fapt? În perioada când voi eraţi I Italia. Cu Rod Haden. Mi-a spus cu lux de amănunte ce | între voi.

încercând să nu-şi trădeze sentimentele, Barbara răspunse - Serios? Mă rog, nu ştiu ce mare lucru a avut de spus.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că Gregory devenise mi atent.

- Ei, haide, Barbara. Doar trăim în epoca tuturor posibilităţilor, comentă Reina, privind în jur satisfăcută cu ochii ei verzi-albăstrui.

- E clar că ai o imaginaţie bogată.

Rămânând cu ochii în jos, Barbara îşi amestecă supa în farfurie.

- Sau, poate, el are.

Se lămurise - Reina încerca să creeze o opinie proastă •spre ea. Cum trebuia să reacţioneze faţă de comportamen-il de cată al finei lui Sir Basil? Cum putea să se apere fără să uzeze neplăceri?

Cu o privire inexpresivă, Reina continuă:

- îl cunoşti pe Rod Haden, Gregory? El zice că te cunoaşte, orice caz, deşi nu părea impresionat. De fapt, pare să-ţi ioarte pică. Retezându-i-o scurt, Gregory răspunse repezit.

- Nu e nevoie să intri în detalii, ştiu totul despre Rod [Haden.

Nemulţumită de-a binelea, Barbara interveni, abia ! păstrându-şi calmul:

- Nu ştiu de ce am ajuns să discutăm despre el.

În faţa ei, Lilian făcu o mutră discret-nemulţumită şi clătină din cap.

- Ei, haide, Barbara, de ce să nu fim cinstiţi?

În vocea Reinei se simţea o anumită satisfacţie.

- Ar fi mult mai plăcut dacă nu te-ar mai preocupa atâta imaginea ta publică, în orice caz, am adus vorba despre Rod Haden cu bune intenţii.

- Da, nu îndoiesc.

Barbara era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, deşi tonul suav cu care rostise aceste cuvinte avea un înţeles ascuns, însemna şi că subiectul n-o interesa, dar era hotărâtă să se facă înţeleasă dar. Reina Geray devenea un simbol a tot ceea ce-i displăcea ei şi, peste masă, ochii celor două tinere se întâlniră într-un mod numai de ele înţeles. Barbara fu recunoscătoare când Sir Basil intră în sufragerie, prezentându-şi scuzele pentru întârziere.

Î&
1

restu, dapi

ce gândurile se zbuciumau²" '? biWloteca> Aerând, l

Pe care le dactilografia după steno^"^^ printre cuvintl

ia un moment dat Greeo ogrameı

ridică privirea şi se opri din scris ""* "' Came4 ™ Bar

f .-u InCă n"am avut fimp să-ti înren r

«Jiberă destul de curând Iţi co pOrtul' sPuse ea, darvl

- E Perfect. Am venit doar să^l?^ •

lessara. II ai la îndemână? pnvire Peste dosarl

Barbara se ridică în picioare

Da, ţi-l aduc acum. Dosarele A

Gregory o urmă în încăn^-, ^"îm camera de alăturif

maşină de scris. De la ferestre se Td^' "** "" biroU şi l

apropierea lui Gregory Barbara ^ T CUrtea' ConŞtientă M

- Am înţeles din convorbi™, , f™l Şi i4 dadu- Implic

auzit-o involuntar şi din / tdefonică... apropo

«enă cu Rod Haden Q A -> -" «-?u pnm

d o s a r u l , f ă r ă s - o ^ ^ n tjmp ce răsfoiJI

^"–S^~– că am ajunl

**•> - - ^r * o de Are i Rod foarte frun2ârind

Coastă aici, în u^L-

dosarul mai departe.

Brusc, ridică och spre ea câtorva femei măritate.

" câteva dulapuri

metalice " *?****• Unde orb

_ Eşti îngrijorat pentru mine, pentru sora ta, sau numai pentru Harvester International? întrebă ea, privindu-l cu ochi fari Cu alte cuvinte, te temi de efectul nostru asupra reputaţiei numelui Harvester?

Vizibil nemulţumit, Gregory răspunse:

- Nu m-am gândit la Harvester International. N-am inclus **]rma** în logica asta.

- Şi ce să fac în timpul liber, să stau în castel şi să Jroşetez?

- Nu mă priveşte cum îţi petreci timpul liber, se răsti el. Am crezut că acţionez în interesul tău, adineaori când am adus

Şi la fel ca Reina Geray ai intenţii bune, cred?

- Da, dar se pare că mi-am pierdut vremea de pomană, replică Gregory cu o privire

- Nu e bine să dai ascultare bârfelor.

- Totul depinde numai de tine. Am să iau dosarul ăsta cu mine, vreau să pun ceva în ordine.

- În regulă, răspunse Barbara încet, aproape în şoaptă.

Era teribil de necăjită. Simţind usturimea lacrimilor, întoarse capul.

După ce reveni la maşina de scris, îi fu greu să se concentreze, iar peste câtva timp, când intră în bibliotecă, Sir Basil întrebă mirat:

- Cum, tot aici eşti, Barbara?

Uitându-se la ceasul de pe consolă, Barbara fu uimită să vadă că era trecut de cinci.

- Toate astea sunt gata pentru semnat, Sir Basil, spuse ea. Am vrut să termin totul, înainte de a începe un raport pentru... pentru... fiul dumneavoastră.

să te
- ^> da.
să

^ asta, Barb|jnţeasc£ dacă nu cumva stabiliseră să se întâlnească în
ănutele. Apr

:i frumoasă. .-..„мauii, l'J er "~--------'

, «ast
ă
seară,
nu în

- Mulţumesc, murmură Barbara, ._„,
acelaşi timn *într*^--3 • nu.j telefoneze lui &

: că avea să fie liberă, de

următoarea.
• Ti-arn *st* g.bună... îl salută ea, îngrijorată şi nesigură.
accenc" *A* • I - Tânărul tău a venit să-ţi facă o vizită, îi explică vesel Sir
timp întrebându-s .... , „ mwtaţia daisii. j.am cerut să nu te ia de-aici, ci să ni se alăture nouă. în
momen iasă cu el. id, aici aveţi de .toate - mâncare, băutură, lume, muzică
-zici, Barbara? _ păi, da, vă mulţumesc...
Uluită, îl privi cum se îndepărta, cu un pahar de scotch în
]a smorgasbord. '^ ^-complicaţiile, hotă lână, lăsând-o singură cu Rod. După cele întâmplate la prânz,
" P«>Pusese Sir Basil - să Darfi venea să cadă de pe picioare.
galerie, privind ^
™borî. Zărind-o PentTM - Nu te aşteptam, spuse ea. S-a-ntâmplat ceva, vreo
icurcătură, poate?
<«• «sta pomi - Nu. M-am hotărât să trec pe la tine - ca să aflu dacă nu
•ei să te răzgândeşti şi să ieşi cu mine în seara asta.
1CDS. Vine în mod
normal, aşa ceva ar fi încântat-o. Până atunci, Rod iu făcuse decât să
se vină după ea cu maşina lui, oprind în faţa işilor masive ale castelului,
dar de fiecare dată Barbara fusese °tuşi. Aş.jjjgata, asteptându-l, şi nu

f decia',

avusese de ce să-l invite înăuntru şi să-l prezinte lui Sir Basil şi Lilianei.
- Pari abătută, spuse Rod.
A t, , . -A,
barbara' . Barbara ştia că era un om care voia ca totul să meargă aşa ^ > cu un mij
Auzind 1 ' cum voia el, chiar dacă trebuia să le facă jocul altora o vreme.
taraga

- Ne înţeleseserăm pentru mâine seară, spuse ea, şi m-ai

întoarseTecu* Lai*sanat ^ măsurat al lui Sir B -J f ^Uat prin surPrirldere- ^n fond> nu ^ac decat sa ^ucrez pentru
- Te căutam noSCatoare lu minându-se la far Barl3ara| Sir Basil. N-am căderea să-mi invit prietenii aici, deşi ştiu că
f-' ^Se e^ '« oricând ar fi bine veniţi. Numai că nu se *cuvine,* cel puţin din

:ată a g , . i P^^ mea.

,

jtg * roarei se J Rod luă două pahare de pe o tavă puVtată de un valet în
Jncercă să-şi l trecere şi, dându-i şi ei unul, o privi lung *"

A ~ După cum văd eu lucrurile, te-ai simţi mult mai bl Oamenii mergeau spre mese, iar lumânările galbene şi
mtr-un apartament.

În apropiere, o trompet" oase pâlpâiau după sticlele chihlimbarii ale policandrelor încet, pe
restul orchestrei cânta câlalte de fier forjat. Muzica era acum mai discretă, dar ritmată
Oa•menii vorbeau şi râdeau ha H ' acompam ind pianf intensă. Peste tot în jur se vedeau semnele unei avuţii

-^"^--ddta^Z^!'>5M- ' --.....

--. ^ >_v

înainte de a apuca să se îndepărteze, Rod o cuprinse cu uni it de tutu j

Greg Harvester? Parcă o ştiu de undeva.

- Vorbeşti de parcă nu l-ai simpatiza cme-i gagica de Jâ: pe Greg Harves spuse ea.

- Într-adevăr.

- De ce? De ce nu-ţi place?

- Am motivele mele, răspunse Rod, privind-o posomoi de la înălţimea staturii sale.

- Din cauza surorii lui? întrebă Barbara impuls.

- Nu-mi aminti. Dacă soră-sa a vrut să se pradă unt facă de râs mine, treaba ei. *Tu* îl placi?

- Da. N-am nici un motiv să-l antipatizez.

Degetele începură să i se strângă pe piciorul paharului talie.

Oare când ajunsese la concluzia că

~ Ai tendinţa să co Jângă ruriie sPuse el, cu buzele cateram aflat> se Brabi Barbara sa le ia apărarea. mereu a?a? De ce nu poţi sa Fara
părul ei. De ce? De c te sa mamfeste aproape nici un interes pentru răspunsul
relaxezi, lăsând viata să •
Desprinzându-se din î pahar, | Rod îşi puse de mâncare
şi deodată dădu nevoie să K Barbara Jua o sorbitură Ce faci? se auzi 8lasul lui Gregory, făcând-o să se întoarcă
se spună ce ce K°^ de, G5egOiT Harvester. Nu .
expresie destul de grăitoare. "' mintea lui- Avea o •*- Bine, mulţumesc, răspunse ea.

Apoi, Rod spuse:

Rod Haden nu era dem de încredere cu femeile?

[emasurate.

- Ei, nu e momentul că ne facem griji cu silueta, spuse o iţă în trecere, râzându-i însoţitorului ei.

- Mă întreb mereu de unde reuşeşte Sir Basil să-şi adune >ţi oaspeţii ăştia, îi spuse Barbara lui Rod. Sunt atâţia tineri jrintre ei... Pare să fie genul de om care devine tot mai intere-iant pe măsură ce îmbătrâneşte, un om pentru toate vârstele. plin de vitalitate, nu crezi? Se hotărâse să fie prietenoasă.

- Desigur, îmi dau seama că totul evoluează în jurul intereselor Harvester International, dar totuşi, felul Lilianei de a se descurca e fantastic. Vreau să zic, aproape toate depind de modul cum conduce castelul ăsta imens. Dau adeseori petreceri cu foarte multă lume, care au nevoie de o organizare

, k .

~ rog) nu comenta pe un ton cam nemulţumit.

~ ^"au c^a(^it averea prin şi muncă grea, din

- Hei, salut. Nu ne-am văzut de mult, iar ai fost p. străinătaţuri?

- Am stat şase săptămâni la Londra, răspunse Gregory. j fapt, abia m-am întors.

- În interes de afaceri? întrebă Rod arogant, ca şi cum şi-*fi* dat seama că se afla acolo numai prin intermediul Barba

- Da, replică scurt Gregory.

în acel moment, li se alătură şi Reina.

- Bună, îi zâmbi ea lui Rod. Nu mă aşteptam să te văd; Credeam că rămâi mereu în planul secund, discret...

Râse uşor, iar bătăile de inimă ale Barbarei accelerară. l

- Mă mai ţii minte, nu-i aşa? *l*

- Vei constata că ai să descoperi mereu lucruri noi la mii răspunse nepăsător Rod. \

- Nici nu mă mir, râse Reina. Ia spune-mi, vii cu noi l Pulpit Rock pe urmă? Mergem mai mulţi, să vedem răsărit] lunii pe mare.

- Asta-i o invitaţie? întrebă Rod, cu colţurile gurii arcuindu-i-s(uşor, în timp ce ochii i se îndreptau spre Gregory.

- Toată lumea e bine venită, răspunse acesta pe un ton impersonal, deşi, sincer să fiu, acum aud prima dată de plimbare. j

O privi pe Reina, care ridică din umeri. - Nu asculţi, replică ea, apoi continuă, aruncând o privire j spre Barbara: ajunge dacă-fi scoţi pantofii şi să-fi ridici fusta, j Nu ne schimbăm şi, mai important, nu ne împerechem. Perechile sunt strict interzise. Nu suport oamenii care umblă în perechi. Nu e politicos. Toţi trebuie să stăm laolaltă, inclusiv îndrăgostiţii.

__ jy}U cred ca ai de ce să-ţi faci griji în sensul ăsta, cel puţin În ce ne priveşte pe Rod şi pe mine, Reina, răspunse Barbara u voce crispată.

-Nu?

privirea Reinei era batjocoritoare.

- Ei, totul pare să fie organizat pentru o plimbare pe plajă, interveni Gregory, aşa că ne vedem mai târziu, da?

Aruncă o privire spre Barbara, care dădu din cap, deşi expresia nu-i era aprobatoare.

După un timp, Lilian veni spre locul unde stăteau Rod şi Barbara, care făcu prezentările. Observă imediat că Lilian îşi formase propria părere despre Rod. Zâmbi discret, politicos, şi nimic mai mult.

Sir Basil trecu şi el prin apropiere, cu părul argintiu strălucindu-i în lumina de culoarea bronzului.

- Luaţi-o înainte, voi tinerii, şi faceţi-vă planuri pentru restul serii, spuse el, oprindu-se lângă Barbara şi Rod.

- O să facem o plimbare pe plajă, până la Pulpit Rock, răspunse Barbara, negăsind altceva de spus.

- Cum? zâmbi el. în ţinuta asta simandicoasă? N-ar fi bine să vă schimbaţi cu ceva mai potrivit pentru o plimbare pe plajă? Apropo, cine mai merge?

- Reina, o dată... Gregory...

Se întrerupse, încă nefiind sigură cum să-l numească pe fiul lui Sir Basil.

Ridicând din umeri, acesta răspunse:

- Mă rog, ştii ce faci, cred. Am uitat cum e să fii tânăr.

Şi, cu o undă de amuzament pe faţă, se îndepărtă.

- Mă pot gândi la lucruri mai plăcike decât să umblu în costum pe-o plajă umedă, bombăni Rod

- Mă rog, nu suntem *obligaţi* să mergem, răspuns Barbara. De fapt, sunt îngrozitor de obosită. De când m-an întors de la Roma, am fost foarte ocupată. .;|

- Lasă-ncolo plaja şi hai la o plimbare cu maşina.

Barbara era nemulţumită, în fond, Rod apăruse la casta fără ca măcar s-o consulte. l

- Mai bine nu, răspunse ea încordată. l

- N-are nici un rost să stăm aici, dacă toţi ceilalţi se duc pi plajă, replică el nervos. Se pare că doar bosorogii rămân *pm* loc. Sau mergem şi noi, sau stăm aici. B

Vorbise calm, dar plin de înţeles. n

- N-am aranjat să plec de la castel în seara asta. • *m*

Deodată, Rod se uită în direcţia Reinei. ;•

Mda, mă rog, cred c-ar *fi* mai bine să mergem şi noi CUB ceilalţi. ii

Posomorâtă, Barbara îl urmă pe treptele de piatră cărei coborau spre plajă şi lagună. Florile mari şi albastre de aga- f panthus, argintii în penumbra nopţii, îi atingeau poalele J fustei. Se opri din coborât. l

-Rod? l

Undeva, pe plajă, o fată râse. Laguna se întindea nemişcată J în întuneric, aşteptând răsăritul lunii. ji

Rod se întoarse spre ea. fl

-Da? - l

- Nu cred că vreau să merg. Aş prefera să mă duc în *camera.* B mea şi să ne vedem mâine seară, aşa cum am plănuit de la fl început. Te-ai supăra? •

Luna începea să se ridice din mare. Era imensă şi ireală, iar B laguna se lumină treptat. Chipul întunecat al lui Rod deveni *m* dintr-o dată vizibil.

_ Ce te-a făcut să te răgzândeşti? întrebă el.

_ Pare un efort prea mare. Şi-n plus, nu vreau să-mi stric [rochia şi, cum ai spus, şi tu eşti în costum. Găsesc cam ridicolă ideea Reinei de a organiza plimbarea asta.

- Toţi ceilalţi sunt îmbrăcaţi cam la fel ca noi, răspunse el.

- Da, ştiu. Dacă îi anunţa dinainte, oamenii s-ar fi putut
îmbrăca mai potrivit. De fapt, rochia asta a mea are un costum
de baie din acelaşi garnitură. Mi l-as fi putut lua pe dedesunt,
dac-aş fi ştiut.

- Cred că, dacă nu vrei să te duci, nu vrei să te duci. Ce-ar
fi să te hotărăşti?

- M-am hotărât. Nici măcar n-o să ni se simtă lipsa.

- Spui că n-o să ni se simtă lipsa, şi totuşi nu vrei să
mergem cu maşina. N-are nici un sens.

Rod părea gata să se ia la harţă. Barbara încercă să se justifice:

- Aia era altceva.

- Mie nu mi se pare.

în spatele lor, straturile prelungi de agapanthus, margarete, petunii şi verbină fură toate scăldate dintr-o dată de razele lunii.

Rod îşi înclină capul într-o parte.

- Ăsta a fost râsul Reinei?

- Nu ştiu, n-aş crede. Ea şi Gregory au luat-o... mult
înainte, cred.

- În cazul ăsta, ne întoarcem, spuse Rod, luând-o de braţ.
Ne vedem mâine seară.

Porniră înapoi pe trepte, iar Barbara ştiu că Rod era nemulţumit. De cele mai multe ori, îi plăcea să facă numai ce voia el.

- Te conduc până la maşină, spuse ea, privindu-i chipul mohorâi
- Cum vrei.

Rod intră în maşină şi, în lumina lunii, ochii lui o studiari un moment, înainte de a ieşi din parcare. După ce maşina dispăru, Barbara intră în castel, scoţându-şi agrafele din parei gesturi nervoase. 1

în capătul scării de fier, îşi scoase pantofii şi-şi pusfl agrafele într-unul dintre ei. Luna urca pe cer cu repeziciune! înghiţind stelele în strălucirea ei. J

La auzul sunetului de paşi pe treptele metalice, Barbara *sM* răsuci repede în loc, trăgând aer în piept. Vântul îi lipea fus™ de picioare, fluturându-i părul în jurul feţei. Un cap brunejH apăru, apoi Gregory păşi pe metereze. *m*

- Ce faci aici? întrebă ea, sperând că-şi ascundea bine« panica. Vreau să zic, am crezut că erai pe plajă... *cum* Reina. •

- Şi eu te-as putea întreba acelaşi lucru. Ce cauţi *fu* aici? •
- Parcă era vorba să mergeţi la Pulpit Rock, nu? 1
- Ei bine, după cum vezi, nu m-am dus. Unde-i Rod? 1
- Ne-am *răzgândit.* Am coborât până la scară, deasupra fl lagunei, apoi ne-am întors. 1
- Şi a plecat? •

- Ei, sigur. După cum vezi, nu-l ascund nicăieri, replică *m* Barbara cu o undă sfidătoare în voce. Se pare că sunt victima B sarcasmelor tale obişnuite. •

- Cu cât îl vezi mai des pe Rod Haden, cu atât devii mai vul- 1 nerabilă, îi spuse el repezit, decât doar dacă nu cumva, poate, • îţi *place* să fii vulnerabilă? Poate că merită, nu? *

_ Nici unei fete nu-i place să fie lovită, răspunse înţepată arbara, şi nici mie.

Un moment, privirile li se susţinură. Auzeau foşnetele alurilor, sub lumina lunii.

_ Nu-ţi mai ţine părul strâns, spuse Gregory. Lasă-l să uture. Te transformă din secretara eficientă a tatălui meu, în felina cu ochi de linx care eşti.

Barbara începea să se enerveze.

- Permite-mi să-ţi dau un sfat. Nu-mi spune asemenea lucruri. Ştiu *de ce* mi-ai spus-o, desigur. Totuşi, dincolo de comentariile Reinei se ascund subînţelesuri care nu există şi aş dori să reţii acest lucru, domnule Harvester.

- Nu prea ascult ce spune Reina, crede-mă, replică el nepăsător, dar la fel ca tatăl meu, îmi susţin fanteziile până la limită.

- Iar pe mine mă consideri... neserioasă?

- Să zicem că încă nu pot să te înţeleg, răspunse Gregory cu chipul dur.

- Şi numeşti asta susţinere a fanteziilor până la limită?

Gregory râse.

- Doar fiindcă, întâmplător, sunt în termeni amicali cu bărbatul care a făcut-o de râs pe sora ta - cu acordul *ei,* fără-ndoială - nu cred că poţi să emiţi păreri pe seama mea.

- îl cunoşti bine, cu siguranţă, destul de bine ca să-şi permită să vină aici, indiferent de ce s-a întâmplat în trecut. O dată, am fost cât pe ce să-l dau pe uşă afară, când tatăl meu şi Lilian erau în străinătate, spuse el cu dispreţ.

- Pe dumneata nu te interesează decât numele de Harvester, spuse ea. La fel ca şi în cazul cu sora dumitale. Nu

Personală n-are nici o legătură cu nu^i î63 Ce fad în __ r
/ l atUnd d(. ce faci atâta caz? Harvesfer
iCaearn Că ani SPUS C/ar " D ,J

..*.,„ uaui, nu aşa mi s-a ţ
Foarte încet, Barbara spuse: - Nu
l-am invitat pe Rod aici, dar
întotdeauna că ~

M-ai înţeles gresie.

__~*i-u yc* sora mea să creadă cal
^ __,,.„ serioase cu ea, după care, pe scurt, a abando-' nat-
o. întâmplător, tatăl meu şi cu Lilian erau atunci plecaţi peste
hotare. La fel ca tine, Barbara, Charmaine tară la sfaturi *c**
<-» -

' ^ea ce am s am făcut l îndoielii,
fost chiar puţin i Ja că părea serios
concluzia că pe O totul s-a redu;
Charmain'ei, o căsătorie. l-a
indiferenţă. Ea a

asemenea cu

_ Şi crezi că eu sunt altfel?

Barbara simţea o furie crescândă, amestecată cu o durere nplită.

vial - Aş discuta problemele surorii mele cu tine dacă te-aş rede altfel? întrebă el răstit, Gândeste-te. Pe lângă faptul că u vreau să păţeşti şi fu ceva, nu vreau ca Rod Haden să vină ici, din motive evidente, întâmplător, e tot ce-mi poate fi mai ntipatic la un bărbat, dar în orice caz, sora mea va veni aici urând, şi nu vreau să...

- îi voi spune lui Rod să nu mai vină aici, îl întrerupse ea. 'ână-n seara asta, n-a ajuns mai departe de uşă, unde m-a aşteptat în maşină - şi acolo va rămâne. Ba chiar, pe viitor, am să mă întâlnesc cu el în Uvongate.

- Deci, ai de gând să te mai vezi cu el?

Barbara îi simţi furia.

- Sigur că da. Eu iau oamenii aşa cum îi găsesc eu, şi cred în principiul ăsta, replică ea cu sarcasm liniştit.

- Oi fi crezând tu în lucrurile astea, dar Rod Haden nu cred. Dacă nu te-ai convins până acum, va trebui să te convingi

- E de la sine înţeles, continuă Barbara pe acelaşi ton.

Şi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, fugi, îşi luă pantofii, împrăştiindu-şi agrafele, şi căută pe dibuite cu piciorul prima treaptă a scării în spirală.

Capitolul 4

În zilele următoare, Barbara avu grijă s-o evite pe Reira Geray. În timp ce lucra, gândurile îi erau adeseori împărţite. Gregory îi dictă scrisori de câteva ori şi o dată, după o discuţie! prelungită, îi ceru să-i bată la maşină un raport.

Intrând în bibliotecă, într-o dimineaţă, îi spuse:

- Devine un obicei, nu-i aşa?

Cumva, Barbara reuşi să-şi păstreze o expresie calmă.

- Ce anume devine un obicei? Nu văd ce rost are să ghicesc. Dacă mi-ai spune?

- Faci totul ca să mă eviţi, nu-i aşa?

Ochii li se întâlniră şi, conştientă de tensiunea crescândă, Barbara întrebă:

- Zău? Şi ce te face să crezi asta?
- Ai dat destul de clar de înţeles.

Zâmbetul lui îi transformă cuvintele într-o declaraţie sardonică.

Dintr-o dată, Barbara îşi dădu seama că jucau un joc, şi un fior de emoţie o străbătu pe şira spinării.

_ NU ştiu cum poţi spune aşa ceva, zise ea. întâmplător, nu tac decât să-mi văd de treabă, ca de obicei.

_ Cu o planificare exactă a felului cum îţi petreci timpul [liber, replică el, zâmbindu-i din privire.

- Sigur că da. Lumea e plină de oameni care-şi planifică
| exact vieţile. *Dumneata* nu o faci?

Aruncându-i una dintre privirile lui tulburătoare, Gregory răspunse:

- Ba da, de fapt, îmi planific şi eu viaţa, dar nu asta am vrut
să spun.

-Aşa...?

Cu inima bătându-i mai repede, Barbara îşi ţinu stiloul deasupra blocnotesului, sugerându-i să continue dictarea şi în acelaşi timp sperând să n-o facă.

- Ce vrei să spui?

Cu o iscusinţă discretă, Gregory îi evită întrebarea. . - Apropo, spuse el, te-am văzut aseară, la Pasărea Paradisului. Luai supeul cu Rod Haden. M-am întrebat de ce n-ai venit la cină.

- Nu te-am observat.

- Nu m-ai observat din simplul motiv că n-am mâncat
acolo. Am trecut doar să văd cabaretul. Auzisem că e foarte
bun.

Făcu o pauză.

- Nu e nevoie să te întreb dacă te-ai distrat bine. Se vedea
limpede.

Mai trecu o secundă, apoi Gregory remarcă:

- Observ că nu spui nimic.

- Şi *ce* anume ai vrea să spun? replică ea, cu o privire
nemulţumită. Sir Basil n-a dat niciodată de înţeles că

"

^EJEASni» rv-,, _ .' ~ ?UIUE3SUI 'rr^,------- "K

își petrecu restul dimineţii la maşina de scris, apoi luă rânzul cu Lilian, lângă piscină. Lilian îi spuse că Sir Basil şi jregory plecaseră să ia masa în oraş.

_ Barbara, spuse Lilian, în timp ce se servea cu o salată, resărând peste ea brânză rasă, trebuie să mărturisesc că l-am studiat cu multă atenţie pe prietenul tău din seara aceea. Rod... cum îl cheamă?... Haden, nu?

- Da, Lilian, Rod Haden, răspunse Barbara, simţind ca nervii începeau să i se încordeze.

Lilian ridică din umeri, abia perceptibil.

- Cred că pe femei le atrage privirea aceea grea, melanco lică. Rod Haden are o înfăţişare care mă duce cu gândul la vechea zicală - apele liniştite sapă adânc. Cred că e vorba de gura lui, de expresia gurii... dar ştiu că s-ar putea să mă înşel, încheie ea cu o veselie cam forţată.

- Rod mi-e doar prieten.

Vocea Barbarei era distantă, crispată. Interestul manifestat de familia Harvester faţă de viaţa ei personală începea s-o nemulţumească. Nu avea intenţia să discute despre Rod cu Lilian şi schimbă subiectul:

- Sir Basil mă duce în după-amiaza asta la noul complex de fabricaţie, apoi la salonul de creaţie.

Desigur, salonul făcea şi el parte din complex.

- Va veni Lucas Hollander, consultantul de decor şi culoare.

- A, da, un om fascinant, întâmplător, mâine seară va lua cina cu noi. Apropo de noul complex, pentru prima dată, oamenii din Uvongate îşi vor putea alege mobila după orele cinci după-amiaza. Cred că e absolut minunat. Nu va mai tre bui să se deplaseze nu ştiu câte mile, ca să aleagă mobila

• *f* ^iuiiua: -"-*-l) <~u voc

voc oraţiunile interioare. Va fi prezent la salon pe tot parcursul şamanii, când clienţii vor putea discuta problemele lor de floare şi decor." Aruncă ziarul pe un scaun.

- Barbara, ţi se pare uşoară colaborarea lui Greg? Cred că iână acum ţi-ai format o părere.

- într-adevăr.

în vocea Barbarei se simţea prudenţa.

- Mă înţeleg bine cu el, dar n-aş vrea să încrucişăm spadele.

Lilian râse încântată.

- Nu mai spune! Chiar aşa? Apropo de încrucişat spadele, să-l fi auzit cum s-a răstit la Reina înainte de masă. A fost foarte repezit cu ea. Reina voia s-o ducă nu ştiu unde - e foarte posesivă. Profită de faptul că Paul - tatăl ei - a fost cel mai bun prieten al lui Basil. Până la urmă, a plecat ofuscată, de aceea nu ia prânzul cu noi.

L"'an ridică n«-™-~_

La scurt timp după masă, Barbara spuse:

- Lilian, pe mine te rog să mă scuzi. Trebuie neapărat să mă duc să caut un nou carnet pentru stenografiere, pe care să-l iau cu mine azi după-amiază. Voi lua însemnări de la întâlnire, bineînţeles.

- Cânt te-ntorci, încearcă să-ţi faci timp pentru o baie în

bazin, înainte de cină. Azi n-ai intrat în apă şi-ţi dau cuvântul meu că e minunată.

- A, Lilian, mi-am amintit să-ţi spun că asta-i seara mea de yoga. Voi mânca la Uvongate, cu fetele.

- Uitasem, râse uşor Lilian. Apropo, cum merge? încă-ţi mai suceşti trupul în toate poziţiile alâa ciudate? Eu încă mă

V

T

-

'gândesc dacă să
"tteresante... Cu
formă.

eşti gata? * «U re ede p ,cj
-Da.

mi

meu

erita.

se l
uldeea i

J 2 h-^-^

- fon pare rău.

Gregory conduse renedr «,• r- - '

TatăJ me" a avut ocazia tf 7 1* ^ Ho]]an& dzia sa întrebă el.
J te prezinte?

^ŞittsJeS----

_ ^u focă n-am fost la noul complex.

- înţeleg-

Ochii lui albaştri scrutară zona în căutarea unui loc de larcare şi, când îl găsi, opri maşina, iar Barbara coborî înainte |a el să coboare şi să-i deschidă portiera.

Intrară într-o galerie luminată de un candelabru de cristal tare strălucea orbitor. Pardoseala de marmură era înfrumuseţată cu plante sădite în jardiniere, iar la diferite intervale se deschideau mai multe uşi.

- Pe aici, Barbara.

Greg o luă uşor de braţ, deschizând o uşă, iar Barbara se pomeni faţă-n faţă cu vreo unsprezece bărbaţi adânciţi în discuţii de afaceri. Greg făcu prezentările, apoi, zâmbind, îi spuse:

- Să nu fii alarmată, Barbara. Toţi au cărţi de vizită cu numele, aşa că n-ai să încurci vorbitorii.

Mai târziu, după şedinţă, Barbara fu inclusă într-o inspecţie a fabricii şi a garniturilor de mobilă, în timp ce-i conducea

- Decoraţiunile interioare au o... funcţie senzorială. Ca... ăă... bucătărie rafinată, de exemplu, sau baletul, muzica, ori...

Se întrerupse, zâmbind spre Barbara.

- Ori ca parfumul insinuant pe care-l foloseşte o fată fermecătoare.

Ochii tuturor se îndreptară spre Barbara, care zâmbi, deşi era cam crispată.

- Vă mulţumesc, spuse ea. Vă place?

- Foarte mult, replică Lucas Hollander, acompaniat de un murmur aprobator.

Garniturile, create în cele mai neaşteptate şi imaginative concepţii cromatice, erau excelente. Oamenii comentau, adunaţi în grupuri.

v, 1

r

Să SP lac. o t*r ... spuse Lucas Hn i

... pojitico asă. Portocal ... Hollander

mifoasede-acolo... ...o>lo... COTOai

- IJfri ci,u

cu albi

atâta

simţi ochii studiind-o şi spuse, puţin cam înţepată: N-as fi aici dacă n-aş avea şi puţin simţ al afacerilor. Altfel, Im să mă fi calificat ca secretară personală a lui Sir Basil? ebuie să am cât de cât idee ce se întâmplă. _ ştii, începu el, pornind maşina, nu mi-ai spus nimic bspretine.

_ Nu m-ai întrebat, răspunse ea, întorcând capul. Ce vrei să [ii despre mine?

- Tot ce consideri să merită spus.

-Am...

n- ntr o dată ' <

Barbara se întrerupse, apoi încercă din nou:

-L-am cunoscut pe Sir Basil când secretara lui tocmai

noroc de a primi postul.

avem Un cap de g

c£ ,

.i - Mă rog, ai calificările necesare. Doamna Semple a plecat

' nse ră *înţât* ja

Harvester pentru că voia să locuiască la fiica

ei, în Anglia, întrucât avea peste cincizeci de ani, am fost uimit să văd că succesoarea ei are vreo nouăsprezece, remarcă Gregory, zâmbind.

- Douăzeci, preciza Barbara. Am douăzeci de ani.

- îmi însuşesc critica. Ai douăzeci de ani. Deci, pe sub aparenţele astea sofisticate, ai doar douăzeci de ani.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Lilian mi-a spus că părinţii tăi au murit într-un accident tragic.

- într-adevăr, răspunse Barbara cu voce mică, stăpânită, • Asta face ca totul să pară şi mai minunat. Am... am senzaţia că mi-am găsit o nouă familie.

Câteva clipe, Gregory nu spuse nimic, apoi o întrebă:

'P mmd *m~ _

P P Wn∧

- înţeleg. Mă rog, cred că e destul de clar.

Valurile mari, cu creste înspumate, se aruncau asupra icilor, spărgându-se în bucăţi, apoi se rostogoleau pe nisiroz al plajei. Barbara stătea încordată, ascultând rumoarea jfisticat-plictisită din restaurant, într-un târziu, Gregory spuse:

- Dacă vrei să fii punctuală, ar fi cazul să ajungi acasă şi să ic schimbi, desigur. Cred că ai prefera o ţinută mai puţin formală.

- Nu e o întâlnire de acel gen.

- Eşti o fată greu de descifrat, comentă el, ocolind să-i ţină scaunul.

în maşină, îi spuse:

- încă ştiu foarte puţin despre tine, cu excepţia faptului că lucrezi pentru Harvester şi că eşti... singură.

- Tatăl meu a venit din Anglia să facă agricultură în Africa de Sud, spuse Barbara. Cu mama, desigur. Am crescut la o fermă - aici m-am născut. Nu... nu erau fermieri prea buni, teamă mi-e. Nimic nu părea să renteze...

Lăsă fraza în aer.

- Nu întotdeauna e uşor, comentă Gregory.

- Totuşi, am fost fericiţi, continuă ea. Mă gândesc adeseori la fermă, care a trebuit să fie vândută, desigur... după aceea. Şi, acum câteva clipe, m-am gândit la ea. Era nisipoasă şi plină de gropi, dar uneori, într-o anumită lumină, arăta absolut minunat, de un roz închis - probabil din cauza vreunui mineral. Nu ştiu. Ori de câte ori văd o fâşie de plajă roz, mă gândesc la ferma noastră.

-Ai un stil atrăgător de a vorbi, remarcă el. La fel ca părinţii tăi, fără îndoială - foarte englezesc, absolut fermecător.

' ' '

au

accent f_0

au

căs-a

-Te

Aşa e? Vm○VatăPentru că de

come

-Ai în 'chipuiri.

crede. N caPul spreel.

î,, seara

"^ W întorcându-se ZR l **

~ El b*ne, Barbara A prefiarbara,

ffline'^de2amS 1Stracrie^c«ă

~' mulţumesc m.- ,

Le luară pe celelalte fete de la Glass Bubble, apoi porniră :re Neomark Hali, unde se efectuau exerciţiile yoga, o dată ,e săptămână. După aceea se duseră la o braserie de pe faleză ;nde, bine dispuse, comandară fripturi cu cartofi prăjiţi şi [lată, urmate de cafele cu multă frişca. La întoarcerea spre locul unde era parcată maşina Cynthlei, întâlniră pe Rod Haden.

-A, tocmai omul pe care speram să-l văd! exclamă Cynthia. Acum, o poţi duce pe Barbara la castel în locul meu. Maşina mea are probleme şi nu mă încânta deloc ideea să fac tot drumul până acolo.

- Sigur.

Rod o măsură pe Cynthia cu privirea, apoi se uită şi la celelalte fete.

- Şi voi?

- Nu, interveni Cynthia, pe la ele am drum. Nu mă deranjează cu nimic.

După ce fetele plecară, Rod spuse:

- Vino cu mine să bem ceva, înainte de a merge acasă.

Barbara îşi privi ciorapii negri de plasă.

- Nu sunt îmbrăcată potrivit pentru un local select. Tocmai vin de la yoga, după cum vezi. De obicei, port pantaloni. Nu ştiu ce m-a apucat în seara asta.

- Arăţi bine. Vom merge la Ladies' Bar de la The White Caps. Acolo nu e anormal să porţi fustă mini neagră, cu ciorapi de plasă. Vino şi lasă obiecţiile.

*

Capitolul 5

surprindere.

M d Ce bucuri '

aceeaşi

Rod opri maşina în faţa castelului, în umbră, încercă s-o ia braţe, dar Barbara îl respinse.

- Nu, Rod, mai bine nu.
- De ce? îi dădu drumul, privindu-i faţa palidă.
- Nu te înţeleg, Barbara. Eşti una dintre cele mai ciudate fete pe care le-am cunoscut vreodată, ştiai? Ce s-a întâmplat? Iu mă iubeşti nici măcar puţin?
- Nu... Deloc, îmi pare rău, spuse ea încet. Ţin...
- Nu mai continua, o opri Rod. Ştiu ce urmează: „Ţin la tine, Rod, dar nu te iubesc." Cel mai răsuflat clişeu'.

-Credeam...

- Ce credeai? Credeai că am putea fi doar buni prieteni?
- Da, aşa credeam.

Aproape plictisit, Rod spuse:

- Mai scuteste-mă!
- Dar *ţin* la tine! insistă ea, cu un gest de neputinţă, îmi *place* compania ta, şi sperasem...

-Am să-t
mă
mangaindu-' ceafa cu va f™60616 ta| O pereche de faruri lumină leii ghemuiţi lângă poartă, iar

încetini şi opri lângă a lui Rod după Care Greg0ry

eu> e >

tine> Barbara. momente "făcute.

wnt nebun

- Scuzaţi-mă, mă întrebam doar cine a parcat aici.

cât H * l Barbara avu senzaţia că se prăvăleşte pe mocheta maşinii Qe cat cleştii trase adânc aer în piept.

^ty^^** -_**
ffi^-4-^fc"*-'*

_ Cred că asta tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau ai târziu, spuse Rod cu nepăsare. Dacă ai vreo obiecţie că am iarcat în incintă, e momentul s-o exprimi.

- Nici o obiecţie, replică Gregory. în fond, domnişoara ight nu pare să aibă nici una, şi cred că ăsta-i principalul.

Maşina lui porni mai departe, iar Barbara rămase tăcută, năucită. Apoi, cu voce mică, spuse:

1 era fermă, deşi
jerseul roz.

Barbaqocoritor i;

- Du-mă înapoi, te rog, şi... as prefera să nu te mai văd,

'-^sa»t,-r,

c ei, măcar *asta* SP «^ * - -•"«•
'•O siaam.fr^!,2POatere^a.N-osă

1| Rod. Cum mi-ai putut face asta? Ştii ce-ai făcut? L-ai făcut pe Gregory Harvester să creadă că aşa ceva se întâmplă cu regu-porni maşinal ^tate - să stau cu tine în maşina parcată...

sa stă

- Nu ţi se pare că eşti cam absurdă? Ce importanţă are ce crede Gregory Harvester? în fond, lucrezi pentru bătrân, nu pentru el. Te priveşte ce faci cu viaţa personală, indiferent pentru cine lucrezi, declară Rod cu pizmă.

iniraa sâ-i bată tare

- Ceea ce fac în viaţa mea personală nu include şi giugiuli tul în maşini parcate. N-am făcut-o niciodată şi nici n-am de

fiod

aşina şi întoarsej §ând să mă apuc de aşa ceva. Sunt îngrozitor de furioasă! Du-mă imediat înapoi, pană nu mă dau jos din maşină şi-o iau pe jos!

Rod porni maşina, iar Barbara ^se resemna să-şi înghită orice l umilinţa.

O lăsă în faţa uşii de la intrare.

-O să

;, replică Barbara, atingându-şi nervoasă cu

eu. îmi prezinţi o provocare

b^at, poate, replică Barf

ridică din umeri, uşor dar expresiv, iar Barbara poi
=*•"•"'- de piatră ^» lacrimile siroindu-i pe : uşa.

, -J bună.

^ui.u ajunse în capătul scării în spirală, privi în jur \
dentă, apoi îşi scoase pantofii din piele cu tocuri groasi
străbătu în ciorapi pardoseala de piatră, spre locul
favorit.

în timp ce *statn* --'- A

Auzi
de pe _ e ^ TMSUCi în]oc> ch^r. când r '
gândurile Barbara simţi că i 0 -r5gory aPăru
Prăseau toate

-Nu CU o duritate sesizabilă
ridicând meriT^ T" aid ia ora \'
d) e destu] de târziu
Spre ean '

~ •Tocmai plecam
'"

dori să rămâi ^ r3SpUnse e] Pe acelaşi ton dur R h-
a chiar
as

îi simţea ochii cercetându-i trupul.

- Nu-mi dau seama de ce, repetă ea. Pot să te întreb la ce referi?

_ Ai putea deduce şi singură, dacă te-ai strădui.

Aceste cuvinte o descumpăniră, dar încercă să nu arate.

- N-am să te iau pe ocolite. Nu-mi place să fiu făcută de râs, ii exact asta mi-a făcut Rod Haden astă-seară. Nu trebuie să mă irivești ca pe o provocare numai fiindcă m-ai văzut în maşină :u el. N-am încurajat nici un avans din partea lui Rod şi în nici în caz nu doresc s-o fac nici cu avansurile tale.

-Nu?

O privi un moment, apoi Barbara răspunse:

-Nu.

- Nici eu nu te voi lua pe ocolite. Nu cred că e nevoie să te ţii de jocuri cu mine. Ceea ce faci în timpul liber nu mă priveşte - cu alte cuvinte, nu trebuie să minţi. Dacă se întâm- să te invit la cină, fii sinceră şi spune că ai întâlnire cu Rod . Nu e nevoie să inventezi un grup de prietene.

- Crede ce vrei, replică ea.

- îmi aminteşti de castel, Barbara... şi de piesele Harvester care-l vor mobila.

- Serios? în ce sens.

- Ei, să vedem, începu el ironic. Să luăm mai întâi castelul. Nu exteriorul, ci interiorul e greu de creditat - camere tratate cu o mobilă neaşteptat de sexy. După cum am remarcat o dată, interiorul îi şochează pe mulţi.

- Adică?

care-j *lui* obiş "tei elegante -.
Sii Pare n ui, Harvester Jp;;^J;ău
gata

d^ecretară pe;;

-~-%ox£ia

w cazul mobilei 1 fduj
Rămase <*", eşti aproa

ca pe o

a purtat
în iurul boruII nu|

' ridicând dintr-un umăr
vedere oare veterată, din m '
' te puncte
Barbar • • veni dlnfr-o dată să-/ *tn*n*
?'-' ltragao pa^ă.

? de lns"^ă, ridică o

igând în cameră, văzu pe sub arcadele galeriei că uşile jrustaţii care dădeau în apartamentele private ale lui [gory erau deschise şi, cu un mic ţipăt de umilinţă şi furie, lise uşa propriei sale camere şi trase draperiile peste geam.

* * *

Dimineaţa, după o noapte agitată şi nedormită, Barbara îşi *tst* hainele cu obişnuita ei grijă pentru detalii, apoi luă (icul dejun singură şi intră în bibliotecă.

Tocmai scotea husa maşinii de scris, când intră Reina.

- Nu eşti transferată la noul complex, acum că e gata? o [itrebă ea. Credeam că e soluţia cea mai firească, în loc de a sntinua să lucrezi aici, în bibliotecă, încheie ea, privind peste rţi şi magnificele aranjamente florale.

încercând să păstreze un ton binevoitor, Barbara spuse:

- Se pare că aranjamentul ăsta îi convine cel mai mult lui

- Mă tot gândesc la... la.... *funcţia* asta a ta, continuă Reina, :u ostilitate nedisimulată. Trebuie să mărturisesc că mă Ipreocupă un anumit lucru.

- Şi care să fie acela? întrebă Barbara, simţind cum i se încordau muşchii feţei.

de -
Prinse - ce se S-o spunem
Dă m- deschis -
sn7 majoritatea
fetelor

acceptă un
se sprijine asemenea post când urmăresc să se distreze. Nimic mai sim-
ât de aproape, încâuru"3111^2'- Gregorv J-0 p^u sau» mai bine zis, dacă sunt puse pe căpătuială.
îl/ evrJa^A Barbara du PUr ^se atingeau. Barbara făcu un efort să-şi păstreze calmul. „*x* ... ..--.

W *văzu* nan<~f-l oare se Pomeni a n^ Jî ^Iudnd Pe jos - a păşi De' ireanta se

- Poate ai avut de-a face cu fete de calitate proastă. sa ?H ia, înainte de

- N-aş crede, ridică din umeri Reina. Sir Basil e un bărbat foarte bine. Genul vârstnic, cam ar însemna o partida

excelentă pentru orice fată. E un om fermecător - bronzul acela, părul argintiu, ochii albaştri şi, mai presus de toate, pântecele complet plat.

- Nimeni nu te-ar putea contrazice, răspunse Barbara rece.

- Nu, nici nu m-as fi aşteptat să mă contrazici. Dar, ia spune-mi, cu Gregory cum e? E clar că urmăreşti să le faci pe plac ambilor patroni.

- Ce-i cu Gregory? întrebă Barbara, devenind sarcastică.

- în ultima vreme, e anormal de ocupat. De ce? Doar n-o fi ocupat tot timpul?

- întâmplător, e foarte ocupat, răspunse Barbara. Una la mână, redactează un raport complicat. De fapt, i-am bătut un teanc întreg de hârtii şi mai urmează şi altele.

- I le-aş fi putut scrie eu la maşină, răspunse Reina, dacă tot sunt aici.

- Eu n-am nici un cuvânt de spus în problemele astea, replică Barbara.

- Bine, dar n-ai putea să sugerezi nimic? Nu poţi menţiona că eşti copleşită de lucrările lui Sir Basil?

-,Nu, n-am cum să sugerez aşa ceva. -

Ai vrea s-o fac eu?

- Te rog să n-o faci, insistă Barbara, privind-o cu răceală.

- Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, continuă Reina, vreau să mai ştiu un lucru: *cine* te interesează? Tatăl, fiul... sau doar Rod Haden?

- Am să-ţi răspuns scurt şi dulce, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, replică rapid Barbara. Găsesc remarcele tale absolut jignitoare.

Un timp, rămaseră într-o tăcere ostilă, după care Barbara se aşeză şi începu să bată la maşină, fierbând în sinea ei, iar Reina plecă.

Nu peste mult, Lilian intră în bibliotecă.

- Vreau să aranjez încă o vază cu agapanthus, anunţă ea.
Nu-i aşa că-s superbe? Apropo, Basil iar nu se simte prea bine,
Barbara. Aseară a luat cina în camera lui, ceea ce e neobişnuit
pentru el. Gregory era plecat, iar eu a trebuit să mănânc cu
Reina, care stătea bosumflată.

Dintr-o dată râse, cu râsul ei gutural, din gât.

- Sunt o cată, ştiu, dar când Gregory a menţionat că nu
J venea la cină acasă, nu i-am spus Reinei. Fata asta e mult
l prea posesivă. Când a aflat că urma să mâncăm împre
ună, nici măcar n-a încercat să-şi ascundă dezamăgirea,
în fond, nu de-asta a venit la castel - ca să-mi ţină *mie*
companie.

- Sper ca Sir Basil să-şi revină curând.

Ochii Barbarei erau tulburaţi.

• - Cum spuneai, e neobişnuit pentru el. întotdeauna e în
l plină formă.

- Munceşte prea mult. întrece măsura. Nimic mai simplu,

Lilian începu să pună florile într-o vază de bronz, pe care o
umpluse cu apă.

| - Apropo, spuse ea, vino să-ţi bei ceaiul de dimineaţă cu : mine, lângă piscină.

i - Mulţumesc. Până atunci, am să-mi continui munca. [1]

După un timp, când Gregory intră în bibliotecă, Barbara continua să bată la maşină.

- Probabil Lilian ţi-a spus că tatăl meu nu-i în apele
lui. Mi-a cerut să mă ocup de câteva scrisori şi încă vreo

două treburi mai mărunte. Dacă vrei, ţi le pot dicta acum, dacă nu cumva preferi să termini ceea ce faci, desigur. Ochii i se îndreptară spre hârtia din maşină.

- în cazul ăsta, am să revin mai târziu.

- îmi convine şi acum, răspunse ea, ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Bine. începem?

Ochii verzi ai Barbarei căutară agenda, pe birou.

- Sunt gata.

- Cum obişnuieşte tatăl meu să dicteze? Mai repede, mai încet...?

- Destul de repede.

- Ei, în orice caz, eu am să dictez mai încet, până ne obişnuim unul cu altul.

- Cum vrei.

în timp ce-i dicta, glasul lui Gregory deveni mai detaşat, astfel încât Barbara uită aproape complet de toate incidentele, în timp ce se concentra la scris.

Când Theresa le aduse ceaiul în bibliotecă, Barbara nu făcu nici o referire la invitaţia lui Lilian de a şi-l bea cu ea, lângă piscină. Presupuse că ea însăşi pusese să-i fie trimis în bibliotecă, având în vedere faptul că Gregory îi dicta.

într-un târziu, Gregory spuse:

- Cred că ar fi timpul să ne bem ceaiul.

- Cum îl preferi? întrebă Barbara, începând să toarne.

- Cu foarte puţin lapte - şi fără zahăr, mulţumesc.

Ochii lui albaştri îi susţinură un moment privirea, apoi, rezemându-se de spătar, îi spuse:

- Cât timp crezi că mai poate dura canicula asta? N-ar fi cazul să mai avem şi puţină ploaie?

Barbara observă deznădăjduită că-i tremurau mâinile.

- E mare căldură şi secetă, desigur, răspunse ea.

Unde era Barbara Knight cea calmă şi stăpână pe sine? Unde era acea Barbara Knight care mereu îşi păstra sângele rece în rolul de secretară personală a lui Sir Basil? Fata care învăţase sa sară într-un avion la fel de uşor cum sărea de la un rând la altul, sau care învăţase să toarne ceaiul cu mâini sigure?

Gregory Harvester o distrusese pe acea fată. Greg Harvester şi Rod Haden împreună.

- Ce s-a întâmplat?

în glasul lui Gregory se simţea o uşoară undă de ironie.

- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea, aruncându-i o privire scurtă. De ce întrebi?

- îţi tremură mâinile.

Ochii Barbarei coborâră într-acolo.

- N-aş crede. Sau, *dacă-mi* tremură, mă rog... oricui îi tremură mâinile când încearcă să nu verse ceva, ceea ce fac şi eu, în momentul de faţă.

îi dădu ceaşca şi farfurioara, apoi deveni rigidă, când Gregory spuse:

- Permite-mi să nu fiu de acord. De obicei, oamenii tremură când sunt nervoşi.

Urmă o scurtă tăcere. Barbara luă o sorbitură de ceai, apoi puse ceaşca la loc pe farfurioară, cu un mic zgomot.

- *Eşti* nervoasă? întrebă el în cele din urmă.

- Oamenii pot,tremura din multe motive.

Era hotărâtă să nu se uite la ei, aşa că întoarse capul în direcţia curţii pline cu flori roz şi albastre, în vase de piatră.

După alte câteva momente de tăcere, Gregory spuse:

- în dimineaţa asta arăţi ca o fată atât de cuminte, încât mă simt dator să precizez că pentru Rod Haden dragostea e doar un joc. Sora mea, dacă ar fi aici, ţi-ar spune acelaşi lucru.

- Ce înţelegi prin „fată *cuminte'?*întrebă Barbara, luându-şi privirea de la curtea interioară. Una care nu umblă cu ciorapi negri de plasă, fustă mini neagră şi cardigan roz Schiaparelli?

- Ştiu că astea se poartă tot timpul, spuse el, studiindu-şi ceaşca, înainte de a o pune la loc. Totuşi, pe tine, parcă ar căuta necazul cu lumânarea. Devin periculoase.

- Dă-mi ceaşca, îl întrerupse ea, dacă ai terminat.

- Am terminat.

în ochii lui albaştri se zărea un licăr ironic.

îi mai dictă câteva scrisori, iar când sună telefonul, se întrerupse brusc, în timp ce Barbara ridica receptorul cu mâna liberă.

- Alo, secretara lui Sir Basil Harvester la aparat.

- Ţi-au trecut dracii?

Era Rod, iar Barbara trase aer în piept, nervoasă. Când îşi regăsi calmul, spuse:

- întâmplător, sunt în mijlocul unei dictări. Mă tem că nu pot vorbi acum.

- Ei, în cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să revin mai târziu, replică el irascibil.

- Nu, te rog. Nu văd ce rost ar avea - înţelegi, nu am nimic să-ţi spun, se răsti ea şi închise telefonul.

- Urât din partea ta, comentă Gregory..

Barbara, însă, văzu că zâmbea.

- Am spus întotdeauna foarte clar că nu pot fi sunată la ora asta. îmi pare rău.

întoarse o pagină a agendei şi ridică privirea spre el.

- Am rămas la: „tapiţată cu piele antică lucioasă". Dacă eşti gata să continui, şi eu sunt.

-Aha...!

Un moment, Gregory păru leit tatăl lui. Apoi, puse picior peste picior şi-şi uni vârfurile degetelor. Fierbând în sinea ei, Barbara aştepta să continue dictarea.

- Trecem peste asta, spuse el după un timp. Trebuie să mă gândesc mai bine. Am să termin de dictat scrisoarea mai târziu.

După plecarea lui, Barbara încercă să şi-l alunge din minte, în timp ce continua să lucreze, iar când veni vremea să se pregătească pentru masă, se ridică.

Telefonul de fildeş sună din nou, dar de data asta nu mai era Rod, ci Lilian.

- Insist să întrerupi în clipa asta, îi spuse ,ea. Mai ai exact atâta timp cât să-ţi iei costumul şi să faci o baie în piscină, înainte de masă.

- Vin în câteva minute, răspunse Barbara. Iţi mulţumesc, Lilian.

Gregory era pe marginea piscinei, cu Reina întinsă lângă el. Lilian strigă din apă:

- E minunată, Barbara! Vino şi tu!

Barbara alergă spre capătul cu apă adâncă şi sări, împroşcând cu stropi cristalini în lumina soarelui. Ieşi la suprafaţă lângă Lilian.

- Sunt furioasă *foc* pe fata asta, spuse încet Lilian, şi cred că nu e nevoie să-ţi prezint vreun motiv, Barbara. Când Gregory a spus că voia să lucreze, a ieşit în oraş, dar nici nu-ţi telefonasem bine, că s-a şi întors. Aşteptam cu atâta plăcere să stăm aici doar noi trei - Gregâţry, tu şi cu mine.

După ce înotară câteva lungimi de bazin, ieşiră, şiroind de apă.

- Avem timp să bem în linişte ceva rece, spuse Lilian, cu respiraţia accelerată.

- Relaxaţi-vă, torn eu.

Gregoiy se ridică şi porni în direcţia căruciorului de bambus.

- Dacă vrei să înoţi înainte de a bea, Reina, mai bine du-te acum, spuse Lilian, începând să se şteargă cu un prosop.

- îl aştept pe Greg, răspunse alene Reina.

Aruncându-i o privire piezişă, Gregoiy spuse:

- Eu am fost deja în apă.

Reina se îndreptă de spate.

- Zău? Ai fost? Urât din partea ta. Acum nu-ţi mai rămâne decât să intri din nou... cu mine.

Ocupar cu băuturile, Gregoiy răspunse:

- Nu mai intru.

Reina se ridică din şezlong şi veni lângă el.

- De ce n-ai avut bunul simţ să-mi spui?

- Din simplul motiv că, mi-am dat de mult cuvântul să nu-ţi spun niciodată nimic.

Fără s-o privească, îi dădu un pahar lui Lilian. În timp ce Barbara şi-l lua pe al ei, Gregoiy spuse:

- Asta o să te ajute să te răcoreşti.

Cu paharul în mână, se aşeză şi continuă pe un ton tachinător:

- Ai un stil bun la înot. Bravo.

- Mulţumesc, răspunse ea, înclinând uşor din cap,

- îţi pierzi timpul daca încerci s-o ironizezi pe Barbara, comentă Reina. Habar n-are că nu vorbeşti serios.

- Până nu se face prea târziu, interveni Lilian, intră-n apă, Reina, şi fă-ne o demonstraţie.

- Bine, am să vă fac.

Vocea Reinei devenise tăioasă. Alergă spre margine şi sări până aproape de mijlocul piscinei. Apoi se lansă într-un crawl rapid, demonstrativ, până în capăt, şi se agăţă de margine, clipind din ochi.

- Dă-mi paharul, iubitule.

- Cărui fapt îi datorez această cinste? întrebă Gregory, întinzându-i băutura.

- Faptului că azi după-amiază mă scoţi în oraş, răspunse dulce Reina.

- Chestia asta a fost stabilită fără ştirea mea?

- Răspunsul e clar şi precis: acum m-am gândit.

- Atunci îţi spun şi eu la fel de clar şi precis? am de lucru.

Tonul glumeţ îi dispăruse din glas, iar Barbara simţi un fior de satisfacţie.

- Iar eu aş putea să nu fiu de acord, persistă Reina, strângând buzele. Sunt destul de sigură că ai să te răzgândeşti.

- Nici o şansă, replică el. Dacă n-am reuşit să te conving, nu-ţi rămâne decât să te convingi singură. Azi voi fi ocupat toată ziua.

Reina îl privi lung, cu furia şi umilinţa războindu-se vizibil pe faţa ei.

- Haideţi, toată lumea, îi întrerupse veselă Lilian. E timpul să ne schimbăm pentru prânz.

Sir Basil li se alătură şi el la masă, spunând destul de repezit:

- A fost doar o indispoziţie. Nici un motiv de îngrijorare.

Spre sfârşitul mesei, spuse:

- Doctorul Lindbergh crede că s-ar putea să fie mai bine să te duci tu la Port Elizabeth în locul meu, Greg.

După o scurtă tăcere, Gregoiy îl întrebă:

- Voiai să mergi cu avionul?

- Nu, cu maşina, din simplul motiv că voiam să trec şi pe la Adrian Price, în Grahamstown. Poţi să-l vizitezi tu din partea mea.

-. Mă rog, ridică din umeri Gregory, cred că se poate aranja.

- După cum ştii, în Port Elizabeth se vor ţine câteva conferinţe, iar Barbara va veni şi ea, ca să facă însemnări şi aşa mai departe, continuă Sir Basil.

Ceva se schimbă pe chipul lui Gregory, în timp ce Barbara simţea cum din minte i se ştergea orice gând. Se strădui să-şi ascundă panica.

- Dar conferinţele nu se pot înregistra pe bandă? se amestecă imediat Reina.

- Ba se pot înregistra, şi vor fi, răspunse nemulţumit Sir Basil. Asta-i procedura standard, dar Barbara va lua şi însemnări. De fapt, vor mai veni câteva secretare, din acelaşi motiv.

înainte de a ieşi din sufragerie, Sir Basil mai spuse:

- Prin urmare, să fii pregătită, te rog, Barbara, pentru o călătorie la Port Elizabeth, în următoarea săptămână sau cealaltă.

îi zâmbi.

- Şi nu mai fi aşa de îngrijorată, fetiţo.

Barbara ştia că pălise din nou, aşa că spuse:

- încep să mă pregătesc imediat, Sir Basil.

- Dacă vă opriţi pentru o noapte în Grahamstown, inter veni Reina, nu m-ar deranja să vin şi eu. As dori să-mi cumpăr câteva rochii din materialele alea fabuloase, ţesute manual, de localnicii de-acolo.

*

- Se vor opri doar pentru câteva ore, răspunse Sir Basil. Nu
J merită deranjul, în orice caz, asta-i strict o călătorie de afaceri.
Altă dată, poate. Ce zici? încheie el vesel.

- Zic că eşti dur ca pielea tăbăcită. Numai asta'vă interesează - pielea şi pielăria.

- Văd că eşti la curent, comentă el, păstrându-şi buna
dispoziţie.

- Da, dar ceea ce *nu* ştiu *t* cum am să supravieţuiesc aici,
cu tine bolnav şi Greg plecat.

. - Ei, lasă c-ai să-ţi faci tu un plan, ca de obicei, replică
| nepăsător Sir Basil.

l Ascultându-i, Barbara avea senzaţia că toate se prăbuşeau în jurul ei. Pe lângă faptul că urma să călătorească singură cu Greg Harvester, se gândea la vizita în Port Elizabeth, care urma s-o ducă foarte aproape de ferma unde crescuse. Cunoştea perfect drumul şi se întreba cum avea să suporte să-l străbată din nou, fără a întoarce capul spre intersecţia unde se afla poarta şubredă de la începutul unui drum nisipos care într-o anumită lumină devenea roz.

Capitolul 6

în următoarele câteva zile, Gregory continuă să dicteze scrisori din partea lui Sir Basil, iar Barbara simţi că tensiunea începea să i se risipească, în timp ce se obişnuia cu noul aranjament.

Cu tact,. Gregory o lăsa în pace, discutând numai despre afacerile firmei Harvester şi nimic altceva. De fapt, în timp ce lucrau împreună, între ei începuse să se lege un soi de prietenie profesională.

în după-amiaza liberă, Barbara îşi luă costumul de baie şi se duse s-o caute pe Lilian. O găsi pe marginea piscinei. Adresându-i zâmbetul ei molipsitor, Lilian o felicită:

- Arăţi superb - nu că ai arăta vreodată altfel. Eşti liberă în după-amiaza asta? Te duci la plajă?

- Da. Mă gândeam să te anunţ, Lilian. Probabil voi înota în lacul care se umple la flux.

- De ce nu merge şi Gregory cu Ime?

Râzând, Barbara răspunse:

- De ce-ar veni? L-am lăsat în bibliotecă, semnând scrisori.
- Basil e îngrozitor de furios pe doctorul Lindbergh,
chicoti Lilian. A insistat ca Basil să se menajeze cel puţin două
săptămâni. Aşa că, am avut mare noroc cu Greg, să sosească
tocmai acum. Reina s-a dus în oraş, apropo, ca să se întâl
nească cu unul, Rod şi nu mai ştiu cum. îţi spune ceva numele
ăsta?

Un moment, Barbara se întrebă dacă Lilian i-o spusese intenţionat - dar, privind-o atent, îşi dădu seama că, cel puţin pentru moment, numele de Rod nu-şi făcuse efectul.

- Ia spune-mi, continuă Lilian, ai văzut magazinul ăla nou
din oraş - cel cu copertină albă cu dungi roşii şi felinare de
fier forjat? E în Lucienne Arcade.
- Nu, răspunse Barbara, nu l-am văzut.
- Ei bine, ar trebui să faci o vizită acolo. Parc-ar fi o părti
cică din Londra transplantată sub tropice. Mi-am cumpărat
de-acolo o rochie de vară.
- Am să reţin, spuse Barbara, preocupată de Reina şi Rod.

-r Ei, atunci, distracţie plăcută! îi mai ură Lilian.

Plaja liniştită era încinsă, iar palmierii de pe malurile lagunei se coceau sub văpaia soarelui. Când Barbara plonja în apa scânteietoare, simţi că o

învăluia o plăcere pură. înotă până la marginea lacului şi se aşeză, cu picioarele în apă. îşi scoase casca de baie, iar părul arămiu i se revărsă pe umeri.

- Bună, sireno.

Era glasul lui Gregory, iar Barbara se răsuci în loc. Ochii lui albaştri o studiară, în timp ce ea îşi spunea cât de fabulos arăta, cu pielea bronzată de soarele sud-african. Stătea pe loc, într-o cămaşă albastră şi nişte blugi pe sub care probabil avea slipul, aşa că-l întrebă:

- Intri în apa?

-

- Ce-ar fi să vii şi tu cu mine? întrebă el.
- Am fost în apă adineaori, se bâlbâi Barbara.
- Ştiu, dar mai vino o dată.
- N-aş crede.
- De ce?

Barbara caută o scuză.

- Din cauza rechinilor. Mi-e frică de rechini.
- Sunt plase împotriva rechinilor, zâmbi el o clipă. Nu ştiai?
- Dacă stau să mă gândesc, da... răspunse Barbara, cu un surâs curajos.

Rămase nehotărâtă, cu inima bătându-î puţin mai repede. Faptul ca în ultimele câteva zile lucraseră în armonie nu însemna mare lucru, dar spuse totuşi:

- în regulă.

Şi începu să-şi potrivească din nou cascheta pe cap.

După câteva zeci de braţe, când se întoarseră spre plajă, îşi văzură hainele contrastând cu florile,purpurii ale smochinilor.

- Mai bine să ne salvăm hainele de pe duna aia până nu ni le ia vântul, spuse Barbara.

îşi scoase cascheta, iar vântul începu să-i fluture părul în jurul feţei.

- Mă bucur că am intrat iar în apă, gâfâi ea. A fost minunat. Marea e atât de *agitată!*

Nisipul ridicat de vânt le înţepa picioarele. Valurile mării creşteau.

- Cred c-am să mă întorc la castel, spuse Barbara. Se schimbă vremea.

- Nu te duce, îi spuse Gregory. Hai mai bine să facem o plimbare cu maşina.

- Unde? întrebă ea cu voce încordată.

- - Ce-ai zice la grădinile de ceai de pe râu? Măcar sunt ferite de vânt. Nu e nevoie să te schimbi. Acolo e şi un bazin. Putem să înotăm din nou - sau să facem plajă, să bem ceva...

- Sincer, n-as crede.

- De ce?

Părea ridicol să insiste asupra celor întâmplate între ei, să-i amintească de felul cum o insultase, lăsându-se greu, când ea nu-i oferise decât prietenia. Iar Barbara nu voia să-şi lase hotărârile influenţate de comentariile Reinei. Cu siguranţă, ar fi putut lămuri multe lucruri, iar munca împreună cu Gregory avea să devină mai plăcută.

- în regulă, murmură ea. Vin cu plăcere.

Urcară treptele de piatră spre castel, pe lângă uriaşele flori albastre de agapanthus, pe tulpinile lor înalte. , - Să mă duc să-i spun Lilianei? întrebă Barbara cu sufletul la gură, când ajunseră sus.

- Nu. De ce să spui cuiva? zâmbi ironic Gregory.

Porniră spre Uvongate apoi, înainte de a ajunge în oraş, Gregory coti de pe Şoseaua Naţională pe un drum de pietriş, unde mirajele dansau în pâcla arşiţei.

- Asta-i o scurtătură, în spuse el. Mai încolo e un pod. Nu te deranjează praful?

-Nu.

Trecură pe lângă o tânără zulu, care mergea pe drum mândră în goliciunea ei inocentă, doar cu nişte mărgele şi o fâşie de mătase viu colorată în jurul şoldurilor unduitoare.

- Pe-aici, viaţa e încă destul de sălbatică, spuse el încetinind, e una dintre acele zone care, nu progresează niciodată. Ai senzaţia că timpul s-a oprit în loc.

- Cu excepţia castelului, răspunse Barbara. Proprietatea" e atât de întinsă, încât îţi vine greu să crezi că în apropiere se află un oraş agitat şi sofisticat, plin de hoteluri, apartamente şi vile, magazine şi aşa mai departe, întâmplător, toate astea sunt noi pentru mine. N-am fost în susul râului.

- Nici nu credeam că ai fost, nu e destul de sofisticat pentru Rod Haden.

- De ce spui asta? Nu văd de ce e nevoie sâ-l menţionezi pe Rod Haden.

- Nici eu nu văd de ce, dar asta e, ridică din umeri Gregory. E un nume care mă urmăreşte încontinuu.

- Pe mine mă oboseşte numai când mă gândesc la el.

Gregory opri maşina într-un loc de parcare. O mulţime de maimuţe ieşiră din tufişuri şi se aşezară în jur, scărpinându-se nervoase. Pe veranda ceainăriei dormita un papagal cenuşiu, cu un ochi deschis, care deodată cârâi:

- Bună, iubito!

- Cred că e femeie, spuse ironic Gregory.

- Nu văd de ce, râse Barbara, dar cine ştie?

Când ajunseră pe verandă, Gregory o întrebă:

- Ce vrei să bei?

- Mi-ar plăcea o cola.

Acoperişul clădirii era făcut din iarbă, aproape ascuns sub o avalanşă de plante agăţătoare purpurii şi mov. Vântul, departe de a fi răcoritor, nu făcea decât să intensifice căldura, iar Barbara jinduia să se spele pe faţă. Frecându-şi obrajii cu degetele, spuse:

- Trebuie să găsesc un robinet. Sarea asta îmi zbârceşte pielea.

- Am să te aştept cu o cola, spuse Gregory, arătând spre o masă: acolo.

- Minunat!

- Iar apoi mai facem o baie. Ce zici?

- Perfect, răspunse Barbara, simţind căldura înăbuşitoare şi costumul de baie umed care începuse să-i intre în carne, pe sub pantaloni. Ceva îi spunea că, dacă înotau, nu le mai rămânea timp să se usuce până izbucnea furtuna.

în vestiar, se gândi la Gregory în timp ce se spăla şi-şi aplica pe faţă cremă. Pieptănându-se, se întrebă cum era el de fapt sub acele aparenţe încrezătoare şi eficiente.

Când se duse la masă, Gregory îi spuse:

- Am comandat cola. Trebuie să vină imediat.

O privi lung.

- Arăţi delicios de răcorită.

- Aparenţele pot fi înşelătoare. Mă simt oricum, numai răcorită nu.

- Ştiu că aparenţele pot să înşele. Totuşi, ele sunt uneori plăcute, aşa că intenţionez să savurez această plăcere.

Dezamăgită, Barbara îl privi cu stânjeneală. Atmosfera era tot mai apăsătoare. Se simţea încărcătura electrică, vântul se înteţea, şi până şi păsările din grădină turuiau cu un soi de nervozitate temătoare.

Când terminară de băut, Gregory propuse:

- Ce zici ce-o baie? Eşti dispusă?

Barbara, care nu era deloc convinsă, întrebă:

- Trebuie să cumpărăm bilet?

- Am întrebat deja. Piscina e deschisă pentru vizitatori şi, una peste alta, e într-o stare destul de bună.

Zâmbetul Barbarei era încordat.

- Bine, atunci. Cred totuşi c-o să fie furtună.
- Probabil o să treacă mai departe.

Apa era călâe. Pe suprafaţa ei pluteau câteva flori de frangipani aurii şi albe-gălbui. Barbara înotă trei lungimi de bazin, apoi se întoarse pe spate, iar ceea ce văzu făcu să i se taie respiraţia de uimire.

- O să fie o furtună îngrozitoare! strigă ea, pornind spre marginea piscinei.
- N-are decât, răspunse Gregory. Cui îi pasă?
- Mie.

Săltându-se afară din apă, Barbara se aşeză pe dalele de pe margine. În jur, maimuţele se repezeau spre tufişuri, înhăţându-şi din mers puii. Vântul rostogolea frunzele şi crenguţele uscate. Câteva frunze dansau pe valurile apei din piscină.

Barbara îşi scoase prosopul din geantă şi începu să se şteargă, gâfâind de efort, în timp ce Gregory continua să înoate alene. Se întoarse spre ospătarul indian care-i servise pe verandă şi acum tocmai aduna pernele de pe scaune.

- La telegraf a spus că ne putem aştepta să se strice vremea, spuse el, şi cred că aşa e.

Ridică privirea spre cer.

- O să-nceapă mai curând decât credeau ei. Au fost mai multe furtuni violente în Transvaal şi Statul Liber Orange. Cred că acum ne vine nouă rândul - şi încă repede.

În timp ce ieşea din bazin, Gregory spuse:

- Va mai risipi căldura.

Şi începu să-şi caute prosopul în jur.

- Vin imediat, spuse Barbara, luând-o la fugă spre clădire,

în vestiar, îşi luă pe ea tricoul şi pantalonii, care se umeziră imediat de la costumul de baie.

Gregory o aştepta pe verandă. Mai comandase două Coca Cola şi nu părea deloc să se grăbească. Barbara era din ce în ce mai neliniştită.

- Nu te mai agita aşa, zâmbi el.

- Nu sunt agitată deloc, dar, cinstit, consider că ar trebui să ne întoarcem. Dacă începe ploaia, drumul va deveni cumplit de noroios.

- S-ar crede că n-ai mai văzut niciodată o furtună apropiindu-se, comentă amuzat Gregory.

- Nu-i asta... spuse ea, privind spre cer, după ce luă o înghiţitură de cola.

- Atunci, ce e?

Deconcertată, Barbara murmură:

- Mi-e greu să explic. Numai că am un sentiment inexplicabil, când mă gândesc că am putea rămâne aici.

- Poate că ai o întâlnire diseară, cu fetele...? remarcă el cu un zâmbet sugestiv.

- Nu, n-am nici o întâlnire. De fapt, cred că se impun câteva explicaţii...

O întrerupse un fulger orbitor, urmat de un tunet care făcu să-i ţiuie urechile. Barbara tresări, vărsând puţin din băutură.

- O, ce *aproape* a fost! exclamă ea şocată.

Un strop mare de ploaie căzu pe trepte, urmat de încă unul, şi nu peste mult se formă o perdea compactă de apă, despărţindu-i de grădină.

- Poate acum primeşti să iei cina cu mine? întrebă Gregory, cu unul dintre zâmbetele lui ironice.

- Unde?

- Aici. Au fripturi la grătar. Până terminăm, o să treacă şi furtuna.

împotriva propriei voinţe, Barbara simţi un val de emoţie. Un nou fulger explodă, apoi alt tunet asurzitor. Barbara tresări vizibil, cu ochii măriţi de spaimă.

- Ai vrea să intrăm în ceainărie? o întrebă el.

- Da. Nu-mi place aici.

- Şi cum crezi că te poate proteja ceainăria? continuă Gregoiy, în timp ce lua paharele de pe masă.

- Nimănui nu-i place să i se spună că e prost, replică Barbara, intrând.

- N-am spus asta, zâmbi el.

- Nu, dar ai dat de înţeles, întâmplător, nu-mi plac furtunile. Cred că e valabil pentru majoritatea femeilor.

- Tu eşti încă o fetiţă.

Tonul lui era mai degrabă blând decât ironic. Barbara nu răspunse şi se aşezară în tăcere, ascultând tunetele, într-un târziu, Barbara spuse:

- Cred că se apropie o inundaţie.

- Prostii!

- Ascultă! insistă ea. Ascultă râul. De ce face atâta zgomot?

- De ce să nu facă? Imediat ce încetează trăsnetele, îi voi da telefon lui Lilian ca s-o liniştesc. Până atunci, mă duc să comand ceva de mâncare.

-Dacă vrei...

Furtuna nu se mai termina. Chiar când părea să slăbească, se pornea din nou, cu furie sporită, întorcându-se la masă, Gregory spuse:

- Am vorbit cu patroana, doamna Gordon, să ne facă nişte grătare. Şi i-am spus şi lui Lilian unde suntem, şi că mâncăm aici. A venit la telefon şi tatăl meu.

Barbara făcu ochii mari.

- Şi ce-a spus?
- Ce să spună? Ara vorbit despre furtună. Se pare că în Natal se înteţeşte. Râurile sunt gata să se reverse.

Se priviră în ochi, iar Barbara îl întrebă încet:

- Ce s-a întâmplat?
- De ce întrebi, Barbara?
- Dintr-o dată, pari... nervos.
- Poate-i mai bine să ştii. Mă gândeam la şosea.
- La sosea? Dar n-am văzut nici o sosea când am venit încoace.
- Nu mai ţii minte că am luat-o pe scurtătură? Şoseaua e asfaltată, dar s-ar putea să fie sub ape. Iar scurtătura e plină de noroi. Deci, cred că avem o problemă, încheie el rezemându-se de spătar, cu o privire amuzată.
- O, nu! exclamă Barbara, deznădăjduită.
- Oricum, vom vedea ce putem face după ce mâncăm. Probabil va trebui să ne adăpostim într-una din cabanele de aici.
- Sunt pentru turişti?
- Nu, pentru cei doi fii ai doamnei Gordon şi familiile lor, când vin în concediu, din Transvaal.

Barbara închise ochii. Ştia că tremura. Oare intenţionat o făcuse? Amânase plecarea de la ceainărie până la începutul furtunii, ca să rămână singuri acolo?

Capitolul 7

Plecară după ceaiul de dimineaţă, iar drumul până înapoi la Şoseaua Naţională fu un adevărat coşmar. Cel mai firesc ar fi fost să renunţe şi să se întoarcă, dar Greg părea hotărât să nu se dea bătut, în timp ce maşina derapa prin noroi. La un moment dat, coborî şi puse pietre şi crengi sub roţile din faţă, refuzând orice ajutor din partea Barbarei.

Când sosiră la castel, prima care le ieşi în întâmpinare fu Reina.

- Bună, îi salută ea, deci v-aţi întors în sfârşit? Ezitam între admiraţie şi invidie.

- Zău? replică scurt Barbara.

- Da. E clar că te pricepi la făcut planuri, nu? Până-n cele mai mici detalii. Cât de abilă ai fost, Barbara, să-l pui pe Gregory să te ducă în locul ăla retras şi izolat, când se anunţa o asemenea furtună. Toţi ne-am dat seama. Şi-ar fi dat seama orice prost.

Lilian salvă situaţia, intrând în hol.

- Aşadar, aţi ajuns? zâmbi ea cu subînţeles. Unde-i Gregory?

- S-a dus să aranjeze cu spălarea maşinii. Nu se mai vede, de-atâta noroi.

- Pe unde-aţi venit? Să nu-mi spui că podul ăla dărăpănat mai stă în picioare, după o furtună ca asta! Iar şoseaua, cu siguranţă, trebuie să fie sub apă.

- Aşa şi este, răspunse Barbara.

- Vino .să vezi ce scrie-n ziare.

Lilian o conduse în salon. Când privirea ei se întâlni cu cea a lui Sir Basil, Barbara simţi că-i fuge covorul de sub picioare.

- Bună dimineaţa, Barbara - sau e deja după-amiază? remarcă el, uitându-se la ceas. Cred că da. Aveţi noroc c-aţi ajuns înapoi. Conform prognozei meteo, ploile nu s-au termi nat, deşi în dimineaţa asta cerul era destul de senin. Am obser vat adineaori ca iar se adună norii.

- îmi pare rău pentru aseară, spuse Barbara.

- Uită-te ce spun ziarele.

Căută în jur şi, când găsi un ziar, îl ridică să-i arate. *Un acoperiş dărâmat de aversa torenţială,* începu să citească articolul, cu glas tare:

- Ploile abundente şi furtunile cu descărcări electrice au înmulţit pagubele cauzate de inundaţii într-o regiune întinsă de pe Coasta de Sud a Natalului, făcând ca râurile să se reverse şi blocând în mai multe locuri căile de acces. O parte din acoperişul noului Neomark Hali din Uvongate s-a prăbuşit în zorii acestei zile, după ploaia torenţială din timpul nopţii. Podul rutier de la Umtwalumi e impracticabil, iar apele revărsate îngreunează condiţiile de transport. Mulţi şoferi au rămas blocaţi pe parcurs.

Ridică privirea, zâmbind.

- Iar voi aţi reuşit! Puteţi povesti cum a fost, din proprie experienţă.

După-amiază, Barbara lucră în bibliotecă, îi era greu să se concentreze. Nu-l mai văzuse pe Gregory de când o lăsase în faţa uşii şi pornise spre garaj. Soarele dispăruse din nou, iar norii se adunau, ameninţând cu noi averse.

Mai târziu, Sir Basil veni să vadă cum mergeau lucrurile. După un timp, spuse:

- Pari să te descurci bine cu dictările lui Gregory.

- într-adevăr, răspunse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai firesc.

Câteva minute, Sir Basil parcurse scrisorile care aşteptau semnătura lui Gregory.

- Voiam doar să pun Ia punct câteva amănunte, reluă el, dregându-şi glasul. Ăă... în legătură cu deplasarea aceea la Port Elizabeth, Barbara.

După o scurtă tăcere încordată, o întrebă:

- Ce părere ai? ,

Simţind că începea să tremure, Barbara răspunse:

- Nu... nu înţeleg la ce vă referiţi, Sir Basil.

- Nu ai nici o... problemă? N-as vrea să fiu răspunzător pentru vreun... ăă... resentiment din partea acelui tânăr al tău, sau să te pun într-o situaţie penibilă.

- Nu e tânărul meu, Sir Basil. Rod mi-e doar prieten. Munca şi viaţa mea personală nu-l privesc, cu alte cuvinte.

-înţeleg. ,

Sir Basil căzu pe gânduri. Apoi îşi drese iar glasul, ceea ce nu-i stătea în obicei.

- Şi... ăă... Gregory? Cu mine trebuie să fii absolut sinceră. Ce părere ai... ce simţi când te gândeşti că vei călători cu el? Azi dimineaţă, când v-aţi întors, mi s-a părut că erai puţin tulburată.

Deşi pe faţă nu avea nici o expresie, Barbara era palidă. Putea chiar să-şi *simtă* paloarea.

- Nu... mă deranjează deloc, spuse ea.
- Deci, să înţeleg că totul e stabilit?
- Da, desigur. Dacă aşa doriţi, Sir Basil.
- Nu mi-ai răspuns foarte clar la întrebare, nu-i aşa?
- Cred că da, Sir Basil. Voi avea totul pregătit. Nu e nici o problemă.

Când Gregory intra în cabinet, ploaia începuse din nou, iar Barbara aprinsese lămpile de citit.

- E bine că ne-am asumat riscul cu noroiul, spuse el. Pare să fie de durată.
- într-adevăr, răspunse Barbara, începând să dactilografieze din nou.

Cu coada ochiului, îl văzu răsfoind un raport pe care tocmai îl terminase de bătut, după care spuse:

- Ei, se pare că trebuie să ne suportăm unul pe altul în călătoria la Port Elizabeth.
- Aşa se pare, răspunse ea cu un calm cât putea de rezonabil.
- Astea-s gata pentru semnat?
-Da.

Treptat-treptat, Barbarei îi creştea furia, iar pe deasupra mai era şi complet deprimată. De mult nu se mai simţise atât de abătută.

- Apropo, continuă Gregory pe cel mai firesc ton, ar fi bine să-ţi împachetezi ceva elegant pentru călătorie. S-ar putea să fim invitaţi la unele petreceri, în orice caz, la sfârşitul conferinţei va avea loc o masă festivă.

- Menţionez că nu-l însoţesc pe Sir Basil la localuri de noapte sau petreceri, în finalul deplasărilor de afaceri, spuse ea cu o voce surdă.

- Ce vorbe-s astea, Barbara? Refuzi intenţionat să mă înţelegi. De data asta, *se impune* să mă însoţeşti pe *mine,* în interesul firmei Harvester International.

Tonul lui o descuraja complet să-l mai contrazică.

- în acest caz, am să reţin, răspunse ea cu o voce precisă, scenică, dând din cap discret dar expresiv.

După plecarea lui Gregory, continuă să scrie la maşină, iar când termină, se întunecase şi ploua torenţial. Se duse în cameră, hotărâtă să nu bea cu ei aperitivul dinaintea cinei, dar, spre dezamăgirea ei, Theresa veni s-o anunţe că o chema Lilian.

- Cobor imediat, răspunse Barbara.

Când ajunse în bibliotecă, Reina nu era nicăieri, iar la vederea lui Sir Basil, a lui Lilian şi a lui Gregory, sentimentul de intimitate o făcu să se crispeze. Nici chiar muzica nu reuşea s-o liniştească. Oare printr-o coincidenţă cânta fata cu voce de aur?

- Deci, acoperişul de la Neomark Hali s-a dus, tocmai spunea Sir Basil. Ia spune-mi, Barbara, nu acolo vă duceaţi voi, tinerii - şi cei nu chiar atât de tineri - ca să vă distraţi? Mă refer, desigur, la cursurile tale de yoga, această... această artă curioasă a oamenilor de a se înnoda în fel şi chip.

- Ba da, răspunse Barbara, încercând să zâmbească. Probabil va trebui să întrerupem câteva săptămâni, sau să găsim o altă sală.

- Apropo de yoga, spuse Lilian, ridicându-se. Barbara, Gerladine Denuhin a reuşit în sfârşit să mă convingă. Azi dimineaţă mi-am şi cumpărat un costum. E pe-aici pe undeva, stai să ţi-l arăt...

Şi deschise o cutie căptuşită cu hârtie de mătase purpurie.

- Ia uită-te. Arată ca un costum de baie negru, cu guler. Iar aici e dresul de plasă pe care să-l port pe dedesubt. Am să arăt sau ca o dansatoare franţuzoaică de cabaret, sau ca o vagabondă! încheie era râzând.

- Vorbeşti ca o adolescentă, o ironiza Sir Basil. Apropo, Reina unde-i?

- în oraş, răspunse Lilian.

- Asta-i clar, dar unde?

- A ieşit cu Rod Haden.

Expresia lui Lilian nu-i spuse Barbarei nimic.

După masă, se retraseră din nou în bibliotecă, unde li se servi cafeaua. Starea de spirit a Barbarei se schimbase. Mintea-i era în haos, la gândul apropiatei călătorii la Port Elizabeth. Ştia, însă, că dacă s-ar fi contramandat ar fi simţit mai mult regret decât uşurare., Era suficient de îndrăgostită de Gregory Harvester ca să nutrească asemenea sentimente.

Capitolul 8

O ploaie înşelător de blândă căzu peste mare şr coline timp de câteva zile. Barbara lucra în bibliotecă şi se pregătea pentru călătoria la Port Elizabeth. Gregory plecase într-o scurtă vizită de afaceri la Johannesburg, dar aranjamentele^ rămăseseră aceleaşi - urma să meargă la Port Elizabeth îr locul lui Sir Basil.

Reina era nervoasă şi lipsea adesea de-acasă, iar când st afla întâmplător la castel umbla prin camere cu o graţie aproape animalică, vizibil nemulţmită că Barbara urma să-| însoţească pe Gregory în deplasare.

într-o dimineaţă, spuse:

- Mă simt ca o furnică bolnavă la cap. Sunt îngrozitor de nefericită. Am reuşit să-mi iau un concediu de la salon, cu atâtea eforturi, şi am venit aici numai ca să descopăr că toată lumea se ocupă numai de călătoria aia nenorocită la Port Elizabeth. Toată agitaţia asta *nebunească...* Cu siguranţă, Lilian, Basil nu-4 chiar atât de grav bolnav încât să nu se poată duce, nu?

- Draga mea Reina, răspunse Lilian, întâmplător, naşul tău urmează sfatul medicului. Bea un ceai.

- Nu, mulţumesc. Şi ploaia asta! Mă deprimă aşa de tare... oftă Reina.

- îmi pare rău, dragă, dar cu ploaia nu putem face nimic. Ba chiar, avem mare nevoie de ea.

în spatele Reinei, Lilian ridică ochii spre cer, apoi îi zâmbi Barbarei.

Reina se întoarse spre ea.

- De ce-a plecat Greg la Johannesburg fără să-mi spună?

- O să se-ntoarcă mâine, răspunse Lilian. E doar o scurtă călătorie de afaceri.-

- Iar a doua zi va pleca la Port Elizabeth, se plânse Reina, nemulţumită.

- într-adevăr.

După o scurtă pauză, Lilian spuse:

- Dar cum e cu tânărul acesta cu care te întâlneşti în ultima vreme?

- Care tânăr? întrebă Reina, prudentă.

j -Rod... Haden, parcă?

-Rod? A...

Reina ridică din umeri,

- De fapt, e prietenul Barbarei. Rod şi cu mine suntem , întâmplător în aceeaşi situaţie, întreab-o pe Barbara.

Ridică iar din umeri, îndesându-şi mâinile în buzunarele adânci ale pantalonilor de la costum.

- Mă întâlnesc cu Rod numai ca să le arăt unora că mă pot descurca şi singură.

Barbara se ridică, punându-şi ceaşca şi farfurioara pe tava de argint.

-Am... o... părere neutră.

- E imposibil să fie neutră.

- Atunci, sunt distrusă.

Gregory râse.

- Insultele nu folosesc la nimic.

Reacţia ei imediată fu aceea de a pleca, dar spuse totuşi încet, aproape în şoaptă:

- N-am cum să mă apăr de tine.

- Dar *trebuie* să te aperi? întrebă el, împreunându-i subj bărbie reverele sacoului. Tremuri, ştiai? Mai bine să mergem j jos. Apropo, cât de pregătită eşti?

- Nu înţeleg ce vrei să spui, replică ea, conştientă dej căldura degetelor lui sub bărbie.

- Ce crezi că vreau să spun? Dar, în orice caz, am să te informez, Barbara. Eşti pregătită să pleci cu o zi mai devremeij Cu alte cuvinte, eşti gata pentru mâine dimineaţă?

Barbara stătu un momen pe gânduri.

- întâmplător, sunt, dar nu înţeleg. Sir Basil nu mi-a spus nimic despre asta.

- îi sunt recunoscător. Cred că am spus clar, când am; aici, că mi-am terminat treburile la Johannesburg mai devreme] decât prevăzusem. Am avut o discuţie şi am ajuns la concluzia că, dacă eşti gata, plecăm cu o zi mai devreme. De fapt, de-asta am şi venit aici. Lilian a trimis-o pe Theresa în camera ta ca săi te cheme jos, dar nu erai acolo. Am bănuit că te urcaseşi pej;j metereze.

- Şi de ce vrei să plecăm mai devreme decât am stabilit?[1] întrebă Barbara.

- Păi, voi avea timp să stau mai mult cu Adrian Price, în Grahamstown.

-înţeleg...

Bătăile inimii i se accelerară.

-Am bagajele gata - mai mult sau mai puţin... Doar câteva detalii de ultim moment ar mai fi...

- Bine. Şi n-ai nici o problemă?

- Ce probleme să am?

- Asta numai tu ştii, Barbara.

- Pentru mine nu contează.

- De ce să ne minţim? Pe şleau spus: eşti pregătită să ai încredere în mine?

- Da, desigur.

- De ce „desigur"?

a - Aşa cum ai spus adineaori, de ce să ne minţim? Am petrecut deja o noapte în compania ta. Am spus da, ce altceva vrei să mai spun?

- Tremuri, observă el. Trebuie să coborâm.

îşi retrase mâinile, iar Barbara trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Când ajunseră în hol, spuse:

- La ce oră plănuieşti să plecăm dimineaţă?

- Pe la vreo şase...?

- Foarte bine. E necesar să mă mai întâlnesc cu Sir Basil astă-seară?

- Nu. Apropo, Lilian m-a rugat să-ţi spun să te duci direct "la culcare. Menţionasem că s-ar putea să fii aici, visând cu ochii ' deschişi, continuă el, zâmbind. Şi mi-a mai cerut să te întreb ce ai vrea să-ţi trimită în cameră - ceai, cafea, lapte? Ce-ţi pofeşte inima, Harvester plăteşte.

- Un ceai, te rog. Aş dori un ceai.

- Atunci, ceai să fie. Noapte bună.

îi mângâie bărbia cu degeţel, şi pleci urmărit de privirea ei.

* * *

A doua zi dimineaţa, când plecară, cerul era roz, fumuriu ca somonul, auriu şi argintiu. O briză uşoară purta aroma mării. Barbara se înfiora uşor, ştiind că nu numai din cauza răcorii de după ploaie.

în timp ce goneau pe Şoseaua Naţională, zăriră valurile care-şi aruncau în sus panasele de spumă, înainte de a se rostogoli încet pe nisipurile roz.

- Priveşte rouă, spuse Barbara. Scânteiază auriu palid.

- Apropo, răspunse Gregory, îţi datorez scuze. Acum ştiu că ciorapii negri de plasă se poartă cu un articol "vestimentar numit dres. îl folosesc acrobaţii, balerinii şi... yoghinii.

Văzând că nu răspundea, insistă: -

Aşa e?

- Aşa e, răspunse ea cu voce crispată.

- De^ce nu mi-ai spus?

Cam nervoasă, Barbara replică:

- Nu sunt obligată să-ţi dau explicaţii. Să zicem, totuşi, dacă tot a venit vorba, că pari să mă crezi insensibilă la insulte.

în depărtare, soarele risipea de pe mare ceaţa dimineţii, care se aduna pe colinele de pe partea cealaltă a drumului. .

- M-am pripit, răspunse el, dar îl antipatizez atât de mult j pe Rod Haden, şi erai cu el, îmbrăcată într-o ţinută aparent provocatoare. Rod Haden evaluează cu sânge rece femeile care-l interesează, iar tu păreai să-i faci jocul. Am văzut roşu înaintea ochilor.

- Ai crezut că-i făceam jocul, la fel cum i l-a făcut sora ta, cu alte cuvinte? întrebă ea şi-l văzu schimbându-se la faţă.

f -Da.

îi aruncă o privire nemulţumită.

- Lilian şi tatăl meu nu ştiu cine a fost individul. Nu cred că tatăl meu ar fi fost la fel de îngăduitor ca mine, dar mă gândeam la Charmaine.

Instinctiv, Barbara se hotărî să nu spună nimic. Un timp, îşi continuară drumul în linişte. Marea era acum ascunsă după colinele unduitoare, în cele din urmă, Gregory rupse tăcerea.

- Ai vrea să pun puţină muzica?

- E plăcut şi aşa, nu crezi? Peisajul este foarte frumos. Ar fi păcat să stricăm atmosfera.

- Cred că se poate aranja, răspunse el cu un zâmbet care o făcu să se simtă dintr-o dată nespus de fericită.

Se opriră să-şi bea ceaiul de dimineaţă, iar mai târziu luară prânzul la un mic hotel de ţară. Spre seară, Barbara se simţi nevoită să întrebe:

- N-ai vrea să conduc eu? Probabil eşti obosit şi, în fond, cunosc foarte bine drumul asta.

- Bine, răspunse el, atunci voi putea să te privesc.

„- Nu-mi place să fiu privită. Nu asta urmăream.

- în acest caz, voi încerca să mă concentrez asupra peisajului. Aşadar, cunoşti zona?

- Am locuit în apropiere, răspunse ea sec.'

- înţeleg.

în glasul lui se sesiza o anumită preocupare, ca şi cum i-ar fi simţit emoţiile.

Maşina trecu de următoarea curbă şi ajunseră în vârful unei coline, în faţa lor se întindea priveliştea pe care Barbara o cunoştea atât de bine. Degetele ei se strânseră pe volan. Era nerăbdătore să ajungă la cotitura spre fermă, şi în acelaşi timp nu dorea s-o vadă.

Tăcerea din maşină începu s-o calce pe nervi. Când îşi
dădu seama cât de repede mergea, era prea târziu. Neputându-şi lua ochii dinspre cotitură, simţi maşina începând să penduleze şi-şi dădu seama că pierduse controlul volanului. Ultima ei impresie, înainte ca maşina să iasă de pe
carosabil, *fu* a mâinii bronzate a lui Gregory, cu ceasul de aur lucind pe încheietură, apucând volanul. Maşina derapa,
,
Barbara simţi un soc şi ultimul ei gând fu acela că-şi rupsese .:;
gâtul. j

Când îşi reveni, era în braţele lui, pe marginea drumului. ″
în spatele lor se înălţa taluzul. j

- Barbara, spunea Gregory, mângâindu-i părul, Barbara? :;

Vag, ochii ei se îndreptară spre maşină, şi fu uşurată s-o "•
vadă stând pe toate cele patru toţi.

- îmi pare rău, şopti ea. Uite ce-am făcut. N-am avut încotro, a trebuit să mă uit la cotitură...

închise ochii, iar când îi deschise din nou, Gregory o întrebă:

- Te doare ceva, Barbara?

- Nu. Totuşi, mă mir că pot întoarce capul. Credeam" că mi-am rupt gâtul.

Pe faţa ei palidă de spaimă şi şoc, ochii aceia verzi ca jadul păreau imenşi, încercând să se ridice în capul oaselor, îl întrebă:

- Dar tu?

- N-am nimic. Totuşi, sunt îngrijorat pentru tine.

- Nu, e-n regula, îmi pare rău pentru maşină. S-a îndoit, adăuga ea, simţind că tremura.

- Las-o-ncolo de maşină. Eu nu pentru maşină îmi fac griji, Barbara.

O ţinea la piept, iar Barbara, tremurând, se agăţă de umerii lui.

- Am fi putut muri amândoi, din vina mea, spuse ea, începând să plângă încet.

Gregory continuă să-i mângâie părul, iar când se mai linişti, îi dădu drumul şi-i privi faţa acoperită cu şuviţe arămii. Barbara închise ochii, apoi îl simţi încordându-se.

- O maşină, spuse el. Vine o maşină. Am să-i fac semn să oprească.

Barbara văzu luminile de poziţie ale celeilalte maşini apropiindu-se.

- Mă crezi sau nu, strigă Gregory, dar se pregăteşte să cotească aici!

Maşina încetini, apoi se opri. Două portiere se deschiseră în acelaşi timp, apoi un bărbat şi o femeie se apropiară în fugă.

Ameţită, Barbara se lăsă din nou la pământ. Vag, îi auzi pe cei doi vorbind.

- Pare să sufere doar efectele socului. O să-şi revină imediat ce o ducem la staţiune.

- O, nu...! începu Barbara. Nu la fermă... *nu h fermă...!*

O înghiţi din nou întunericul.

* * *

Când deschise ochii, văzu un tavan cu grinzi şi se întrebă unde era, înainte ca în minte să-i revină detaliile accidentului. Deasupra ei apăru faţa unei femei tinere, trecută cu puţin de treizeci de ani. ,

- Eu sunt Moona Burgess, spuse ea. Mă mai ţii minte?
- Da, murmură Barbara.
- îţi mai aduci aminte de accident? o întrebă Moona Burgess.

Era brunetă, cu ochi mari şi o gură lată, generoasă.

-Da…

Barbarei îi era greu să vorbească mai tare.

- Chiar îţi aminteşti?
- Da. S-a întâmplat la cotitură, încercam să văd dacă vechea poartă mai e la locul ei.
- Cunoşti locul ăsta?
- E firesc. A fost... casa mea, explică Barbara. U... unde-i Gregory?
- Vorbeşte la telefon cu socrul tău.

Barbara o privi fără nici o expresie. . •

- Cu... socrul meu?
- Da. A spus că-l sună pe tatăl lui - ceea ce înseamnă socrul tău... nu-i aşa?
- Nu. Nu suntem căsătoriţi. Făceam o deplasare de afaceri la Port Elizabeth. Ca să participăm la nişte conferinţe.
- Aha, înţeleg, îmi pare rău. Am tras o concluzie pripită. Oricum, e îngrozitor de alarmat pentru tine. Cred că devasta am crezut că e soţul tău. A trebuit să-l dau afară din cameră şi să închid uşa, deoarece încerca să mă deranjeze.
- Nu mă aşteptam să mai revăd locurile astea... spuse Barbara, privind prin camera cu dale de gresie pe jos, pereţi albi şi grinzi negre sub tavan. Totul e schimbat... Aţi dărâmat vechea casă, sau doar aţi construit câteva anexe?
- Toată casa a fost demolată. Am transformat ferma într-o staţiune cu program permanent. Avem o rezervaţie de vânat

privată... dar despre asta vom vorbi mai târziu. Principalul e: cum te simţi acum? Ai avut un soc. Gregory voia să te ducă la Grahamstown, dar Miles, soţul meu, a trimis după medicul nostru, care întâmplător stă destul de aproape.

-Acum mă simt bine. Dar am suferit un soc... întâmplător, n-am nevoie de doctor, spuse Barbara zâmbind.

- Ar fi putut să fie mult mai rău, răspunse Moona.

Medicul era de aceeaşi părere.

- Logodnicul dumitale era îngrijorat să nu fi păţit ceva la gât, spuse el, dar te pot asigura că n-ai nici o problemă. Probabil s-a smucit numai.

în timp ce se pregătea să plece, adăugă:

- Apropo, ţi-am lăsat ceva pentru tremurăturile astea.

Moona reveni în cameră.

- Trebuie să zacă la pat? întrebă ea.

- Nu, numai dacă simte nevoia, răspunse medicul, cu o privire spre Barbara. Ce-ţi fac picioarele?, o întrebă. Mai dansează?

- Puţin. A început să-mi treacă.

- înţeleg că Moona şi Miles vă găzduiesc pe amândoi până rezolvaţi problema cu maşina, continuă el. Sunteţi primul cuplu care va locui în staţiunea asta elegantă, aşa că acciden tul vostru are şi un avantaj.

După plecarea lui, Moona spuse:

- Voi pune să vă aducă valizele aici. V-am dat o cameră de două persoane, crezând că sunteţi în luna de miere - *arătaţi* ca şi cum aţi fi în luna de miere. Deci, poţi foarte bine să rămâi aici. Ce păcat că nu sunteţi căsătoriţi! Nu-i aşa că adori camera asta?

- E.fabuloasă, răspunse Barbara cam încurcată. Tatăl lui..: al lui Gregoiy... este şeful meu. Trebuia să facem împreună deplasarea asta, de fapt, dar nu se simte bine. Moona, se pare că abuzăm de ospitalitatea voastră. Mă simt îngrozitor de prost.

- Suntem încântaţi să vă avem aici.

Moona îşi trecu degetele prin păr.

- Miles şi cu mine n-am făcut decât să ne certăm, în ultimele două săptămâni. Suntem atât de nervoşi din cauza inaugurării... Compania voastră va face minuni pentru noi. Te rog să mă crezi şi, gândindu-te la asta, să te relaxezi, Barbara. Ia spune-mi, ai vrea să faci o baie înainte de cină? Acolo e o baie magnifică. Sincer, aş fi preferat să fiţi căsătoriţi. Camera asta e una dintre cele mai frumoase.

- Aş face cu plăcere o baie.

- Atunci, ai grijă să nu încui uşa, nu cumva sa leşini din nou. Dacă stai prea mult, am să vâr capul.

Râse uşor.

- Dar încă nu te duce. Gregoiy vrea să te vadă. Se învârteşte pe-afară de când a terminat de vorbit la telefon. Pot să-l primesc acum?

Ochii Barbarei se repeziră spre oglinda cu ramă ornamentală.

- Da... aşa cred. Totuşi, arăt oribil.

Când intră, Gregoiy o întrebă:

- Ei, cum te simţi?

- Bine. Tremurăturile îmi trec.

- Eu va las, spuse Moona. Sper să nu vă supăraţi, dar mai am treburi.

După plecarea ei, Gregoiy spuse:

- Când ai leşinat din nou, am vrut să te duc la un doctor din Grahamstown, dar soţii Burgess au spus că al lor va veni mai repede, ceea ce trebuie să spun că m-a surprins. Se pare că suntem izolaţi de lume aici.

Ochii îi stăruiră asupra ei.

-Deci, *asta* e? Ferma...?

- Da, dar Moona mi-a spus că au demolat casa ca să facă loc pentru staţiunea asta. Auzisem unele zvonuri despre oamenii care o cumpăraseră şi despre rezervaţia de vânat privată, dar n-am ştiut că urma să fie o staţiune cu program permanent.

- Aşteaptă numai să vezi şi restul, spuse el. După cum văd *eu* lucrurile, Acapulco are şanse să câştige o reputaţie internaţională.

- Aşa se numeşte? Acapulco?

- Da. Cred că viaţa trebuie să meargă înainte, Barbara. Scenele se mai şi schimbă.

- Ştiu. Şi eu îmi tot spun. Mă simt distrusă când mă gândesc ce-am făcut cu maşina... pe lângă întârzierea pe care am cauzat-o. Sir Basil ce-a spus?

- Era îngrozitor de îngrijorat. Şi Lilian la fel.

Pe neaşteptate, se aşeză pe marginea patului.

- Vreau să-mi promiţi un lucru.

- Ce anume? întrebă ea, făcând ochii mari.

- Promite-mi că n-ai să-ţi mai faci griji cu maşina. E foarte puţin avariată. Am încercat s-o pornesc înainte ca soţii Burgess să ne aducă aici, apoi am observat că avea o gaură în radiator - cauzată de o piatră aruncată, fără îndoială. Miles a s-o tracteze până aici, iar mâine dimineaţă va veni s-o ia cineva de la un garaj din Grahamstown. Va fi readusă aici după ce se termină reparaţiile necesare.

- Şi cum rămâne cu noi? se interesă Barbara, tulburată. Şi cu Adrian Price?

- Vom sta aici, doar dacă nu cumva asta te nemulţumeşte, în acel caz, am să închiriez o maşină. Nu ştiu dacă ai aflat, dar Miles şi Moona Burgess ne-au invitat să rămânem la inaugu rare. E o acţiune publicitară... reprezentanţi ai presei şi aşa mai departe, şi un număr de invitaţi aleşi.

- Am dedus. Când are loc inaugurarea asta?

- Ziariştii şi invitaţii sosesc mâine. Aproape imediat, vor urma primii clienţi.

- Dar conferinţele noastre din Port Elizabeth?

- Am să particip eu la ele.

O privi atent.

- Te nemulţumeşte foarte tare?

Barbara stătu un moment pe gânduri, apoi spuse:

- Totul pare să se fi schimbat complet. Cred că au mai rămas unele semne de reper, dar schimbările m-ar putea ajuta să uit multe lucruri - poate chiar să trec peste tot ce s-a întâm plat, iar vizitele mele pe metereze vor fi mult mai suportabile.

- Tocmai la asta mă gândeam. Ce planuri ai acum? Vrei să rămâi în pat? Iei cina aici? Ce-ai stabilit cu Moona?

- Mai întâi, voi face o baie, apoi sper să mă pun pe picioare.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Te-ai purtat minunat cu mine, în toată situaţia asta. Vreau... vreau să-ţi mulţumesc.

- Ei, atunci mulţumeste-mi.

Barbara simţi privirea pătrunzătoare a ochilor lui albaştri.

- îţi mulţumesc, spuse ea încet, dintr-o dată pradă unei spaime nervoase.

- Aşa, răspunse Gregory, luând-o în braţe.

îi întoarse faţa în sus şi o sărută pe gură, cu multă gigăsie. Când îi dădu drumul, spuse:,

- Sufăr de pe urma reacţiei, de când am văzut că eşti bine şi nevătămată,

- Nu mi-am rupt gâtul, spuse ea cu voce tremurătoare.

Gregory o sărută din nou. Nu putea face nimic ca să-l oprească - şi nici nu voia.

-Am... ăă... trebuie să ai răbdare cu mine, spuse el. Mi-am ieşit din minţi de îngrijorare.

Apoi continuă, pe un ton mai firesc, ridicându-se.

- Din câte înţeleg, soţii Burgess sunt foarte ocupaţi cu ultimele pregătiri pentru gală, şi cred că după ce luăm cina cu ei va trebui să ne distrăm singuri. Miles mi-a sugerat să încercăm specialităţile lor culinare.

- Pare mai mult un vis decât un dezastru, comentă Barbara, cu voce nesigură.

- A început ca un dezastru... îi zâmbi el.

După plecarea lui, în timp ce apa curgea în cadă, Barbara ieşi pe terasă şi privi asfinţitul, uimită că avea în faţa ochilor fosta ei fermă, îi era aproape imposibil să creadă că pe acele locuri copilărise, iar în locul casei vechi şi dărăpănate se întindea o staţiune magnifică de agrement, din cărămizi, teracotă, lemn sculptat, gresie lucioasă şi fier forjat - un loc al distracţiilor şi al luxului.

Spera ca, după baie, să vadă totul cu ochii ei... şi să-şi poată ascunde durerea. . . .

Capitolul 9

Când Moona Burgess bătu la uşă şi intră în cameră, Barbara îşi terminase baia şi se îmbrăcase într-o rochie lungă şi albă.

- Mă bucur să văd că ţi-ai revenit, zâmbi Moona. Miles l-a dus pe Gregory la maşină şi o tractează acum încoace. Mâine dimineaţă, o s-o ia cineva de la un garaj din Grahamstown. După cină, mă tem că va trebui ca tu şi Gregory să vă distraţi singuri.

în ochii negri îi apăru o licărire ştrengărească.

- Totuşi, nu cred c-o să vă fie prea greu.

Barbara conchise că era mai bine să nu discute despre, acest lucru şi nu făcu decât să zâmbească.

- Bine, Moona. Sună minunat.

Băură în barul principal, care avea un magnific plafon boltit şi o arcadă mexicană încadrate de plante în jardiniere.

- Pentru Acapulco, ridică Gregory paharul.

- Şi pentru primii noştri oaspeţi, răspunse veselă Moona. Fie-le dat să se întoarcă la Acapulco în viitorul nu prea îndepărtat.

- Auzi, auzi! râse satisfăcut Miles.

.- Mâine, vă puteţi distra vizitând toată staţiunea, continuă Moona, apoi Miles vă va împrumuta Land Rover-ul ca să vă duceţi la rezervaţia de vânat. Apropo, avem chiar şi rinoceri. Suntem foarte mulţumiţi cu ce-am făcut, cunoaşteţi sentimentul. Nu-i aşa, Miles?

Zâmbind aprobator spre frumoasa lui soţie, Miles spuse:

- într-adevăr. Aşadar, pentru noi şi pentru toţi cei ce vor fi oaspeţi la Acapulco.

Gregory ciocni cu Barbara.

- Să bem şi pentru Moona şi Miles.

- Şi pentru Barbara şi Gregory, replică Moona.

Masa, delicioasă, fu consumată într-o atmosferă veselă şi luă sfârşit, iar Barbara o întrebă pe Moona dacă putea da un telefon.

- Te rog, răspunse Moona. Foloseşte-l pe cel de la recepţie, dacă vrei. Nu te aude nimeni. Mâine la ora asta, însă, va fi cu totul altceva. Miles n-a studiat degeaba publicitatea.

Legătura se făcu imediat, iar Barbara auzi în receptor vocea Reinei:

- Alo, aici reşedinţa lui Sir Basil Harvester.

- Pot vorbi cu Sir Basil sau cu Lilian? întrebă Barbara, simţind că începea să tremure.

- Cine întreabă? se interesă Reina, cu o voce afectată.

- Barbara Knight la telefon, Reina.

- Bănuiam eu.

Glasul Reinei păru să şfichiuiască prin telefon.

- Ai devenit o adevărată actriţă, nu-i aşa? Am aflat că tu erai la volan.

- Reina, replică Barbara, nu vreau să pierd timpul, întâmplător, e un apel interurban şi trebuie să vorbesc cu Sir
Basil sau cu Lilian. în plus, sunt şi foarte obosită şi... nu mă simt prea bine. N-am chef de certuri la telefon.

- Eu n-aş spune la fel. Aş zice, Barbara, că te simţi foarte bine. E clar că ştii cum să-ţi pui planurile în aplicare, chiar dacă pen tru asta trebuie să dai o maşină peste cap. Faci ca o căutătoare de avere obişnuită să pară... să pară o biată impostoare.

- Iar tu mă faci să-mi vină *rău!* se răsti Barbara, ameţită de dezgust. Vrei, te rog, să laşi telefonul în pace?

-- Cred că Rod Haden nu avea destul de oferit, continuă Reina, aşa ţi-ai spus, nu?

- N-ai tu căderea să judeci. Opinia ta nu contează pentru mine, Reina, avum vrei să mă laşi să vorbesc?

- Opinia mea va conta pentru tine cu prima ocazie care se va ivi, îţi promit. N-am de gând să stau cu mâinile-n sân, privind cum te vâri cu de-a sila în casa Harvester, asta-i sigur. E uluitor ce pot face banii dintr-o biată stenografă amărâtă, mai ales când există şi un fiu atrăgător pentru cazurile când nu prea ţine figura cu şeful.

Cu un gest de abandon, Barbara închise telefonul şi rămase privindu-l şocată şi neîncrezătoare, închise o clipă ochii, într-un efort de a-şi alunga gândurile, iar când ridică privirea se pomeni faţă-n faţă cu Gregory.

- Ce e? întreba el. Pari tulburată.

- N-am... nimic, se bâlbâi ea. încercam să... vorbesc cu cineva, şi... n-am reuşit, atâta tot.

îi văzu ochii schimbându-se, apoi Gregory spuse:

- Lasă-mă să formez eu numărul.

Barbara se grăbi să răspundă:

- Nu, am să încerc mai târziu... nu acum.
- Ai vorbit cu Rod Haden? întrebă el scurt.
- Nu, în nici un caz.

Se priviră lung. Barbara voia să-i spună despre Reina, dar găsi mai prudent să n-o facă. în fond, Reina era fina lui Sir Basil.

- Nu i-ai telefonat, Barbara?
- Nu. Tocmai ţi-am spus.
- Nu s-ar putea ca tatăl meu, sau Lilian, să te fi tulburat aşa, nu? '
- într-adevăr. Şi-n plus, nu sunt tulburată. N-am putut face legătura, atâta tot. A fost un număr greşit.

Se ridică, simţindu-se dintr-o dată slăbită.

- Voi încerca din nou, când legătura va merge mai bine. Mâine, poate.
- La ora asta, liniile ar trebui să fie destul de libere, replică el cam nervos. Lasă-mă să mai încerc o dată. O să te simţi mai bine, dacă reuşeşti să vorbeşti.
- Nu, sincer, mai bine nu.

Gregory ridică din umeri.

- Mă rog, dacă aşa preferi...

Barbara îşi dădea seama că^ n-o credea. După o scurtă tăcere, Gregory spuse:

- Miles şi Moona pregătesc ultimele amănunte pentru marea zi de mâine. Se tem să nu întârzie florile. Ar fi trebuit să sosească azi, de la Port Elizabeth. înţeleg, însă, că au primit asigurări că florile vor ajunge la timp. Să sperăm că va fi aşa.
- Tipic... murmură Barbara.
- Tipic pentru ce? Pari cam distrată. Nu vrei să te întorci în pat, Barbara?

- Nu, răspunse ea, făcând un efort să gândească limpede. Am vrut să spun că e tipic să apară încurcături în ultimul moment.

- Mă rog, o privi el amuzat, nu e obligatoriu să laşi aceste încurcături să te tulbure. Nu vrei să ascultăm puţină muzică?

Barbara făcu un efort să-l privească în ochi.

- Ar fi fermecător.

Când ajunseră în discotecă, o găsiră acolo pe Moona.

- încăperea asta e izolată fonic, Dumnezeu ştie de ce, râse ea, doar dacă nu cumva arhitecţii s-au gândit că zgomotul ar putea să deranjeze animalele din rezervaţie. Am pus deoparte multe piese soul, toate sunt aici. Nu ştiu ce gusturi aveţi voi,... dar eu ador soul-ul. Dacă preferaţi altceva, puteţi să alegeţi j de-aici.

- Te-ai deranjat atâta pentru noi, cu toate... remarcă Barbara.

- V-am mai spus, suntem încântaţi să vă găzduim la noi. Vorbesc serios. O să bem ceva înainte de culcare, Miles şi cu mine avem mare nevoie. E o minune că mai sutem împreună. . Eu l-am ameninţat că-l părăsesc, iar el m-a ameninţat cu acelaşi J lucru. Atâtea probleme tot apar, probleme la care nu te gândeşti până-n ultima clipă.

Aruncă o privire în jur.

- Ei, atunci vă las. Aveţi toată discoteca la dispoziţie.

Pardoseala era acoperită cu o mochetă albastră, iar scaunele şi taburetele de la bar erau tapiţate cu un albastru mai închis, în timp ce diverse perne corai risipite adăugau pete de culoare.

- Nu-mi vine să cred că am locuit aici, spuse Barbara. Poate că în lumina zilei voi putea să mă identific cu exteriorul, deşi

^mă îndoiesc. Par să se fi schimbat atât de multe, cu excepţia -•colinelor din depărtare, desigur, şi a câte unui copac sau arbust, dacă au mai rămas.

- în momentul de faţă, răspunse încet Gregory, vreau să (uiţi de toate şi să te identifici cu prezentul, cu noi.

Se apropie de ea.

- Nu poţi merge înapoi, Barbara, numai înainte.

- Da, ştiu, spuse ea cu voce mică. întâmplător, asta am încercat să fac tot timpul. Mereu încerc să mă propulsez total în rolul de secretară personală a lui Sir Basil. Am căutat să privesc înainte... M-a ajutat şi munca mea...

, - încerci să priveşti înainte, cu excepţia momentelor când te plimbi pe metereze, replică el cu o tandreţe surprinzătoare. Barbara ridică uşor din umeri.

- Da, mă tem că aşa e.

- Acolo îţi simţi singurătatea, zâmbi el. Vezi, încep să te înţeleg.

- începi? Sunt foarte uşor de înţeles. De fapt, chiar prea uşor, uneori.

Coborî privirea, apoi ridică ochii şi, câteva momente, se uitară lung unul la altul.

- N-aş spune, comentă el.

, ^ - De ce nu? întâmplător, e adevărat.

- Pentru mine, ai mai multe imagini diferite.

- Mă rog, mi se pare cam... surprinzător aşa ceva. Care sunt] acele imagini?

- Prima: o fată într-un caftan auriu subţire, cu păr arămiu *l -şi* ochi de jad, care părea să se asorteze cu mochetele aurii Kmiţoase de pe pardoselile de aramăx C\ fată pe care o voi

.U

identifica mereu cu casa mea şi cu muzica foarte potrivită pe care o alesese lilian. Am ridicat privirea şi te-am văzut stând acolo... -Ai o fantezie bogată, răspunse Barbara, simţind că bătăile inimii începeau să-i îngreuneze respiraţia.

- Şi pe urmă, Barbara, mai e şi imaginea unei fete pe metereze, cu o faţa arătând tânără şi... aproape sălbatică, în singurătatea ei.

Ochii ei păreau imenşi. Aceea era o latură a lui Gregory Harvester pe care n-o cunoştea.

- Uneori simt nevoia să fiu singură acolo, mărturisi ea.

Gregoiy îşi îndreptă spatele, ţinând cu grijă un disc în " echilibru, între degete.

- Mai e şi o fată aşezată la un birou, un birou mult prea mare pentru ea. Imediat ce am văzut-o, m-am gândit că tatăl meu va avea nevoie de altă secretară.

Privirea ei surprinsă îl urmări în timp ce punea discul pe platan, îi simţi tensiunea când se duse la bar şi turnă de băut în două pahare, iar după ce luă paharul din mâna lui sorbi imediat o înghiţitură, simţind nevoia să facă ceva pentru a-şi ascunde sentimentele.

Muzica era aşa cum promisese Moona - soul pur.

- Şi mai este imaginea unei fete, continuă Gregory, în fustă mini neagră, cu un pulovăr fin, de un roz şocant. O fată cu cio rapi negri de plasă. O fată pe care încercam s-o identific cu Rod Haden şi nu puteam, până când am fost nevoit, găsind-o în aceeaşi maşină cu el. De fapt, momentul acela nu l-am înţeles niciodată.

- Nu vreau să vorbesc despre Rod Haden, răspunse ea repede.

Gregory îşi înălţă sprâncenele negre.

- Nu?

-Nu.

- Ei bine, nici eu nu vreau, întâmplător, dar să ne întoarcem la fata mea.

- Care fată?

Nevoia de a auzi mai mult o lua în stăpânire.

- Fata cu păr roşcat şi ochi verzi ca jadul. De astă dată, mă gândesc la ea aşa cum arăta când a apărut într-un costum de baie negru cu roz. Pe plajă s-a stârnit dintr-o dată vântul, iar ea dânsa în timp ce nisipul îi înţepa picioarele, arătând curios de copilăreşte, înfăţişarea asta copilărească a fost deosebit de remarcabilă când a venit la fereastra unei case din grădina de ceai, pentru că întâmplător purta o cămaşă de noapte din bumbac, mai mare cu câteva numere. Expresia ei şocată, când m-a văzut, contrasta straniu cu timpurile permisive în care trăim.

Dintr-o dată, Barbara izbucni în râs.

- Pentru numele lui Dumnezeu, câte imagini sunt?

- Să nu ne amăgim, răspunse el, punându-şi paharul aburit pe bar.

Cu un fior de panică, Barbara îl văzu venind spre ea. Ii luă paharul dintre degetele amorţite şi îl puse lângă al lui.

- Barbara, sunt topit după tine, spuse el încet.

Un val de căldură păru să izbucnească în spaţiul care-i despărţea.

- M-am îndrăgostit.

Când o sărută, Barbara nu se opuse, apoi, pradă emoţiei, îi răspunse cu însufleţire.

După un timp, se despărţiră.

- N^nu ştiam... şopti ea încet.

- Nu săruţi ca o fată îndrăgostită de Rod Haden, Barbara, replică el cu o nervozitate neaşteptată.

- *Nu* sunt îndrăgostită de Rod Haden, răspunse ea. Sunt... îndrăgostită de tine. Mă şi mir că n-ai ghicit, de fapt.

Dansară o vreme, până când Gregory spuse:

- Nu cred că e bine să mai continuăm, după socul pe care l-ai suferit acum câteva ore.

- Mă simt foarte bine, răspunse ea, dacă stau să mă gândesc cum mă simţeam după accident.

- Ei, atunci să rămână aşa, zâmbi Gregory. Nu vreau să ai o recădere.

Când Moona şi Miles Burgess veniră sa-şi bea împreună cu ei păhărelul dinainte de culcare, Moona spuse:

- Arătaţi ca doi îndrăgostiţi.

- Nici nu mă mir. •,,

Gregory ridică mâna Barbarei şi-i sărută degetele.

- *Suntem* îndrăgostiţi.

- Ei, felicitări! se lumină Ia faţă Moona, încântată.

- Se impune un toast, adăugă şi.Miles.

Mai târziu, Gregory o conduse pe Barbara în curtea interioară care ducea spre camera ei. Cerul era spuzit de stele, iar pe iarbă lucea rouă.

- Noapte bună, îi ură el, ridicându-i faţa. O să fie totul în regulă? N-o să te fure melancolia, nu?

- Nu. Cel puţin, aşa cred. Constat că nu pot să mă iden tific cu Acapulco. E ca un vis - totul s-a schimbat atât de mult...

Privindu-l, se simţi colpeşită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. După un moment, îl întrebă:

- Dar tu? în fond, maşina s-a stricat, întâlnirea cu Adrian Price o să se amâne, şi va trebui să telefonezi la Port Elizabeth ca să explici întârzierea.

- Lasă totul în seama mea, dar crede-mă când spun că n-anrsă-mi rumeg gândurile.

O luă în braţe, iar Barbara se simţi înfiorată de atingerea lui.

- Somn uşor, îi mai spuse el încet şi, întorcându-se, coborî treptele.

în timp ce se pregătea de culcare, Barbara îşi dădu seama că era frântă de oboseală. Gregory avusese dreptate să întrerupă dansul. Se duse de două ori la uşă şi privi afară, în noapte. Oare chiar crescuse pe acele locuri? Privise, visătoare, aceiaşi munţi de la orizont?

îngrozită să nu sufere de insomnie, se vârî în pat, dar adormi aproape pe loc.

Când se întoarseră cu Land Rover-ul din rezervaţia de vânat, florile sosiseră cu un furgon de livrări speciale, iar în jurul piscinei fuseseră instalate umbrele purpurii. Aranjamentele de fructe şi nuci completau decorul exotic. Barbara se oferi s-o ajute pe Moona la aranjatul florilor.

- Astea ar fi trebuit să vină *ieri,* se tângui Moona, epuizată. Eşti o comoară, Barbara. Nu ştiu cum m-as fi descurcat în ultimul moment, fără tine.

- Important e că au sosit, Moona, o consolă Barbara.

- Da, cred că se poate spune şi aşa. Iubito, vreo să aduci trandafirii ăia roz aici, te rog? Nu-i aşa că ghivecele parcă ar fi de pe altă lume?

în timpul după-amiezii începu să se adune lumea - clienţi plătitori, dornici să fie printre primii care-şi petreceau o vacanţă în fabulosul Acapulco.

- La mine, secretul tău e în deplină siguranţă, şopti
Gregory la un moment dat, cu o licărire ironică în ochi.

Privindu-l fără sa înţeleagă, Barbara întrebă:

- Se... secretul meu?
- Da, că mă iubeşti.
-A...

Simţi că i se înroşeau obrajii şi râse cu sfială.

- Sunt sigură că se vede.
- Chiar mă iubeşti? o întrebă el.
- Ştii bine că da. *Trebuie* să ştii, de-acum.
- Prea mulţi bărbaţi stau cu ochii pe tine.
- Ai o imaginaţie extraordinară, râse ea. Cu toate fetele astea frumoase care împodobesc piscina, nu mai au nevoie să se uite la mine.
- Nu? Aici te înşeli amarnic. Eşti cea mai frumoasă fata din staţiune.

Barbara râse fericită, cu atât mai mult cu cât reuşise să vorbească la telefon cu Sir Basil şi cu Lilian. Amândoi se purtaseră minunat, asigurând-o că accidentul i s-ar fi putut întâmpla oricui şi că nu-i interesa decât că ea şi Gregory nu păţiseră nimic.

După-amiază, înotară. Privind culorile imposibile ale norilor în asfinţit, Barbara se pomeni gândindu-se că se simţea aproape ca într-o lună de miere.

Tocmai îşi beau aperitivele dinainte de cină, în barul principal, când apăru Reina Geray, cu un mic zâmbet de triumf pe buze.

Capitolul 10

- Eşti persistentă, trebuie să recunosc, spuse Reina, sfredelind cu privirea faţa Barbarei. Dacă nu reuşeşti din prima, încerci, încerci şi iar încerci. Asta-i deviza ta în viaţă?

Gregory o privi derutat un moment, apoi se ridică de pe taburet.

- Ce dracu' cauţi aici? întrebă el.
- Am să-ţi spun. întâmplător, absolut întâmplător, am aflat că şi *Rod Haden* venea aici. Te las pe dumneata să lămureşti povestea asta, domnule Harvester. Oricum, m-am hotărât pe loc să profit şi eu de gala inaugurală, întâmplător, am auzit totul despre ea.

Barbara tăcea, năucită. Un moment, fu paralizată de şoc, la auzul cuvintelor celeilalte fete. Rod? Acolo?

- După ce am mers cu maşina ore întregi pe-o căldură infernală, continuă Reina, simt că-mi ies din minţi dacă nu fac o baie. în caz că te întrebi, întâmplător, unde-i Rod, Barbara, tocmai bagă maşina în garaj. Am dedus că voi doi veţi fi aici înainte de cină, la fel ca toată lumea. Pe curând.

După plecarea ei, Gregory se aşeză la loc pe taburet, în timp ce Barbara îl privea cu ochi mari.

- Evident, spuse el rece, mi-a scăpat ceva. Despre ce e vorba? Ai idee?

- N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Barbara, încercând să-şi păstreze calmul. Sunt complet uluită.

- Nici cea mai vagă idee?

- Absolut, încerc şi eu să înţeleg.

- Poate e rezultatul telefonului pe care l-ai dat aseară?

- Aseară? repetă ea, cu vocea întretăiată, clipind din ochi, nedumerită. Dar aseară am telefonat la castel.

- Serios? Şi azi ai dat telefon din nou?

- Da. Cred că ţi-am explicat ce s-a întâmplat aseară. N-am... n-am reuşit să prind legătura.

- Nu, sigur că n-ai reuşit. Ai prins legătura cu Rod Haden, nu-i aşa? Acum se vede clar. Ai fost supărată când Rod ţi-a spus c-o aduce şi pe Reina cu el?

Barbara îl privi deznădăjduită, apoi exclamă:

- Gregory, cum poţi crede una ca asta?

- Vrei să spui că nu ştii de ce-a venit Rod Haden aici? De ce altceva să fi venit, dacă nu pentru că tu i-ai spus unde erai?

- Ţi-am mai spus că nu ştiu ce caută aici. în nici un caz nu l-am invitat eu. N-are nici un sens.

- întâmplător, eu sunt mai realist, Barbara. I-ai telefonat lui Rod şi, chiar dacă nu l-ai chemat efectiv aici, probabil ăsta-i rezultatul. Cunosc obiceiul Reinei de a înflori lucrurile când îi vine Ia socoteală. Totuşi, e clar că tu şi Rod v-aţi certat aseară la telefon, şi încep să înţeleg torul, în nici un caz nu te-ai fi

certat cu tatăl meu, nici cu Lilian. Fără îndoială, Haden a menţionat faptul ca avea s-o aducă şi pe Reina, ca să se răzbune pentru că tu ai venit cu mine.

Dintr-o mişcare bruscă, Barbara se ridică în picioare.

- Refuz să mai ascult insultele astea, spuse ea furioasă. Fără îndoială, Reina se felicită pentru că a înregistrat încă o victo rie. As... as putea să scriu chiar şi o teză de doctorat despre ea. Şi ţi-as putea spune şi ţie câteva lucruri, dar e clar că nu m-ai asculta.
îşi dădu seama că oamenii din jur o priveau. -Aşa că, n-ai decât să crezi ce vrei, încheie ea în şoaptă. De pe taburet, Gregory o privi cu reproş, apoi se ridică lângă ea.

- Şi ce altceva să cred? întrebă el încet. Să accept ideea că Rod a venit aici din alt motiv decât ca sa te întâlnească pe tine?

- Acceptă ce vrei. Puţin îmi pasă.

Un moment, se priviră întrebători, după care, cu o sălbăticie pe care nu şi-o putea controla, Barbara îi întoarse spatele şi plecă în fugă. Vag, îşi dădu seama că Gregory o urma.

Când ajunse în camera ei, încuie uşa, fără să dea atenţie bătăilor în uşă. într-un târziu, ciocănelile încetară, iar nu peste mult începu să sune telefonul. Barbara luă receptorul din furcă fără să răspundă, apoi îl puse la loc.

Principalul era să plece de la Acapulco. Dacă ajungea până în Grahamstown, se putea caza la un hotel, aranjând să ajungă la Port Elizabeth în timp util pentru conferinţe, îşi schimbă rochia lungă cu un costum cu pantaloni şi, când fu gata, deschise uşa şi porni spre coridorul boltit care ducea pe terasa restaurantului.

Câteva persoane stăteau de vorbă, în picioare. Era prea devreme'pentru cină, şi majoritatea oamenilor erau încă la bar, în saloane sau în camere. Barbara se apropie de un tânăr bărbos pe care-l văzuse făcând fotografii.

- Scuzaţi-mă, începu ea cu un zâmbet forţat, nu cumva ştiţi |

pe cineva care m-ar putea duce până la Grahamstown, sau poate chiar la Port Elizabeth, unde trebuie să ajung?

- Aţi venit la omul potrivit, îi zâmbi tânărul. Plec la Port] Elizabeth cam peste... ăă,,. să zicem, o jumătate de oră.

- Serios? râse ea uşurată. Nu se aşteptase să fie atât dej uşor.

- Da, de ce? Nu mă credeţi?

- Ba da, vă cred, răspunse Barbara zâmbind, căci tânărul era simpatic. Numai că nu-mi vine să cred ce noroc am. Apropo, pot să-mi aduc şi bagajele? Am doar două valize mici şi foarte uşoare.

- Aduceţi-vă câte bagaje vreţi, Fiat-ul meu e complet gol. Va fi o plăcere.

- Vă mulţumesc. Unde ne întâlnim?

- Aici, dacă vă convine. Apropo, veţi călători cu Bill Mackenzie, la ordinele dumneavoastră, domnişoară.

-Atunci, ne vedem aici peste o jumătate de oră. Iar eu sunt Barbara Knight, şi nici nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt.

Revenind în cameră, Barbara scrise în grabă un bilet pentru Moona şi Miles Burgess, mulţumindu-le pentru ospitalitate şi cerându-le iertare pentru că fugea fără să-şi ia rămas bun, apoi îi scrise un mesaj lui Gregory, spunându-i pur şi simplu că găsise pe cineva care s-o ia cu maşina. Adăugă că urma să participe la conferinţă, în interesul firmei Harvester şi în

calitatea ei de secretară a lui Sir Basil. „Totuşi", scrise ea în continuare, „la întoarcerea în Natal am să-mi înaintez demisia."

Spre marea ei uşurare, îl găsi pe Bill Mackenzie aşteptând-o.

Drumul decurse fără evenimente. Bill Mackenzie conducea repede, dar prudent. Nu avea pretenţii absurde şi conversa încontinuu. La Grahamstown, se opriră să bea o cafea, iar Bill telefona la un hotel din Port Elizabeth şi-i rezervă o cameră. După ce ajunseră acolo, când rămase singură în cameră, Barbara îşi permise în sfârşit să plângă. Fericirea ei se risipise la fel de repede pe cât apăruse. Dragostea fusese sfârşitul singurătăţii, dar acum se afla din nou în locul de unde pornise. Faptul că-şi permisese să se îndrăgostească de fiul patronului fusese greşeala ei, cea mai mare greşeală cu putinţă.

Aşteptă până în seara următoare la ora sase, când telefona la hotelul unde ar fi trebuit sa locuiască şi ceru cu domnul Gregory Harvester.

Imediat ce-i auzi vocea, Gregory întrebă:

- De unde vorbeşti?

în glas i se simţea îngrijorarea.

- Nu contează de unde vorbesc. N-ai nici un motiv să ştii, răspunse ea repezit. Ţi-am telefonat aşa cum am promis. Acum, dacă-mi dai instrucţiunile...

- Vin să te iau, o întrerupse el, nervos. Unde eşti?

- Am să iau un taxi, se încăpăţâna Barbara.

- Sunt cu maşina. Fii rezonabilă, Barbara.

- *Eu* nu sunt rezonabilă? replică ea sarcastic. N-aş crede.

- Mă rog, e o chestiune de opinie. Era să-mi pierd minţile din cauza ta.

- N-am de gând să te las să vii după mine, spuse ea după un moment, şi cu asta am terminat. Aşa că, îmi dai instrucţiunile sau nu? Totuşi, aş vrea să clarific *un* lucru, am de gând să mă întorc în Natal cu avionul. N-am nici cea mai vagă intenţie sa mai călătoresc cu tine.

- N-ai să faci aşa ceva.

- Ba te asigur că exact asta am să fac.

- Mai vorbim noi, când o fi momentul. Totuşi, dacă ţii neapărat sa iei taxiul, n-ai decât. Sperasem să-ţi spun multe, Barbara, în maşină, înainte de conferinţă.

- Eu n-am nimic să-ţi spun. Nimic. Şi de fapt, nici nu vreau să te mai văd. Numai că n-am încotro. Acum nu mai pot bate în retragere, până când se termină conferinţele.

Ochii ei verzi ca jadul se umpluseră de lacrimi.

- Barbara...

- Nu mă lua pe mine cu Barbara! i-o reteză ea, înverşunată.; Te-ai purtat execrabil.

- Pune-o pe seama geloziei... îmi pare rău. Vreau să ştii că am aflat adevărul despre vizita lui Rod şi a Reinei la Acapulco. M-am pripit, acum îmi dau seama. M-am repezit să trag o concluzie greşită.

- Ţi-a luat cam mult până să afli. Destul de mult ca să...

Lăsă fraza în aer. Voise să spună „destul de mult ca să mă fi pierdut", dar nu era sigură că Gregory o dorise cu adevărat.

- Acum trebuie să plec.

- Nu închide încă. Lasa-mă să-ţi spun cum a ajuns Rod la staţiune. Nici nu ştiuse că erai acolo, iar Reina nu i-a spus. Ce avea de gând să facă în continuare, habar n-am.

- Nu sunt plătită de Sir Basil ca să fac speculaţii pe seama comportamentului finei lui, se răsti Barbara. Dacă nu-mi dai instrucţiunile, poţi să-ţi angajezi o stenografă şi să-i explici tatălui tău motivul.

- întâmplător, nu cred că e o idee prea bună, aşa că acum am să închid. Totuşi, vreau să ştii că te iubesc.

Barbara simţi că încep să tremure.

- Spune-mi unde eşti, Barbara.

- Nu, refuză ea, înghiţindu-şi lacrimile. Ne întâlnim acolo. Sunt prea umilită şi distrusă.

O aştepta în holul lifturilor de la Harvester International din Port Elizabeth, iar ambianţa pardoselii de travertin, cu chenare de marmură, pereţii tapetaţi în mătase şi firidele boltite, căptuşite cu folie aurie în care se reflectau candelabrele de cristal suspendate în ele, impunea o stare de spirit aparte pentru întâlnirea lor.

Luând-o de braţ, Gregoiy spuse încet:

- Te-am căutat prin tot Grahamstown-ul. Ştii asta? Scrisoarea ta era neclară.

Privindu-i chipul, Barbara simţi un val de emoţii contradictorii.

Gregoiy se uită la ceas.

- N-avem mult timp să stăm de vorbă, dar vreau să fie clar, înapoi nu pleci.

- Nu? replică ea încet, dar cu un sarcasm inconfundabil. Atâta vreme cât mă întorc ca să-mi scriu cererea de demisie, nu prea contează cum plec.

- Asta rămâne de văzut.

În tonul lui se simţea o notă de autoritate rece.

Fără tragere de inimă, Barbara îl lăsă s-o ia de braţ şi s-o conducă spre lift.

Când conferinţa luă sfârşit, se servi ceaiul în sala de recepţii, printre murmurele de glasuri bărbăteşti punctate de vocile şi râsetele fetelor prezente.

- Vom folosi biroul rezervat tatălui meu, spuse încet şi autoritar Gregory, conducând-o într-o încăpere elegantă.

Fără nici un preambul, îi luă agenda şi pixul şi le puse pe masă. Apoi îi luă de pe braţ şi poşeta, punând-o lângă ele.

- Să nu încapă nici o îndoială, Barbara, te *iubesc.*

Barbara îl privi şocată.

- Nu...! îl rugă ea. Te rog, nu. Nici nu vreau să mă gândesc. Sunt... m-am... mi s-a acrit de toate.

Luându-şi agenda, adăugă:

- Nu-mi datorezi nici o explicaţie. Sunt gata să începem oricând.

îl văzu tresărind uşor.

- Ascultă-mă până la capăt, îi ceru el nervos. Vreau să ştii că, înainte de a pleca din Acapulco, am reuşit să aflu cum ajunsese Rod Haden acolo.

- Ei bine, eu nu vreau să discut despre asta. Ai crezut-o pe Reina, nu pe mine, cu toate că-mi declaraseşi dragoste.

- Când Reina a intrat în bar şi mi-a spus că venise Rod Haden, prima mea reacţie a fost de furie oarbă. N-ar fi fost prima oară când Reina făcea aşa ceva, aflând unde eram. întâmplător, e complet imprevizibilă. Faptul că tatăl ei a fost cel mai bun prieten al tatălui meu nu are nici o importanţă, nu

face din ea o persoană plăcută. Tatăl meu s-a ales cu o fină imposibilă şi as spune chiar că Reina a fost şi este o sursă permanentă de griji şi situaţii penibile pentru el. Barbara îi întoarse spatele.

- De ce să mai continuăm? S-a terminat. Ţi-ai dovedit... aşa... aşa-zisa iubire pentru mine, Gregory.

- Dimpotrivă, iubirea mea pentru tine e oricum, numai „asa-zisă" nu. Fapt e că în ultima vreme Reina şi Rod au început să se întâlnească destul de des. Se pare că l-a cunos cut pe Rod când ai fost tu în Italia ultima oară.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Barbara, ştii unde lucrează Rod?

- Nu. Nu-i ştiu decât numărul de telefon. A lucrat la Erskine, dar s-a transferat şi nu-mi face confidenţe.

Îi venea să strige: „Nu ştii că te *iubesc?"*

- Nu ştiai că lucrează la o agenţie de turism?

- Nu. Ce importanţă are?

- Rod a fost trimis de filiala din Uvongate la inaugurare. Când Reina a aflat, i s-au aprins toate beculeţele. I-a cerut lui Rod s-o ia cu el. Ştia că putea găsi uşor o cameră la Acapulco - în fond, încă nu se deschisese pentru public.

Pe Barbara o învise curiozitatea.

- Rod ştia că ne aflam la Acapulco, faptul că avusese loc un accident?

- N-a aflat decât la sosire. De data asta, Haden n-a avut nici o vină. De ce crezi că s-a grăbit Reina să ne găsească prima? Ca să apuce să-şi facă numărul. După aceea, aş fi avut de ales între cuvântul ei, al tău şi al lui Rod. Nimic mai simplu.

Barbara se uită la ceas.

- Eşti gata să-mi dictezi telegramele alea? Timpul trece şi, dacă vrei să fie trimise azi, ar fi bine să te grăbeşti. Şi spuneai că ar mai fi şi nişte scrisori.

încercă să-şi ascundă tremurul din voce, dregându-şi glasul. Voia să-l rănească pe Gregory la fel de dureros cum o rănise şi el pe ea.

-Apropo, te aşteaptă o cameră cu balcon şi baie, la Golden Oriei, spuse el. Aşa că, după ce terminăm aici, te duc să-ţi iei lucrurile şi să te muţi la Oriei, cu mine.

- Nu va fi nevoie, stau foarte bine acolo unde m-am cazat. Nu intenţionez să plec.

- Vei face cum spun eu, Barbara. Vorbesc serios. Şi-acum, termină cu prostiile.

O străbătu un soc de emoţie. Voise să riposteze, dar nu făcu decât să ridice din umeri.

- în regulă, răspunse ea încet, pufnind cu furie.

După ce termină de scris, întrebă:

- Unde le bat la maşină?

- Pe aici, răspunse Gregory.

Urmându-l, Barbara ajunse într-o încăpere mică, la capătul coridorului.

- Este şi un telefon, în caz că vrei să vorbeşti cu cineva, adăugă el sarcastic. Când termini, să mi le aduci pe toate la semnat. Mă găseşti tot aici. După aceea, să-mi dai numele hotelului, şi mergem împreună.

Când termină dactilografierea scrisorilor, Barbara se rezemă de spătar şi închise un moment ochii, înainte de a i le duce lui Gregory.

- Mulţumesc, spuse el rece, termin imediat. Ai trimis telegramele?

- Da, imediat ce le-ai revăzut.
- Bine.

în clădire se lăsase liniştea. Candelabrele de cristal, suspendate în firidele boltite şi căptuşite cu folie de aur, scânteiau magnific.

- Pe-aici, o chemă Gregory. Maşina mea e la subsol,

în maşină, o întrebă:

-încotro?

Barbara îi dădu adresa hotelului.

- De unde-ai ştiut de hotelul ăsta?
- Nu-l ştiam. Bill Mackenzie mi l-a recomadat.
- Bill Mackenzie?

Superioritatea liii repezită o irita, dar în acelaşi timp o şi fascina.

- Tipul care te-a adus aici?

întrebarea fusese rostită pe un ton ostil. Nu-i răspunse, aşa că Gregory insistă:

- De ce nu-mi răspunzi, Barbara?
- De obicei, când ezit, am motive întemeiate. În cazul de faţă, nu cred că te priveşte.
- Nu? întâmplător, mă priveşte foarte mult. La fel de întâm plător, răspund de tine. Dacă-ţi faci un obicei din a te urca în maşini cu necunoscuţi, cine ştie ce poate să ţi se întâmple.
- Cred că depind numai de mine.
- Nu şi atâta vreme cât eşti în grija mea, se răsti el. Ăsta-i hotelul?

-Da.

- Voi aranja să ţi se aducă valizele.
- De fapt, sunt doar... pe jumătate împachetate. Nu ştiam că urma să plec de-aici. Va trebui să aştepţi.

Hotelul *lui,* desigur, avea vedere spre ocean, în salonul principal, ambianţa tradiţională era creată cu ajutorul covoarelor orientale, al mobilierului stil şi al culorilor discrete. Barbara fu condusă într-un apartament cu balcon la mare. Era complet deprimată. Totuşi, întrucât avea să locuiască acolo până la sfârşitul conferinţelor, începu să-şi despacheteze lucrurile, înainte de a face o baie şi a se îmbrăca pentru cină.

Telefonul o smulse din gânduri. Ezitând, ridică receptorul.

- Ne vedem jos, în zece minute, spuse Gregory. Vom bea ceva înainte de cină.

- Foarte bine, răspunse Barbara pe acelaşi ton precis pe care-l folosea când vorbea cu Sir Basil.

în timp ce-şi beau aperitivele în salon, Gregory rămase rece şi politicos, dar Barbara, chiar şi fără să-l privească, ştia că o studia gânditor.

La cină, Greg spuse:

- Barbara, recunoscându-mi toate greşelile, consider că te-ai comportat nerezonabil când ai plecat din Acapulco. Dacă rămâneai, am fi putut rezolva totul între noi. Cu siguranţă, am fi aflat adevărul despre sosirea lui Haden.

- Da, dar m-ai fi cezut? întrebă ea. N-as crede. Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna te-ai grăbit să mă critici. Niciodată nu mi-ai acordat beneficiul îndoielii. Aşa că...

Ridică din umeri.

- Cred că nu mai e nimic de rezolvat. Mai bine s-o lăsăm baltă. N-avem ce să ne mai spunem.

Şi coborî ochii, studiind demonstrativ lista.

Capitolul 11

În seara următoare, după ce luaseră din nou cina împreună la Godeln Oriei, Gregoiy o întrebă:

- Barbara, ai dori să faci ceva anume?
- Ce vrei să spui? întrebă ea, ridicând privirea.
- Ai vrea să mergem undeva? La un spectacol? La un night-club?
- Nu, mulţumesc. De fapt, sunt destul de obosită.
- înţeleg. Mă rog, ridică el din umeri, cum vrei. Totuşi, ar fi bine să te previn că la sfârşitul conferinţelor va avea loc o recepţie, urmată de un dineu cu dans la Supper Glub. Va trebui să participăm amândoi.

Barbara avu impresia că sesiza o aroganţă trufaşă şi nepăsătoare, aşa că răspunse doar atât:

- Am înţeles.

După cină, Barbara urcă în camera ei, dar nu reuşi să-şi găsească liniştea. De ce nu acceptase invitaţia lui Gregory de a ieși cu el în oraș? Cum să afle dacă ţinea într-adevăr la ea? Prin minte i se învălmăşeau tot felul de întrebări...

Peste câtva timp, coborî în salonul principal, cu un aer sigur de sine pe care învăţase să-l simuleze de-a lungul anilor de singurătate. Câţiva bărbaţi o priviră cu interes, în timp ce se aşeza într-un fotoliu şi lua o revistă de pe măsuţă. Comandă şi o cafea.

- Bună seara, domnişoară Knight.

Barbara ridică privirea. Era unul dintre participanţii la conferinţe, dar nu-şi amintea numele lui.

- Bună seara, zâmbi ea mecanic.

- Se poate? întrebă omul, arătând spre fotoliul liber de lângă ea. Păreţi cam singură...

- Vă rog.

- Aşteptaţi pe cineva?

- Nu. De fapt, mă pregăteam să mă întorc în camera mea, spuse Barbara, şi-i văzu surprinderea în ochi.

- E încă devreme, răspunse el.

- Sunt foarte obosită. Ştiţi, toate acele însemnări, până la J urmă îşi spun cuvântul. De fapt, mi-am adus şi de lucru, minţi ea.

- Ei, în cazul ăsta, nu doriţi măcar să beţi ceva, înainte de culcare?

Când Gregory intră în salon, râdeau amândoi şi, un moment, o privi pe Barbara drept în ochi, cu nemulţumire" vizibilă şi nedisimulată. Barbara îl văzu cum se întorcea şii pornea spre bar.

- Şeful dumneavoastră, spuse bărbatul.

- Da, dar numai temporar. De fapt, lucrez pentru tatăl lui. Sir Basil Harvester.

- A, înţeleg. E bolnav, din câte am aflat, nu?

- Da, dar nu e nimic grav, răspunse Barbara încordată, dornică să scape cât mai repede. Cred că a exagerat cu munca. Acum, trebuie să mă scuzaţi.

Tot nu reuşise să-şi amintească numele lui.

- Aţi fost foarte amabil că aţi venit să staţi de vorbă cu mine.

Omul o conduse până la lift, unde Barbara îi mulţumi din nou. Totuşi, episodulclin salon o tulburase şi dormi prost în noaptea aceea.

* * *

Dimineaţa, Gregory spuse:

- Deci, aseară ţi-ai revenit? Suficient ca să-i ţii companie lui BarryWoods.

Erau în maşină, mergând spre conferinţa de încheiere.

- Ne-am întâlnit întâmplător, răspunse crispată Barbara, şi nici măcar nu mi-am amintit numele lui.

- Vrei să spui că n-a fost ceva aranjat?

- Nu. M-am hotărât să cobor şi să beau o cafea, iar el mi-a cerut voie să se aşeze alături şi...

Ridică din umeri.

- întrucât nefericirii îi e Urât singură, am acceptat.

- Nu păreai deosebit de nefericită.

- Ei bine, eram. Cum să dau de veste, cu surle şi tobe?

- Şi de ce erai nefericită? Ţi-e dor de Rod Haden?

După o scurtă pauză, în care-şi înfruntă sentimentul de revoltă, Barbara răspunse:

- Dacă vrei să ştii, da.

Ajunseră în oraş la apogeul orei de vârf. Şederea lor la Port Elizabeth, aproape dezastruasă, era pe terminate.

- Trebuie să-mi rezerv loc la avion, spuse Barbara şi-şi ţinu respiraţia.

- N-ai să faci aşa ceva. Te întorci cu mine, cu maşina, parcă ne înţeleseserăm, nu? replică Gregory, aruncându-i o privire furioasă. Poţi să uiţi de avion.

Sfârşitul conferinţelor era sărbătorit prin obişnuita recepţie festivă unde oamenii stau de vorbă în grupuri. Oferindu-i Barbarei un pahar, Gregory spuse:

-Cred că nu ţi-ar strica să bei ceva, după cât ai muncit.

- într-adevăr, răspunse ea, coborând privirea spre băutură. Ce este?

- Ştiu destule despre tine, replică Gregory, inclusiv ce-ţi place să bei şi ce nu.

Apoi, expresia i se schimbă.

- Hai, fii veselă, în curând ai să te întorci la Uvongate şi la Rod.

După un moment, adăugă:

-Abia aştepţi, nu-i aşa?,

- Da, răspunse ea, încercând să-i imite tonul cinic, deşi i se frângea inima de durere. Dacă aşa spui tu...

La hotel, Gregory spuse:

- Te conduc până sus.

- Nu e nevoie, răspunse Barbara, cu gândul la Supper Club, unde aveau loc dineul şi dansul.

Tocmai îşi terminase de aranjat părul, când auzi o bătaie în uşă. îl văzu afară pe Gregory şi spuse:

- îmi iau poşeta şi vin.

- Ai stat comod aici? întrebă el, aruncând o privire în cameră.

- Da. Uită-te şi tu.

- Eu stau deasupra. E aproape la fel.

Se duse pe balcon şi privi traficul de seară. Mirosul mării se simţea puternic.

- Apropo, spuse când reveni în cameră, florile au sosit cu regularitate?

- Florile? repetă nedumerită Barbara. lartă-mă, n-am ştiut că erau de la tine. Nu... nu mi se întâmplă des să primesc flori...

- Mă gândeam că s-ar putea sa te înveselească, remarcă el într-o doară.

Ajunsese atât de aproape, încât la cea mai mică mişcare s-ar fi atins.

- Atunci, să mergem, bine? propuse Gregory, retrăgându-se.

La Supper Club fusese rezervată o masă lunga pentru tot grupul. Barbara era foarte elegantă şi nimic nu arăta că încerca să înfrunte naufragiul unei povesti de dragoste. Gregory fu politicos toată seara, comentând la un moment dat:

- Arăţi uluitor, ca întotdeauna.

- Nu întotdeauna arăt aşa, replică ea. Probabil ai uitat.

în acel moment, un fotograf se apropie de locul unde dansau, iar fulgerul blitzului străluci orbitor. Barbara clipi din ochi, luată pe nepregătite, iar Gregory râse uşor. Apoi spuse:

- De fapt, n-am uitat.

La întoarcere, îi întâmpină lumina aurie discretă din holul hotelului, iar Gregory o conduse până la uşă.

A

- Vom pleca la scurt timp după micul dejun, îi spuse el, dar nu te grăbi să te trezeşti. Pari frântă de oboseală.

- Voi fi gata, răspunse ea.

Revenirea în rolul secretarei eficiente îi mai refăcuse respectul de sine.

* *

Castelul îi aştepta cu romantismul său din trecut şi mobila care arăta atât de surprinzător, dar se combina interesant şi îndrăzneţ cu covoarele aurii de pe pardoselile reci de marmură.

Sir Basil arăta relaxat şi bronzat, cu părul argintiu contrastându-i cu ochii albaştri.

Lilian, în pantalonii ei albi şi bluza albastră, o surprinse pe Barbara sărutând-o,

- Arăţi epuizată, fetiţo! exclamă ea.

- Nici nu-i de mirare, răspunse Greg. Barbara a lucrat încontinuu aproape de când am plecat de-aici.

Cu o privire ironică spre Barbara, continuă:

- Am trecut prin multe împreună - toleranţa călătoriei în comun, un accident, mici secrete împărtăşite, ore grele de muncă şi... certuri amarnice... Nu-i aşa, Barbara?

- Cred că se poate spune şi aşa, încercă Barbara să zâmbească, observând că Sir Basil şi Lilian o priveau nedumeriţi.

- Ei, ai să te simţi mai bine după o baie delicioasă, spuse Lilian, şi o noapte de somn. Am să-ţi trimit o tava cu ceai în cameră, Barbara, până te instalezi.

- Mulţumesc, murmură Barbara.

Lucrurile reveneau la normal... dar nu tocmai.

Tocmai îşi bea ceaiul, când auzi o bătaie în uşă. Era Lilian.

-Am venit să văd cum te simţi, spuse ea. Niciodată nu te-am mai văzut atât de abătută, Barbara. Te-a tulburat atât de rău accidentul? Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

- Da, sigur că da. Gregory a adus un medic care m-a examinat, în rest, a fost mult... stres. Conferinţele generează întotdeauna tensiune. E firesc.

- Şi... Gregory, Barbara?

- Cum adică, „şi Gregory"?

- Vreau să spun, s-a purtat cu consideraţie, fetiţo?

- Sigur că da. Cu foarte multă consideraţie. Din toate punctele de vedere.

- între voi par să existe tensiuni vizibile. Crezi că s-a îndrăgostit de tine?

- De ce întrebi? se interesă Barbara, coborând genele.

- Se simte ceva în felul cum... cum se tot uită la tine. Comentariile lui sunt... sunt... *tăioase.* Vorbeşte_ca un bărbat care iubeşte o fată şi vrea s-o rănească, din cine ştie ce motiv. Eu am vederi destul de largi, dar nu cred că Basil a făcut bine lăsându-te să te duci cu Gregory. Apropo, Reina a plecat.

- Mă întrebam... răspunse Barbara pe un ton distant şi rigid.

- Da. Părea foarte nervoasă după ce a auzit de accident. Am auzit-o la telefonul din bibliotecă. L-a sunat pe Rod Haden, apoi ne-a informat că pleacă. Cel mai mult m-a nedumerit fap tul că şi-a lăsat maşina aici, iar peste două zile s-a întors să şi-o ia şi a plecat mofluză, fără nici o explicaţie.

- înţeleg...

Ascultând-o pe Lilian, Barbara avea un sentiment de neputinţă, întrebându-se cât de mult să-i spună. Simţea nevoia să rămână câteva zile singură, ca să-şi limpezească gândurile.

După ce Lilian plecă, intră în baie şi deschise robinetele în formă de lebădă; se simţea dintr-o dată atât de obosită, încât îi venea să plângă.

* * *

A doua zi dimineaţa, Sir Basil îi dictă câteva scrisori în bibliotecă, iar Barbara trebui să-i ceară de două ori să repete câte o frază, şi tot de două ori încercă să-i spună că intenţiona să-şi dea demisia, dar nu reuşi.

După un timp, când în bibliotecă intră Gregory, o străbătu un fior de emoţie şi teamă pe şira spinării. Nu-l văzuse de când se întorseseră de la Port Elizabeth. Se priviră lung, înainte ca Gregory să spună:

- Am venit sa-mi iau rămas bun, Barbara.

- Rămas bun? repetă ea, încercând să-şi ascundă socul din voce.

- Da. Plec la Durban, peste vreo oră, apoi în Italia, pentru câteva zile.

- înțeleg... murmură ea cu voce mică. Şi cât timp ai să lipsești?

- Intenţionez să mă stabilesc în Italia.

Barbarei începu să i se învârtească mintea; când îşi mai reveni, spuse:

- Te... te hotărăşti rapid, nu-i aşa?

- Da, ar fi trebuit să ştii asta, de-acum.

Glasul lui Gregory era dur. Expresia de pe chipul lui *Tm-i* spunea nimic.

- Şi cu Sir Basil cum rămâne? întrebă ea.

- Ce-i cu el?

- Nu s-a simţit bine, în ultima vreme. N-o să aibă nevoie de tine aici?

- Dimpotrivă. Dacă mă hotărăsc să rămân în Italia, nu va mai fi nevoie să fac atâtea deplasări până acolo, fiind scutit de toată tensiunea acelor vizite.

Va să zică, n-avea să-l mai poată vedea nici măcar cu ocazia călătoriilor în Italia, îşi spuse deznădăjduită Barbara. Dar nu plănuia să-l părăsească oricum pe Sir Basil? Poate că acum era mai bine să rămână. Poate că situaţia avea să devină mai suportabilă. Dar gândurile i se învălmăşeau, se amestecau, scăpate de sub control...

- Aranjamentul ăsta ar trebui să-ţi convină, continuă Gregory, vorbind parcă de foarte departe. Aproape ai putea spune că te-ai întors de unde ai pornit.

- Da... şopti Barbara. S-ar putea spune şi aşa.

Avea sentimentul nebunesc că nu era nevoie decât de *un singur gest* din partea oricăruia dintre ei, pentru ca totul să se rezolve, dar nu avea intenţia să facă acel gest. Dacă se înşela...?

După plecarea lui Gregory, Barbara îşi acoperi faţa cu mâinile.

Capitolul 12

în săptămânile următoare, Barbara se întrebă de ce nu pleca de la castel, când totul de-acolo îi amintea de Gregory. Savura acele momente dulci-amarui, atunci când Luke pomenea despre scrisorile de la el.

Cumva, însă, reuşea să-şi vină în fire, încercând să-şi umple timpul cu sarcinile profesionale. De fiecare dată când se urca pe metereze, gândul că Gregory era în Italia o izbea cu un efect pustiitor.

Sir Basil se concentra tot mai mult asupra complexului. Lucas Hollander vizita acum frecvent castelul, iar lui Liîian îi plăcea compania lui.

Rod plecase de la Uvongate, într-un oraş din nordul ţării.

- Pari nefericită, Barbara, spuse Liîian într-o zi, pe marginea piscinei. Ce e cu tine?

- Nimic, Liîian. N-am nimic.

- Nu cumva te mai frămânţi şi acum pentru accidentul acela?

-Nu.

- Gregory mi-a spus, desigur, despre... fermă... unde e acum staţiunea, întâmplător, am citit despre ea. A apărut un articol amplu în *„Swinging Set",* ştii revista, nu?

- Da, mi-a venit greu să cred că se afla în aceleaşi locuri pe care cândva le-am cunoscut atât de bine, răspunse Barbara. Mie mi-e mai uşor aşa, de fapt. Mi-era greu să mă identific realmente cu Acapulco, sau mai bine zis, cu ferma care a fost înainte acolo.

- Cred că te-au primit foarte frumos, nu-i aşa?

Barbara avea senzaţia că Lilian încerca să lungească vorba.

- Aţi locuit acolo în timp ce maşina era dusă la reparat, în Grahamstown?

-Da...

în atmosferă domnea o tensiune ciudată. După un timp, Lilian întrebă:

- E din cauza lui... Gregory, Barbara?

. încordarea devenise palpabilă pentru amândouă, într-un târziu, Barbara reuşi să râdă.

- Lilian, vorbeşti ca un detectiv!

- Ce s-a întâmplat în timpul călătoriei la Port Elizabeth? întrebă pe nepregătite Lilian. Lăsând la o parte accidentul.

în panică, Barbara răspunse:

- Nimic, Lilian, decât că am... am... crezut că ne îndrăgostiserăm.

- După cum văd eu lucrurile, *sunteţi* îndrăgostiţi. Altfel, de ce să fi plecat Gregory în Italia? Şi tu, de ce să arăţi aşa cum arăţi? Ce vă mai stă în drum?

Acum, Barbara se simţea mai calmă şi, dintr-o dată, îşi dădu seama că ar fi fost o uşurare să-i mărturisească lui Lilian totul. După ce-i povesti, spuse:

- Dar, Lilian, dacă Gregoiy mă iubea cu adevărat, nu s-ar fi repezit aşa să se îndoiască de mine... să mă condamne.

- Dar, iubito, ţi-a spus - chiar *tu* mi-ai spus că, în Port Elizabeth, a recunoscut că se pripise. A mărturisit că era gelos şi a încercat să te convingă că te iubea. Am dreptate?

O clipă domni tăcerea, apoi Lilian repetă:

- Aşa a fost, Barbara?

- Da, într-adevăr. Totuşi, mie mi s-a părut că, descoperind că era încurcat cu mine, s-a hotărât să termine totul. A încer cat să mă convingă, dar, dar...

Se întrerupse scurt.

- ...dar a devenit sarcastic şi rece. Asta m-a convins că de fapt nu mă iubea cu adevărat.

- Cu alt cuvinte, replică Lilian cam enervată, voiai să rămână convingător, să te tot asigure şi reasigure. Dar, iubito, nu e tipic ca un bărbat să se poarte aşa cu o fată, când o iubeşte şi, întâmplător, crede că ea nu-l iubeşte în fond, aşa cum i-ai spus tu? Bărbatul o atacă întotdeauna pe fata pe care o iubeşte, dar crede că nu are nici o şansă cu ea. Crede-mă, *ştiu* ce vorbesc. Am trecut şi eu prin asta. Nici unul dintre noi n-a vrut să cedeze, aşa că am ajuns unde mă vezi.

Ridică din umeri.

- Nu ştiai, nu-i aşa? Puţini oameni ştiu povestea.

- Voiam să-mi dau demisia imediat ce ne întorceam la castel, recunoscu Barbara. Simţeam că nu mai puteam lucra în continuare aici, după ce mă încurcasem emoţional cu fiul patronului. Nu făceam decât să mai amân - n-am vrut să-l abandonez pe Sir Basil imediat, şi pe urmă n-a mai fost nevoie. Gregoiy a plecat, iar eu am hotărât în cele din urmă să rămân în funcţie atâta timp cât are nevoie de mine Sir Basil.

Chiar în acel moment, apăru Sir Basil.

- Am venit să fac o baie înainte de masă, anunţă el vesel.
Impecabil de curtenitor, făcu un pas într-o parte, privind spre apă, în timp ce Lilian spunea:
- N-am vrut să-ţi fac greutăţi, Barbara. Totuşi, acum îmi explic multe, îţi mulţumesc că mi-ai spus.
După câteva clipe, Sir Basil reluă:
- N-am auzit plescăituri, voi două n-aţi fost în apă?
Purta pantaloni albi, ochelari de soare cu rame de baga şi o cămaşă italienească purpurie, în timp ce-şi descheia cămaşa, Barbara văzu că, deşi părul de pe cap îi era argintiu ca platina, cel de pe piept îi rămăsese negru. Privindu-l, îşi spuse că aşa avea să arate şi Gregory, într-o zi. Farmecul lui Sir Basil era nemărginit. Oare în tinereţe fusese şi el la fel de aspru ca fiul lui? Fusese nervos, sarcastic şi autoritar cu femeia pe care o iubea?

* * *

Săptămânile treceau. Vremea se schimba pe nesimţite, zilele scurtându-se încontinuu. Acum era mult mai rece şi adeseori Barbara trebuia să poarte haine groase. Sub copertina muştar a unui butic nou, îşi cumpără îmbrăcăminte nouă, extravagantă, lăsându-se în voia plăcerii de a alege.
- Vă măritaţi, desigur? întrebă vânzătoarea, uşor invidioasă. Toate astea sunt ideale pentru luna de miere.
- Nici vorbă, răspunse Barbara râzând, Cu o nepăsare studiată. Nu mă interesează decât cariera.
În acea perioadă, Sir Basil pregătea o petrecere de afaceri la complex, iar Barbara urma să joace rolul de amfitrioană. Se hotărî să poarte un costum cu pantaloni roz închis, căci era foarte frig. Costumul o făcea să arate mai puţin sofisticată.

În timp ce circula printre invitaţi, costumul roz contrasta armonios cu frunzele oliv ale plantelor din jardiniere, asortându-se totodată cu tapiţeria trandafirie a mobilei. Oare de aceea îl alesese? se întrebă ea.

Lucas Hollander îi risipi şirul gândurilor, când Barbara îi întinse tava ca să-şi schimbe paharul gol cu unul plin:

- Singurul trandafir printre spini, hmm?

- Ajungi să te obişnuieşti, răspunse Barbara, întotdeauna trebuie să mă achit de asemenea sarcini, în calitatea mea de secretară a lui Sir Basil. De fapt, chiar îmi place.

- Cu condiţia să te lase în pace bărbaţii?

- Mă lasă întotdeauna, râse Barbara, întorcându-se.

Apariţia lui Gregory o izbi cu forţa unui şoc fizic. Simţi că făcea ochii mari şi-l privi cu neîncredere cum se apropia de ea.

- Stai, dă-mi-o mie, până nu alunec* *toate* paharele, spuse , el, în timp ce un pahar cădea pe jos, spărgându-se.

Luă tava tocmai la timp ca să le salveze pe jelelalte.

- A fost cât pe-aci!

O privi pe Barbara, zâmbindu-i.

- Spune ceva, o încuraja el.

- Credeam că eşti tot în Italia... murmură Barbara, în timp ce Gregory căuta un loc unde să pună tava.

Când se întoarse, ochii albaştri se aţintiră asupra ei, izbind-o în plin.

-Sir Basil ştie că te-ai întors? întrebă Barbara. Nu părea să ştie. .. Ridică din umeri, nedumerită.

- Nu. Nu ştie nimeni - doar Lilian, care mi-a spus unde să te găsesc, de fapt. Am venit direct aici.

- După *mine?*

- Da, după tine.

Peste câteva clipe, Barbara întrebă:

- Ţi-a scris Lilian, chemându-te înapoi?

Vocea îi era încordată. Dintr-o dată, se simţea nespus de umilită.

- S-ar putea să fi contribuit şi Lilian la înapoierea mea puţin mai devreme decât plănuisem, răspunse Gregory, luând-o de braţ. Vino, şi mai lasă-i pe-ăştia să se servească şi singuri.

Barbara se lăsă condusă de el.

- N-ar trebui... murmură ea. Trebuie să ofer vinul şi să mă îngrijesc ca toţi să aibă destul de mâncare...

- Puţin îmi pasă ce trebuie să faci. De fapt, nici nu cred că-mi convine ideea ca fata cu care am să mă însor să-i servească pe toţi oamenii ăştia.

Barbara trecu printr-un nou moment de cumplită panică. De ce pozne se ţinuse Lilian Harvester?

- Aici e mâna Lilianeiî remarcă ea. în viaţa mea n-am să-i mai spun nimic!

- Barbara, replică Gregory, hai să lămurim o dată pentru totdeauna toate neînţelegerile din trecut, bine? Cred că am pierdut destul timp. Te iubesc. Şi vorbesc serios - la fel de serios cum am vorbit şi la Acapulco, când am spus că exista o fată minunat de calmă, aşezată la un birou mult prea mare pentru ea, şi că atunci, pe loc, hotărâsem că tatăl meu va tre bui să-şi găsească altă secretară. Era o fată de care mă îndrăgostisem la prima vedere.

- Un bărbat îndrăgostit de o fată nu se repede să tragă con cluzii greşite despre ea, genul de concluzii pe care le-ai tras fu despre mine, îi reproşa Barbara. Când Rod şi Reina au apărut la Acapulco, ai făcut legătura între sosirea lui Rod şi un tele fon pe care încercasem să-l dau, ca să vorbesc cu Sir Basil sau cu Lilian. Nu m-ai lăsat să-ţi explic. De fapt, Reina răspunsese la telefon, întotdeauna ai avut latura asta critică, dornică mereu să mă tot atace.

- Dacă priveşti în urmă, răspunse el, ai să-ţi aminteşti că, atunci când am vorbit cu tine la telefon, în Port Elizabeth, unul dintre primele lucruri pe care ţi le-am spus a fost că-mi ieşisem din minţi după tine. Am recunoscut că greşisem. Am spus: „vreau să ştii că te iubesc". Şi încă mai vreau s-o ştii!

- Atunci, mă dominau tot felul de emoţii contradictorii, şi n-am scăpat de ele nici acum.

- De ce nu mi-ai spus că Reina răspunsese la telefon? întrebă Gregory. Nu mi-ai spus, aşa că mi-a intrat în funcţiune imaginaţia. E firesc, nu?

- Nu e deloc firesc. Sau, cel puţin, *nu cred* că este.

- Hai s-o luăm aşa, continuă el. Ce face un bărbat când o fată, cu faţa la fel de închisă în sine ca un profil de pe o monedă de aur, îi spune că nu-l iubeşte? Ce face când ea îi spune că, înainte ca *el* să fi intrat în scenă, s-a simţit bine cu alt bărbat? Iar astea au fost doar câteva lucruri. Dă-mi voie să-ţi amintesc şi de altele. Ce face acel bărbat când fata declară, scurt şi cuprinzător, că n-ar fi trebuit să se apropie emoţional de el, că n-o interesează, că a fost o proastă, că s-a lăsat dusă de val, că nu crede că-i prima fată care-şi *imaginează* că e îndrăgostită de fiul patronului? Am să-ţi spun eu ce face, Barbara, o crede pe cuvânt. Uneori, se îmbată conform tradiţiei. Iar alteori, spală putina.

- Bine, nu se lăsă Barbara, şi cine te-a făcut să te hotărăşti? Lilian?

- Nici nu mă gândeam să mă stabilesc în Italia. M-am dus acolo doar ca să mă calmez. Am plecat cu speranţa că vei rămâne la castel şi-am să te găsesc la întoarcere.

În glasul lui se simţea un amestec ciudat de amuzament, furie şi frustrare.

- Nu-i aşa că le-am încurcat pe toate? întrebă el în continuare. Barbara?

Dintr-o dată, Barbarei i se făcu dor să-i spună cât de mult îi lipsise.

- M-au învins furia şi durerea, mărturisi ea. Voiam să... să te pedepsesc. Nu e o reacţie firească pentru o femeie? Mi-ai... mi-ai vorbit despre reacţiile bărbatului şi... şi e... acelaşi lucru... -

Nimeni nu păru să-i observe, când Gregory o strânse la piept. Frunzele unui palmier de interior foşniră, atinse de braţele lui.

- M-am simţit atât de singură... şopti Barbara, cu buzele lipite de ale lui. Gregory, eram disperată, năucită... Parcă n-ar mai fi trăit decât o parte din mine.

Gregory îi dădu drumul, întrebând-o:

- Şi acum, cum te simţi?

-Mă simt întreagă...

Barbara închise ochii, apoi îi deschise din nou.

- Oricum, *aproape* întreagă.

- Aşa mai vii de-acasă, răspunse el foarte încet. Şi e un lucru pe care am de gând să-l rezolv în viitorul nu prea îndepărtat.

Sfârşit